

ชี เจ
มาเฮนนิย

ชี วิ ต
ที่มี
ไม้กางเขน
เป็นศูนย์กลาง

ให้ชาวประเสริฐ
เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิต

ชีวิตที่มีไม้กางเขน เป็นศูนย์กลาง

ซี เจ
มาเฮนนิย์
และเควิน มีลท์

ชีวิตที่มีไม้งางเซนเป็นศูนย์กลาง (e-Book)

Cross Centered Life (e-Book)

© 2023 โดย เกรซบรรณสาร (Grace Bannasan)

สงวนลิขสิทธิ์. ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ไปใช้หรือทำซ้ำในลักษณะใดๆ โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร ยกเว้นในกรณีของใบเสนอราคาสั้นๆ ที่รวมอยู่ในบทความและบทวิจารณ์สำคัญ ส่งคำขอของคุณไปยังผู้จัดพิมพ์ตามที่อยู่ต่อไปนี้:

เกรซบรรณสาร

Grace Bannasan

บ้านเลขที่ 10 หมู่ 1

ต.ตลาดใหญ่ อ.ดอยสะเก็ด

จ.เชียงใหม่ 50220

โทรศัพท์ 098-757-3257

info@gracebannasan.com;

hisbygrace@me.com

www.gracebannasan.com

พิมพ์ในประเทศไทย

Printed in Thailand.

พระคัมภีร์ทั้งหมดคัดลอกมาจากพระคัมภีร์ไทยฉบับมาตรฐาน THSV11 เว้นแต่ระบุเป็นอย่างอื่น

Unless otherwise indicated, all scriptures taken from the THSV11.

จัดพิมพ์โดย เกรซบรรณสาร/Grace Bannasan

โครงการภายใต้มูลนิธิมหากิจพระคุณของแบ็บติสต์ในประเทศไทย

เผยแพร่ครั้งแรกเป็นภาษาอังกฤษภายใต้ชื่อ Cross Centered Life หนังสือเล่มนี้ได้รับการตีพิมพ์ครั้งแรกในสหรัฐอเมริกาโดย Sovereign Grace Churches. © 2014 โดย ซี เจ มาเฮนนีย์

ผู้แปล: วาสนา วรชาติเดชชัย (Translator: Wasana Worachatdetchai)

ตรวจสอบโดย: ชนะศักดิ์ แซ่จ๊ะ (Editor: Chanasak Saeja)

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

Print: ActsCo Bookhouse, 12/89-91 สันกลาง, สันกำแพง เชียงใหม่ 50130

มาเฮนนีย์, ซี เจ.

ชีวิตที่มีไม้งางเซนเป็นศูนย์กลาง.-- เชียงใหม่ : มูลนิธิมหากิจพระคุณของแบ็บติสต์ในประเทศไทย, 2566.
115 หน้า.

1. ชีวิตทางศาสนา -- คริสต์ศาสนา. 2. การดำเนินชีวิต -- แก่งศาสนา -- คริสต์ศาสนา.
I. วาสนา วรชาติเดชชัย, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

248.8

ISBN (eBook) 978-616-94140-6-3

10 หมู่ 1 ต.ตลาดใหญ่ อ.ดอยสะเก็ด จ.เชียงใหม่ 50220

10 Moo 1, Taladyai, Doi Saket, Chiang Mai 50220

โทร. 098-757-3257 info@GraceBannasan.com

www.GraceBannasan.com

แต่ แควโรลีน

นอกเหนือจากพระผู้ช่วยให้รอด
ไม่มีของประทานจากพระเจ้าขึ้นใด
ที่ยิ่งใหญ่ไปกว่าความรักที่คุณมอบให้ผม

ดูเถิด เธอช่างสวยงาม
ดูซี เธอสวยงามเหลือเกิน!
น้องจ๋า น้องได้มัดหัวใจของพี่ไว้แล้วละ เจ้าสาวของฉันเอ๋ย

เพลงซาโลมอน 4:1, 9

สารบัญ

1. ย้ำสิ่งที่ชัดเจนแล้วอีกครั้ง	6
ความจริงที่สำคัญที่สุดมักจะเป็นสิ่งที่ถูกลืมได้ง่ายที่สุด	
2. อะไรคือศูนย์กลางของชีวิตคุณ	20
เพราะเหตุใดไม้กางเขนจึงควรเป็นสิ่งที่ใช้กำหนดชีวิตของเรา	
3. ทำลายกฎแห่งการพึ่งการกระทำของตนเอง	28
วิธีที่ไม้กางเขนจะช่วยให้คุณเป็นอิสระจากกับดักแห่งการพึ่งการกระทำของตนเอง	
4. โยนการกล่าวโทษทิ้งไป	46
วิธีที่ไม้กางเขนใช้กำจัดความรู้สึกผิดและความละอาย	
5. สิ่งที่คุณรู้สึก กับ สิ่งที่เป็นความจริง	58
ให้ความเชื่อของคุณอยู่บนสิ่งที่พระเยซูทรงทำสำเร็จแล้วบนไม้กางเขน	
6. ให้ชีวิตทุกวันมีไม้กางเขนเป็นศูนย์กลาง	68
วิธีที่นำไปใช้ได้จริงเพื่อให้ทุกวันของคุณมีศูนย์กลางที่ไม้กางเขน	
7. อย่าก้าวออกจากข่าวประเสริฐ	92
เก็บหนังสือเล่มนี้ได้แต่ให้สิ่งที่ได้เรียนรู้มันติดตัวอยู่เสมอ	
บรรณานุกรม	110

หนึ่ง

ย่ำสิ่งที่ชัดเจนแล้วอีกครั้ง

ความจริงที่สำคัญที่สุด
มักจะเป็นสิ่งที่ถูกลืมได้ง่ายที่สุด

มือทั้งสองของทิโมธีเริ่มสั่นเทา ในระหว่างที่เขากำลังอ่านจดหมายฉบับที่เขากำลังถืออยู่ เขาถือจดหมายฉบับนี้อย่างทะนุถนอมราวกับว่าความอ่อนโยนนี้จะสามารถถูกส่งผ่านแผ่นกระดาษไปยังผู้ที่เขียนจดหมายฉบับนี้ซึ่งกำลังถูกล่ามโซ่ไว้ในคุกใต้ดินอันหนาวเหน็บในกรุงโรมได้

จดหมายฉบับนี้มาจากอัครทูตเปาโล และมันคือจดหมายฉบับสุดท้ายในชีวิตของท่านเป็นเวลาหลายปีที่ทิโมธีพยายามจะไม่นึกถึงความจริงที่ว่าสักวันหนึ่งเปาโลจะต้องจากเขาไป เพราะสำหรับทิโมธีแล้ว เปาโลไม่เพียงแต่เปรียบเสมือนพ่อ

ของเขาเท่านั้น แต่ท่านยังเป็นทั้งเพื่อนและพี่เลี้ยงผู้คอยให้คำแนะนำกับศิษยาภิบาลหนุ่มเช่นเขาอีกด้วย ทิโมธีอดคิดไม่ได้ว่าเขาจะรับใช้พระเจ้าต่อไปได้อย่างไรหากปราศจากคำยืนยันความมั่นใจและคำอธิษฐานของเปาโล แต่ในตอนนี้อยู่ที่ทิโมธีรู้ดีอยู่แล้วว่า เปาโลกำลังจะถูกประหารชีวิต

เปาโลได้เขียนไว้ว่า “เพราะว่าข้าพเจ้าถูกทดลองเหมือนดังเครื่องตีมบูซาแล้ว และถึงเวลาที่ข้าพเจ้าจะต้องจากไป” (2 ทิโมธี 4:6)

ทิโมธีอ่านข้อความส่งท้ายในจดหมายด้วยน้ำตานองหน้า แต่แล้วเขาก็หยุดร้องไห้และไล่ความโศกเศร้าออกไปทันที เขาจะจมอยู่กับความเศร้าโศกนี้ได้อย่างไรกันในขณะที่เพื่อนสนิทที่เขารักมากและรู้จักมานานกำลังเผชิญหน้ากับความตายอย่างกล้าหาญ

ทิโมธีได้ยินเสียงของเปาโลอย่างชัดเจนผ่านทางตัวหนังสือ ในจดหมายที่ส่งมาราวกับว่าเปาโลกำลังกำชับเขาว่า “แต่ท่านจงหนักแน่นมั่นคงทุกเรื่อง จงอดทนต่อความทุกข์ยาก ... และจงทำพันธกิจของท่านให้ครบบริบูรณ์” (2 ทิโมธี 4:5)

ทิโมธีเริ่มอ่านจดหมายอีกครั้ง คราวนี้เขาค่อย ๆ บรรจงอ่านอย่างตั้งใจ สายตาของเขาพินิจพิจารณาทุกคำทุกประโยคอย่างละเอียดถี่ถ้วนเพื่อให้รู้ว่า ในช่วงสุดท้ายของชีวิตของเปาโล

พระเจ้าจะทรงประทานความเข้าใจอันกระจ่างแจ้งให้แก่ท่าน เพื่อส่งต่อให้เขาหรือไม่ เปาโลเป็นอัครทูตที่ประกาศข่าวประเสริฐกับคนต่างชาติ ท่านคือชายผู้นั้นที่ถูกขับขึ้นไปยังเมืองบรมสุกษเกษม (อ่าน 2 โครินธ์ 12:2-4) อะไรคือความล้าลึกพิเศษที่ท่านต้องการเปิดเผยให้เขาได้รู้ ความล้าลึกที่เป็นเหมือนกุญแจดอกหนึ่งที่ถูกลืมไปแล้วนานแสนนาน

ในขณะที่ทิโมธีกำลังอ่านจดหมายฉบับนี้อยู่ ณ นั้น หัวใจของเขาเริ่มเต้นแรง ความจริงซึ่งเป็นเหมือนกุญแจดอกนั้นที่ถูกลืมไปได้กระแทกใจเขาอย่างจังและอย่างแจ่มแจ้ง เขามองเห็นความจริงนี้ได้อย่างชัดเจนกว่าที่เขาเคยมองเห็น เป็นความจริงที่ทำให้เปาโลยอมสละชีวิตของท่าน และทิโมธีเองก็มีชีวิตอยู่เพื่อความจริงนี้ด้วยเช่นกัน

ข้อความในจดหมายฉบับสุดท้ายของเปาโลไม่ได้พูดถึงความจริงใหม่หรือความรู้ใหม่ๆ เปาโลยังคงกล่าวถึง “ความจริงเดียว” ที่ท่านได้สละทั้งชีวิตเพื่อให้ความจริงนี้แพร่สะพัดออกไป ซึ่งความจริงเดียวนั้นคือ ข่าวประเสริฐ ข่าวประเสริฐแห่งไม้กางเขน

และตอนนี้จดหมายซึ่งในตอนแรกดูเหมือนจะเป็นข้อความกล่าวสดุดีในมรณกรรมของเพื่อนที่เขารักมากที่สุด ได้กลายเป็นจดหมายที่เต็มไปด้วยความชื่นชมยินดีและกล่าวย้าถึงสิ่งที่เป็นที่เปาโลมีชีวิตรอยู่เพื่อและยินดีสละชีวิตเพื่อสิ่งนี้ในไม่ช้า “สำหรับ

ข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ประกาศ เป็น
อัครทูต และเป็นอาจารย์ ...แต่ข้าพเจ้าก็ไม่อับอาย เพราะว่า
ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าเชื่อ” (2 ทิโมธี 1:11-12)

คำในข้อความนี้ดูราวกับว่ากำลังร้องตะโกนออกมาว่า
“จงประพฤติตามแบบอย่างของคำสอนที่ถูกต้องที่ท่านได้ยิน
จากข้าพเจ้า ด้วยความเชื่อและความรักซึ่งมีอยู่ในพระเยซู
คริสต์ (2 ทิโมธี 1:13)

ทิโมธีจินตนาการได้ถึงดวงตาที่เป็นประกายลูกโขนของ
เปาโลและมือทั้งสองข้างของท่านจับแขนของเขาเอาไว้แน่น
“จงรักษาสิ่งประเสริฐที่ทรงมอบไว้แก่ท่าน โดยฟังพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ ผู้สถิตภายในเรา” (2 ทิโมธี 1:14)

ทิโมธีได้ยินเพื่อนรักของเขากำลังพูดกับเขาว่า “ทิโมธี ท่าน
ไม่ต้องการความจริงใหม่ เพียงแค่ปกป้อง “ความจริงเดียว” และ
รักษา “ความจริงเดียวที่สำคัญที่สุด” นี้เอาไว้เท่านั้น “จงระลึกถึง
พระเยซูคริสต์ ผู้ที่พระเจ้าทรงทำให้เป็นขึ้นจากตาย ทรงสืบเชื้อสาย
จากดาวิด ตามข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศ” (2 ทิโมธี 2:8)

ความจริงที่สำคัญที่สุด

เปาโลตระหนักได้ถึงอันตรายอันใหญ่หลวงของการหลงลืมสิ่งที่สำคัญที่สุด ดังนั้น ท่านจึงปฏิเสธที่จะถูกดึงออกจากข่าวประเสริฐ

ไม้กางเขนเป็นจุดศูนย์กลางของหลักศาสนศาสตร์ของเปาโล นี่ไม่ได้หมายความว่า ไม้กางเขนเป็น หนึ่งในข้อความที่เปาโลอยากจะประกาศออกไป แต่หมายถึงว่า ไม้กางเขน คือทั้งหมด และเป็นความจริงเดียวที่เปาโลปรารถนาจะประกาศออกไปแน่นอนว่า เปาโลยังคงสอนเรื่องอื่น ๆ ด้วย แต่ทั้งหมดที่ท่านสอนมีความเกี่ยวข้องและมีรากฐานมาจากความเป็นจริงเดียว คือ การที่พระเยซูคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์ เพื่อที่คนบาปจะสามารถกลับคืนดีกับพระเจ้าและได้รับการอภัยจากพระเจ้า

นักศาสนศาสตร์ท่านหนึ่งนามว่า ดี เอ คาร์สัน (D.A. Carson) เขียนถึงเปาโลไว้ว่า “เปาโลไม่สามารถพูดสิ่งต่าง ๆ เกี่ยวกับคริสเตียน ไม่ว่าจะเป็นเกี่ยวกับความชื่นชมยินดี จริยธรรม หลักข้อเชื่อและอื่น ๆ ได้นานสักเท่าไร หากปราศจากการโยนเรื่องต่าง ๆ กับไม้กางเขน เปาโลมีข่าวประเสริฐเป็นศูนย์กลาง ท่านมีไม้กางเขนเป็นศูนย์กลาง”¹

ตั้งแต่จดหมายฝากฉบับแรกจนถึงฉบับสุดท้ายที่ส่งให้ทิโมธี เปาโลได้ให้การสิ้นพระชนม์เพื่อชดใช้บาปแทนมนุษย์ และการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระเยซูเป็นศูนย์กลางของ

คำสอนของท่าน ท่าน “ตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้เรื่องใด ๆ ...
เว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่
กางเขน” (1 โครินธ์ 2:2)

และนี่ไม่ใช่หลักศาสนศาสตร์ที่น่าเบื่อหน่ายไร้ซึ่งชีวิต
เปาโลได้ดำเนินชีวิตโดยมีไม้กางเขนเป็นศูนย์กลางเพราะ
ไม้กางเขนได้ช่วยท่านให้รอดและเปลี่ยนแปลงชีวิตของท่าน

แม้ว่าจะผ่านมาแล้วถึง 30 ปีหลังจากที่ท่านได้กลับใจใหม่
เปาโลยังจำได้อย่างแจ่มชัดว่า ท่านเคยเป็นอย่างไรก่อนมาเชื่อ
พระเจ้าและพระเจ้าได้ทรงทำสิ่งใดบ้างเพื่อท่าน ท่านได้เขียนถึง
ทิโมธีว่า “แม้ว่าเมื่อก่อนข้าพเจ้าจะเป็นคนหมิ่นพระเกียรติ
ข่มเหงและทำการรุนแรง” “แต่ข้าพเจ้าก็ยังได้รับพระเมตตา”
(1 ทิโมธี 1:13)

ไม่มีวันลืม

ผมเข้าใจความรู้สึกประหลาดใจของเปาโลได้เป็นอย่างดี
เมื่อท่านได้รับพระเมตตาจากพระเจ้า ผมเติบโตในรัฐแมริแลนด์
ผมอาศัยอยู่ที่นั่นตั้งแต่ผมยังเป็นเด็ก ไม่ว่าเวลาผ่านไปนาน
เพียงใดผมยังจำได้เสมอว่า ครั้งหนึ่งผมเคยเป็นอย่างไร

ก่อนที่พระเจ้าจะช่วยผมให้รอดในปี 1972 ผมก็เป็นคนหนึ่ง
ด้วยเช่นกันที่หมิ่นประมาทพระเจ้า ก่อนที่ผมจะรู้จักพระองค์ ผม
มีชีวิตอยู่เพื่อตัวเองและทำทุกสิ่งเพื่อความเพลิดเพลินใจของ

ตัวเองเท่านั้น ผมต่อต้านพระเจ้าและหัวเราะเยาะทุกคนที่ติดตามพระองค์ ช่วงที่ผมเรียนมัธยมและเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัย ผมแวดล้อมไปด้วยคนที่ติดยาและตัวผมเองก็หมกมุ่นอยู่กับการเสพยาเสพติด

บางครั้งตอนดึก ๆ ตื่น ๆ ในระหว่างที่ผมกับเพื่อน ๆ กำลังเมา เราจะหาที่สงบ ๆ และร้างห่างไกลผู้คนเพื่อปล่อยอารมณ์ หลายครั้งเราจะไปที่อนุสาวรีย์วอชิงตัน บางครั้งก็เป็นใต้ต้นไม้ใหญ่ หรือแม้แต่ในสนามบิลเลียดที่ไม่ค่อยมีผู้คนชวักไขว่ นักสนามบิลเลียดนั้นมักจะเปิดประตูทิ้งไว้ทำให้พวกเราสามารถเดินเข้าไปหามุมสงบ ๆ ตามอาคารที่ไร้ผู้คนได้อย่างง่ายดาย

ครั้งหนึ่งไม่นานมานี้ ผมได้มีโอกาสเดินทางไปแถว ๆ บริเวณเหล่านั้นอีกครั้ง ความทรงจำเกี่ยวกับที่ครั้งหนึ่งผมเคยเป็นเช่นไรได้ถาโถมกลับเข้ามาในความทรงจำของผมอีกครั้ง ผมจำได้ว่า ครั้งหนึ่งผมเคยเป็นเช่นไรและผมตระหนักด้วยว่าตอนนี้ผมเป็นเช่นไร

บ่อยครั้งที่ผมร้องไห้เมื่อหวนกลับไปนึกถึงความโง่เขลาและความบาปของผม แต่ในวินาทีเดียวกันนั้นเอง หัวใจของผมก็เต็มไปด้วยความชื่นชมยินดีที่ไม่สามารถอธิบายได้ เพราะตอนนี้ผมไม่ใช่ผมคนเดิมอีกต่อไป ผมไม่เหมือนเดิมอีกต่อไปแล้ว! ด้วยสิ่งที่พระเยซูคริสต์ทรงทำสำเร็จแล้วบนไม้กางเขน บาปของผม

ที่มีมากเสียจนนับไม่ถ้วนนั้นได้รับการอภัยทั้งหมดแล้ว

ดาวิดได้เขียนไว้ว่า “บุคคลซึ่งพระยาห์เวห์มิได้ทรงถือโทษ ก็เป็นสุข” (สดุดี 32:2) ความจริงนี้ดังสะท้อนอยู่ในจิตวิญญาณของผมและก้องกังวานอยู่ในส่วนที่ลึกเกินกว่าที่ยาเสพติดใด ๆ จะออกฤทธิ์ถึง

มีคนมากมายที่พยายามจะวิ่งหนีจากอดีตของตน ผมเคยคิดเล่น ๆ เหมือนกันแต่ไม่คิดจะทำจริง ๆ ผมเคยคิดว่า ผมน่าจะย้ายออกจากเมืองที่ผมเติบโตขึ้นมาไปอยู่ที่อื่น เพราะเมืองนี้มันคอยตอกย้ำให้ผมเห็นว่าผมเป็นคนบาปมากเพียงไร แต่การได้อาศัยอยู่ในเมืองนี้ต่อไป คือ ของขวัญที่พระเจ้าทรงประทานให้กับผม การได้ตระหนักเสมอว่า อดีตของผมเคยเป็นเช่นไร เป็นสิ่งที่มีค่าสำหรับผม

เพราะเหตุใดนะหรือ นั่นก็เป็นเพราะว่า ผมจะไม่มีวันลืมพระเมตตาของพระเจ้าที่พระองค์ได้ทรงประทานให้กับผมนั่นเอง เหมือนดังเช่นที่เปาโลได้รู้สึก

เราทุกคนต่างต้องการสิ่งนี้

หากคุณเป็นคริสเตียน คุณไม่จำเป็นต้องอยู่ในที่เดิมตลอดทั้งชีวิตเพื่อจดจำว่า ครั้งหนึ่งคุณเคยเป็นเช่นไร คุณไม่จำเป็นต้องเป็นคนหนึ่งที่เคยเสพยา อีกทั้งคุณไม่จำเป็นต้องมีอดีตที่เลวร้าย

หรืออะไรทำนองนี้เลยเพื่อให้ไม้กางเขนมีค่าและมีความหมายมากขึ้นสำหรับคุณ

ไม่ว่าอดีตของคุณจะเป็นเช่นไร เราทุกคนล้วนต่างเป็นคนบาปและเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า (โรม 3:23) ลูกชายของผมชื่อแฮต เขาอายุ 9 ขวบ แฮตมีชีวิตที่แตกต่างจากผมมาก เขาเติบโตขึ้นในครอบครัวคริสเตียน เขาได้รับการปลูกฝังเรื่องพระคำของพระเจ้า ไม่เหมือนพ่อของเขา แฮตไม่ได้เติบโตขึ้นในสังคมแบบโลกที่เน้นความภาคภูมิใจแบบโลก แต่เขาเติบโตขึ้นท่ามกลางพี่น้องในคริสตจักรที่ยำเกรงพระเจ้าและถ่อมใจ

ถึงแม้ว่าแฮตจะเติบโตขึ้นในครอบครัวคริสเตียนและได้รับการสอนให้ดำเนินชีวิตที่ถูกต้องตามธรรมนองคลองธรรม แต่เมื่อแฮตก้าวเข้าสู่วัยรุ่น เขายังเป็นคนบาปคนหนึ่งเช่นกัน ที่จำเป็นต้องได้รับการยกโทษบาปจากพระเจ้าผ่านทางการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เพื่อลบล้างความบาปของเขา

ดังนั้น ผมจึงเล่าข่าวประเสริฐให้เขาทุกวัน วันแล้ววันเล่า ผมบอกเขาว่า เขาเป็นคนบาปเหมือนพ่อของเขา และความบาปเป็นปัญหาที่ร้ายแรงมาก ผมอธิบายด้วยภาษาที่วัยรุ่นตอนต้นอย่างเขาจะเข้าใจได้ แต่ผมไม่ได้ใช้ภาษาที่ลดทอนความร้ายแรงของบาปให้ดูเบาบางลง การกระทำและทำที่ภายในใจของเขา ยังคงกบฏต่อพระเจ้าผู้สร้างเขา และเพราะพระเจ้าทรงบริสุทธิ์

ที่สุดในทุกด้าน พระองค์จึงต้องลงโทษความบาปตามพระพิโรธของพระองค์

บางคนอาจจะรู้สึกแปลกใจที่ผมบอกเรื่องพระพิโรธของพระเจ้าที่ทรงมีต่อความบาปให้ลูกชายวัยเพียง 9 ขวบฟัง ผมเองก็รู้สึกประหลาดใจด้วยเช่นกันที่ผู้คนจะไม่บอกความจริงนี้ให้กับคนที่พวกเขารักฟัง เพราะเราจะตระหนักได้ว่าเราจำเป็นต้องมีพระผู้ช่วยให้รอดก็ต่อเมื่อเราเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งว่าพระพิโรธของพระเจ้าที่มีต่อความบาปนั้นน่ากลัวเพียงไร หากเราไม่เคยทราบความจริงที่เลวร้ายที่สุดว่า สภาพที่เรากำลังเป็นอยู่นั้นคือสภาพที่สมควรได้รับการพิพากษาและรับพระพิโรธของพระเจ้าแล้ว เราจะรับข่าวประเสริฐที่พระเจ้าทรงประทานความรอดผ่านทางพระบุตรของพระองค์ด้วยความซาบซึ้งใจได้อย่างไรกัน

ความหวังแห่งชีวิตที่ผมบอกลูกชายของผม คือ พระเยซู พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงชอบธรรมและปราศจากบาป พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนแทนเรา พระเยซูทรงรับโทษทั้งหมดแทนเรา บนไม้กางเขน พระเยซูทรงรับพระพิโรธของพระเจ้าแทนเรา สิ่งนี้ทำให้คนอย่างแซดและคนบาปอย่างพ่อของเขาสามารถรับการอภัยโทษจากบาปทั้งหมดได้

ความจริงที่สำคัญเพียงหนึ่งเดียว

ผมหวังว่าจะได้สอนสิ่งอื่น ๆ ให้ลูกชายของผมด้วยเช่นกัน แต่ข่าวประเสริฐคือสิ่งที่สำคัญที่สุดที่เขาจำเป็นต้องรู้

เจอร์รี บริดเจส (Jerry Bridges) ได้เขียนไว้ว่า “ข่าวประเสริฐไม่ได้เป็นเพียงความจริงที่สำคัญที่สุดในประวัติศาสตร์เท่านั้น แต่ข่าวประเสริฐเป็นความจริงที่สำคัญ เพียงหนึ่งเดียว ในประวัติศาสตร์ แต่ถึงกระนั้นก็ตาม ยังมีคริสเตียนอีกมากมายที่ดำเนินชีวิตทั้งชีวิตโดยปราศจากความเข้าใจอย่างถ่องแท้ในความจริงนี้และไม่เคยมีประสบการณ์ที่เปี่ยมไปด้วยความชื่นชมยินดีอันเนื่องมาจากการดำเนินชีวิตตามข่าวประเสริฐ”²

จอห์น สตอตต์ (John Stott) เห็นด้วยกับสิ่งนี้โดยกล่าวว่า “รอบ ๆ ตัวเรา เราจะเห็นคริสเตียนและคริสตจักรที่ไม่ได้ยึดถือข่าวประเสริฐไว้ให้มั่น และตกอยู่ในอันตรายเป็นอย่างยิ่งที่จะลืมว่าข่าวประเสริฐคืออะไร”³

บางครั้งความจริงที่เด่นชัดที่สุดกลับกลายเป็นสิ่งที่เราจะต้องเน้นย้ำมากที่สุด

จอร์จ ออร์เวลล์ (George Orwell) เคยตั้งข้อสังเกตว่า “บางครั้งหน้าที่แรกของคนที่มีสติปัญญา คือ การย้ำสิ่งที่ชัดเจนแล้วอีกครั้ง”⁴ บางทีจุดประสงค์ของหนังสือเล่มนี้ คือ เพื่อให้คุณได้ใคร่ครวญอีกครั้งถึงความจริงของข่าวประเสริฐที่มักจะถูกละเลย

อีกนัยหนึ่ง คุณอาจจะคิดว่า “ฉันรู้ความจริงนี้แล้ว แล้วก็รู้มานานแล้วด้วย” ซึ่งถือเป็นเรื่องที่ดี แต่ผมขอถามคุณสักคำถามหนึ่งว่า

ชีวิตของคุณมีไม้กางเขนเป็นศูนย์กลางไหม?

สัญญาณต่าง ๆ ที่เกิดจากการดำเนินชีวิตคริสเตียนที่ไม่ได้มีไม้กางเขนเป็นศูนย์กลางนั้นสังเกตได้อย่างง่ายดาย คุณเป็นแบบนี้หรือไม่ คือ

- คุณรู้สึกไม่มีความชื่นชมยินดีบ่อย ๆ
- คุณไม่ได้เติบโตอย่างต่อเนื่องเพื่อบรรลุความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายจิตวิญญาณ
- ความรักของคุณที่มีต่อพระเจ้านั้นจืดชืดไร้ชีวิตชีวา
- คุณมักจะมองหาเทคนิคหรือสิ่งใหม่ ๆ เช่น “ความจริงใหม่” หรือประสบการณ์ใหม่ ๆ ที่จะช่วยร้อยเรียงความเชื่อของคุณให้มั่นคง

หากคุณเป็นเหมือนข้อใดข้อหนึ่งข้างต้น ผมให้กำลังใจคุณที่จะอ่านหนังสือเล่มนี้ต่อไป เพื่อที่คุณจะสามารถดำเนินชีวิตคริสเตียนโดยมีไม้กางเขนเป็นศูนย์กลางได้ โดยคุณจะได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ ได้แก่

- วิธีที่จะช่วยให้เป็นอิสระจากตัวการที่คอยขโมยความชื่นชมยินดีไปจากชีวิตของคุณ คือ ความคิดและการดำเนินชีวิตโดยเน้นการกระทำของคุณเอง
- วิธีที่จะไม่ให้ความรู้สึกผิดในอดีตและการกล่าวโทษมีอำนาจเหนือคุณอีกต่อไป
- วิธีที่จะเลิกให้ความเชื่อของคุณขึ้น ๆ ลง ๆ ตามอารมณ์ของคุณและตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้น
- วิธีที่จะเติบโตขึ้นในการขอบพระคุณ ในความชื่นชมยินดี และในความบริสุทธิ์

สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่คำสัญญาที่เกินจริงที่ผมใช้เพียงเพื่อโน้มน้าวให้คุณอ่านหนังสือของผมต่อ แต่นี้เป็นพระสัญญาของพระเจ้าที่ทรงสัญญาไว้กับทุกคนที่ตอบสนองต่อแผนแห่งความรอดอันยอดเยี่ยมของพระเจ้า

หลายต่อหลายคนได้ละทิ้งแผนการอันยอดเยี่ยมนี้ของพระเจ้า ความปรารถนาอย่างไม่มีที่สิ้นสุดของมนุษย์ได้ผลักดันให้มนุษย์พยายามทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้แน่ใจว่าสิ่งที่เราทำคิด และพูดออกมานั้นสอดคล้องกับการดำเนินชีวิตในปัจจุบันหลายต่อหลายคนเลิกให้ความสำคัญกับพระราชาที่จ้องนำอัสจรรย์ของพระเจ้า คือ การถูกตรึงบนไม้กางเขนของพระเยซู

หลายต่อหลายคนทั้งความจริงที่สำคัญที่สุดของพระคัมภีร์
ส่งผลให้พวกเขาต้องทนทุกข์ทรมานกับผลที่ตามมา

แต่ยังไม่สายเกินไปที่จะเปลี่ยน ยังไม่สายเกินไปที่จะกล่าว
ย้าถึงความจริงที่ชัดเจนและให้ความจริงที่ชัดเจนแล้วนั้น
กลับมาเป็นรากฐานที่สำคัญที่สุดในการดำเนินชีวิตคริสเตียน
ของคุณ เพราะนี่คือ *ความจริงที่สำคัญที่สุดในชีวิตของคุณ*

ข้อความที่เปาโลบอกทิโมธี คือ ข้อความเดียวกันกับที่
พระเจ้าทรงบอกคุณ คุณจำเป็นต้องค้นพบความจริงนี้ก่อน ซึ่ง
เป็นความจริงที่ช่วยคุณให้รอด เป็นกุญแจที่นำไปสู่ความชื่นชม
ยินดี การเติบโตและความรักอย่างเต็มเปี่ยมในพระเจ้า กุญแจ
ดอกนี้อยู่ตรงหน้าคุณและไม่ได้ปิดซ่อนไว้จากคุณเลย

กุญแจดอกนี้ คือ ขาวประเสริฐ นั่นเอง

สอง

อะไรคือศูนย์กลาง ของชีวิตคุณ

เพราะเหตุใดไม้กางเขนจึงควรเป็น
สิ่งที่ใช้กำหนดชีวิตของเรา

วันจันทร์ อลิซกลับบ้านมาพร้อมกับนกแก้วตัวหนึ่ง แต่นกแก้วตัวนี้ไม่พูดเลยสักคำ ดังนั้น วันรุ่งขึ้นอลิซจึงกลับไปร้านที่เธอซื้อนกตัวนี้มา

“มันต้องการบันได” พนักงานในร้านบอกอลิซ อลิซจึงซื้อบันไดอันหนึ่งกลับมาบ้าน แต่ก็ยังเป็นอีกหนึ่งวันที่นกแก้วตัวนี้ไม่พูดอะไรออกมาสักคำหนึ่งเลย

“ลองชิงช้าเพิ่มสักอันใหม่” พนักงานแนะนำอลิซ

อลิซจึงซื้อชิงช้ากลับมา ตามมาด้วยกระจุก ต้นไม้พลาสติก ต้นเล็ก ๆ และของเล่นแววาวสำหรับนกแก้วในวันต่อ ๆ มา

และในเช้าวันอาทิตย์ เมื่อร้านที่ขายนกแก้วให้เธอเปิด เธอยืนอยู่หน้าร้านและถือกรงนกแก้วในมือ น้ำตานองหน้าเพราะนกแก้วของเธอตายเสียแล้ว

“มันได้พูดอะไรออกสื่อกำหนึ่งไหม” เจ้าของร้านถาม

“พูด” อลิซตอบพร้อมกับสะอื้นไปด้วย “ก่อนมันจะตาย มันมองมาที่หนูแล้วถามหนูว่า, ‘ร้านที่เธอไปนะ เขาไม่ขายอาหารนกแก้วกันบ้างเลยหรือ’”

สิ่งที่สำคัญที่สุดลำดับแรก

ความตั้งใจที่ดีและการทำกิจกรรมที่มีประโยชน์ต่างๆ สามารถดึงดูดเวลาและความสนใจของคริสเตียนได้ แต่ถ้าหากสิ่งสวยงามต่าง ๆ ในกรงนกแก้วไม่สามารถทดแทนอาหารนกได้ฉันใด ก็จะไม่มีการดึงดูดแทนข่าวประเสริฐในชีวิตคริสเตียนได้ฉันนั้น หากปราศจากข่าวประเสริฐ จิตวิญญาณของเราจะกลายเป็นเหมือนนกแก้ว สัตว์เลี้ยงที่หิวโหยของอลิซในกรงที่อัดแน่นไปด้วยสิ่งต่าง ๆ

สิ่งสำคัญ คือ เราต้องถามตัวเองอย่างตรงไปตรงมาว่า เรา กำลังสร้างชีวิตของเราขึ้นบนพื้นฐานอะไร ก่อนที่เราจะพูดถึงวิธีการดำเนินชีวิตที่มีไม้กางเขนเป็นศูนย์กลาง เราจำเป็นต้องทราบอย่างแน่ชัดก่อนว่า ตอนนี้อะไรคือศูนย์กลางในชีวิตของเรา

เพราะเราทุกคนต่างมี บางสิ่ง เป็นศูนย์กลางของชีวิต แต่ บางสิ่ง ที่ว่านั้นมันเป็นเรื่องที่ ถูกต้อง หรือไม่

ลองใช้เวลาสักครู่เพื่อใคร่ครวญว่า อะไรคือสิ่งที่สำคัญในชีวิตของคุณ

หรือลองถามตัวเองด้วยคำถามเหล่านี้ว่า คุณชอบอะไรมากที่สุด คุณอยากจะทุ่มเทร่างกายและแรงใจของคุณกับอะไรมากที่สุด คุณมักจะคิดถึงอะไรในเวลาที่มืออิสระที่จะคิดถึงอะไรก็ได้ คุณชอบพูดถึงอะไรมากที่สุด

อะไรคือสิ่งที่กำหนดชีวิตคุณ?

ใช่อาชีพการงานใหม่ หรือเป็นความสัมพันธ์ที่มีอยู่ หรือเป็นงานอดิเรกที่คุณชื่นชอบ หรือเป็นชีวิตทางการเมือง หรือเป็นอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ใหม่ล่าสุดที่กำหนดชีวิตของคุณ

หรือบางทีสิ่งสำคัญของคุณอาจจะเป็นสิ่งที่คนอื่น ๆ ให้ความสำคัญอย่างเห็นได้ชัด เช่น งานพันธกิจ ครอบครัว การทำโฮมสคูลหรือกระแสด่าง ๆ ที่กำลังเป็นที่นิยม เป็นต้น ไม่ใช่ว่าสิ่งต่าง ๆ ที่กล่าวมาเป็นสิ่งที่ไม่ดี ทั้งหมดล้วนเป็นสิ่งที่ดี แต่ไม่ใช่สิ่งเดียว ที่พระเจ้าบอกว่าเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตเราที่ควรจะเป็นสิ่งสำคัญเป็นอันดับแรก

เปาโลได้เขียนไว้ว่า “ข้าพเจ้าขอให้คำนึงถึงชาวประเสริฐที่ข้าพเจ้าเคยประกาศแก่ท่านทั้งหลายนั้น เพราะว่าข้าพเจ้าได้

มอบเรื่องสำคัญที่สุดที่ได้รับมานั้นแก่พวกท่านคือพระคริสต์
วายพระชนม์เพราะบาปของเรา" (1 โครินธ์ 15:1, 3)

เรื่องสำคัญที่สุด ถึงแม้ว่าจะมีการทวงเรียกและการรับใช้
ต่างๆ มากมายในแผ่นดินของพระเจ้า แต่พระคัมภีร์ได้บอกเรา
ว่า มีเพียง *ความจริงเดียวที่ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง* เท่านั้นที่ควร
เป็นตัวกำหนดชีวิตของเรา ความจริงที่เรียบง่ายนี้ควรเป็นแรง
ผลักดันในงานรับใช้ของเราและควรมีผลกระทบต่อตัวตนของ
เราในทุกด้าน ซึ่งความจริงเดียวที่ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงนั้น คือ

พระคริสต์วายพระชนม์เพราะบาปของเรา

หากมีสิ่งใดในชีวิตที่เราควรจะมีทุ่มเทแรงกายแรงใจทั้งหมด
ลงไป สิ่งนั้นคือข่าวประเสริฐ ผมไม่ได้หมายถึงเพียงแค่ความ
ตั้งใจจริงในการแบ่งปันข่าวประเสริฐให้คนอื่น ๆ ฟังเท่านั้น แต่
ผมยังหมายถึงความมุ่งมั่นและความปรารถนาอย่างถึงที่สุดที่
จะคิดและพูดคุยเกี่ยวกับข่าวประเสริฐตลอดเวลา มีความชื่นชม
ยินดีอย่างเปี่ยมล้นในข่าวประเสริฐ อีกทั้งยังให้ข่าวประเสริฐเป็น
ความจริงที่แต่งแต้มมุมมองที่เรามีต่อโลกนี้มีเพียงสิ่งเดียวที่เป็น
สิ่งสำคัญที่สุดสำหรับเราแต่ละคน และนั่นคือ ข่าวประเสริฐ
นั่นเอง

สิ่งใหม่ สิ่งที่ดีกว่า...หรือสิ่งที่ดีที่สุด?

วัฒนธรรมของเราเต็มไปด้วยการโฆษณา ในแต่ละวันโฆษณาเหล่านั้นจะจู่โจมเข้ามาในชีวิตของเราและเรียกร้องความสนใจจากเราเสมอ โดยเน้นว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งใหม่หรือสิ่งที่ดีกว่า หรืออาจจะทั้งสองก็ได้

การเป็นสิ่งใหม่หรือการเป็นสิ่งที่ดีกว่าก็ได้ไม่ได้ผิดอะไร ปัญหาของเราอยู่ตรงนี้ คือ การที่เราเข้าใจไปว่าคำคุณศัพท์ 2 คำนี้มีความหมายเหมือนกัน และส่งผลให้เราคิดว่า สิ่งใหม่คือสิ่งที่ดีกว่าเสมอ และสิ่งที่ดีกว่าจะต้องเป็นสิ่งใหม่

เป็นเรื่องน่าเศร้าที่การหมกมุ่นอยู่กับสิ่งใหม่และดีกว่า ซึ่งเป็นเรื่องปกติของคนภายนอกกลายเป็นเรื่องปกติที่เกิดขึ้นภายในคริสตจักร โดยมีสิ่งที่ต้องทำยาวเหยียดที่มักจะเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ นับตั้งแต่เรื่องอาหารการกิน สุขภาพ การรักษาโรค การอัศจรรย์ ของประทานฝ่ายพระวิญญาณ การแต่งงานที่ถวายเกียรติพระเจ้า การสร้างสรรค์เพลงนมัสการ การประกาศ งานมิชชั่น การกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า เรื่อยไปจนถึงรูปแบบเฉพาะของพิธีต่าง ๆ

คุณจะพบคริสเตียนหลายต่อหลายคนที่เป็นคริสเตียนแท้ และเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณที่สร้างชีวิตของพวกเขาขึ้นมาจากสิ่งเหล่านี้ บางคนถึงกับเปลี่ยนทุก ๆ 2-3 ปี เมื่อมีสิ่งใหม่หรือ

สิ่งที่ (ดูเหมือนว่า) ดีกว่าที่ดึงดูดความสนใจของพวกเขา

แต่ได้โปรดอย่าเข้าใจผิดว่าผมกำลังบอกว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่ไม่ดี เพราะสิ่งต่าง ๆ ที่กล่าวไปแล้วล้วนเป็นสิ่งที่สำคัญที่เราไม่ควรละเลยหรือเพิกเฉย แต่สิ่งที่ผมกำลังจะสื่อ คือ เราไม่ควรให้สิ่งใด ๆ เลยแม้แต่สิ่งเดียวมาแทนที่ข่าวประเสริฐ เราไม่ควรให้สิ่งใด ๆ เลยมาเป็นศูนย์กลางในชีวิตของเราแทนข่าวประเสริฐ

สิ่งที่ ดี.เอ. คาร์สันรู้สึกเป็นกังวลนั้นฟังดูสมเหตุสมผลดี เขาเขียนไว้ว่า “ผมเกรงว่าไม้กางเขนกำลังตกอยู่ในอันตรายที่จะถูกแทนที่ด้วยสิ่งอื่น ๆ ที่ไม่สำคัญที่เราให้ความสำคัญมากเกินไปจนความเป็นจริง เมื่อใดก็ตามที่สิ่งที่สำคัญน้อยกว่ากลายมาเป็นศูนย์กลาง เราก็ไม่ห่างไกลจากการบูชารูปเคารพเลย”⁵

สิ่งใหม่ ๆ จะมีมาเรื่อย ๆ จะมีบางสิ่งที่เป็นสิ่งที่ดี และจะมีบางสิ่งที่เป็นสิ่งที่ดีกว่า แต่ตามที่พระเจ้าตรัสไว้ มีเพียงสิ่งเดียวเท่านั้นที่จะเป็นสิ่งที่ดีที่สุดในที่สุด คือ

พระเจ้าทรงส่งพระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อดำเนินชีวิตที่ไร้ตำหนิปราศจากบาปและถูกตรึงบนไม้กางเขนเพื่อแบกรับพระพิโรธของพระเจ้าที่มีต่อคนบาป เช่นคุณและผม

นี่คือ “สิ่งที่สำคัญที่สุด” ซึ่งเป็นแก่นแท้ที่สำคัญที่สุดของการดำเนินชีวิตที่มีไม้กางเขนเป็นศูนย์กลาง ความจริงนี้คือสิ่งที่

สำคัญที่สุดในชีวิตของเปาโล ไม่มีสิ่งอื่นใดอีกที่เท่าเทียมหรือสำคัญกว่า ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่สอดคล้องตามพระคัมภีร์หรือสิ่งที่น่ายกย่องใด ๆ ก็ตาม

การทดลองที่พบเจอได้ทุกวัน

แต่อย่างไรก็ดี ทุกวันเราเผชิญการล่อลวงให้ใจของเราห่างออกจากข่าวประเสริฐเสมอ นั่นจึงเป็นเหตุผลที่หนังสือเล่มนี้เน้นย้ำเกี่ยวกับ สิ่งที่จะช่วยรักษาให้ข่าวประเสริฐเป็นศูนย์กลางของการดำเนินชีวิตคริสเตียน ดังนั้น เราจะมาดูแนวโน้มหลัก 3 ประการที่สามารถดึงใจเราให้ห่างออกจากข่าวประเสริฐได้แก่

1. การพึ่งการกระทำของตนเอง หมายถึง การให้การกระทำของตนเป็นตัวกำหนดความสัมพันธ์ของตนเองกับพระเจ้า
2. การกล่าวโทษตนเอง หมายถึง การจดจ่ออยู่กับความบาปของตนเองมากกว่าพระคุณของพระเจ้า
3. การให้ความรู้สึกเป็นตัวกำหนดชีวิต หมายถึง การให้อารมณ์และความรู้สึกของเราที่มักจะเปลี่ยนแปลงได้เสมอเป็นตัวกำหนดความคิดที่เรามีต่อพระเจ้า

ในสามบทต่อจากนี้ เราจะได้ศึกษาแนวโน้มแต่ละประการอย่างละเอียดมากขึ้น และดูว่าเราจะสามารถเอาชนะปัญหาเหล่านี้ได้อย่างไร แต่ดังที่เราเห็นในบทนี้ สิ่งแรกและสำคัญที่สุดที่คุณสามารถทำได้ – ตลอดเวลา – คือ การทำให้แน่ใจอยู่เสมอว่า ชาวประเสริฐเป็นศูนย์กลางของชีวิตคุณ

คำถามที่ว่า อะไรคือสิ่งที่สำคัญเป็นอันดับแรกสำหรับคุณ? และไม่ว่าจะเป็นอย่างอื่นหรือไม่ก็ตาม หากคำตอบที่ได้คือสิ่งอื่นที่ไม่ใช่ชาวประเสริฐ คุณจะเต็มใจที่จะกลับใจใหม่และจัดลำดับความสำคัญในชีวิตของคุณใหม่หรือไม่?

สิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับคุณอาจจะเป็นสิ่งที่ดี อาจจะเป็นสิ่งที่น่ายกย่องที่สุด หรืออาจจะเป็นการกระทำความดี และสิ่งเหล่านั้นได้หล่อหลอมชีวิตของคุณไว้จนทำให้มันกลายเป็นเรื่องยากที่คุณจะคิดได้ว่า สิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่มีความสำคัญรองลงมา

ผมปรารถนาให้คุณทำทุกวิถีทางอย่างเต็มที่และสุดความสามารถเท่าที่จะทำได้เพื่อให้ชาวประเสริฐกลายเป็นสิ่งที่คุณจะทุ่มเทร่างกายแรงใจและความปรารถนาทั้งหมดลงไป ขอให้พระเจ้าทรงเปลี่ยนใจของคุณเพื่อที่คุณจะสามารถพูดได้เหมือนกับที่เปาโลได้กล่าวไว้ใน กาลาเทีย 6:14 “ข้าพเจ้าไม่ขออวดอะไรนอกจากเรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”

สาม

ทำลายกฎแห่ง การพึ่งการกระทำของตนเอง

วิธีที่ไม่ทางเขนจะช่วยให้คุณเป็นอิสระจาก
กับดักแห่งการพึ่งการกระทำของตนเอง

อุปสรรคสำคัญที่สุดประการหนึ่งในการรักษาข่าวประเสริฐให้เป็นศูนย์กลางในชีวิตของเรา คือ เรามักจะหันไปสู่การพึ่งการกระทำของตนเอง มันเป็นศัตรูเก่าแก่ต่อแผนการของพระเจ้าที่มีต่อคริสตจักร การพึ่งการกระทำของตนเองได้ทำให้คริสเตียนละเลยสิ่งที่สำคัญที่สุดและดึงดูดความสนใจของคริสเตียนไปในทิศทางอื่นที่สำคัญน้อยกว่า

มันยังคงเป็นที่นิยมและยังคงทำลายชีวิตคริสเตียนอย่างได้ผลจนถึงทุกวันนี้เหมือนที่มันเคยเป็น

สิ่งสำคัญคือต้องเข้าใจว่า คนที่เน้นการพึ่งการกระทำของ

ตนเอง นั้นไม่ได้หมายถึงเพียงแค่คนที่มีความรู้สูงหรือมีกฎเกณฑ์มากกว่าคุณเท่านั้น พวกเราหลายคนเข้าใจผิดโดยคิดไปว่า คนที่เน้นการฟังการกระทำของตัวเอง (หรือคนที่เคร่งการปฏิบัติศาสนา) คือ คนที่ไม่ไปดูหนัง หรือคนที่ไม่ฟังเพลงเพราะเชื่อว่าเพลงที่มีจังหวะเป็นสิ่งชั่วร้าย เพราะการฟังการกระทำของตนเองมีความหมายที่ละเอียดอ่อนและร้ายแรงกว่านั้นมาก

นี่คือคำจำกัดความง่าย ๆ ที่ผมใช้ คือ การฟังการกระทำของตนเอง คือ การพยายามทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยกำลังของตนเอง เพื่อให้ได้รับการอภัยจากพระเจ้า และพยายามเชื่อฟังพระเจ้า เพื่อให้ได้รับการยอมรับจากพระองค์

กล่าวอีกนัยหนึ่ง คนที่เน้นการฟังการกระทำของตัวเอง คือ ใครก็ตามที่ประพัตตนราวกับว่าพวกเขาจะสามารถได้รับการอภัยบาปและเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้าได้โดยผ่านทาง การกระทำของตนเอง โทมัส ชไรเนอร์ (Thomas Schreiner) เขียนไว้ว่า “การฟังการกระทำของตนเองมีที่มาจากความมั่นใจว่า หากคนใดคนหนึ่งสามารถเป็นคนชอบธรรมได้ด้วยการเชื่อฟังธรรมบัญญัติ คนๆ นั้นสมควรได้รับการสรรเสริญ เกียรติ และสง่าราศี ดังนั้น สามารถกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่า การฟังการกระทำของตนเองนั้นเป็นการยกย่องสรรเสริญมนุษย์แทนการถวายพระสิริแด่พระเจ้า”⁶

คุณเริ่มมองเห็นแล้วใช่ไหมว่าปัญหานี้ร้ายแรงเพียงไร ถึงแม้ว่าเราอาจจะไม่เคยคิดหรือพูดสิ่งใด ๆ เหล่านี้ออกมา แต่การพึงการกระทำของตนเอง คือ การบอกว่าการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูบนไม้กางเขนนั่นไม่จำเป็นและไม่เพียงพอ ซึ่งหมายถึงเรากำลังบอกว่า “พระเจ้า แผนของพระองค์ไม่เข้าท่าเลย แค่ไม้กางเขนนี่ไม่พอหรอก เพราะฉะนั้น ข้าพระองค์จึงต้องทำความดีเพิ่มเติมเพื่อให้ตัวของข้าพระองค์ได้รับความรอด”

แน่นอนว่าจะไม่มีคริสเตียนคนใดที่กล่าวพูดคำที่เลวร้ายเช่นนั้นออกมา แต่เมื่อใดก็ตามที่เราไม่ได้จัดจ่อและหันออกจากข่าวประเสริฐ เมื่อนั้นเองที่การพึงการกระทำของตนเองจะค่อย ๆ คืบคลานเข้ามาในชีวิตของเราและบิดเบือนความคิดของเราไปทีละเล็กทีละน้อยจนกระทั่งการดำเนินชีวิตของเราจะสำแดงคำพูดที่เลวร้ายเหล่านั้นออกมาเป็นการกระทำของเรา เหมือนสุภาษิตที่กล่าวไว้ว่า การกระทำได้ดังคำพูด

คุณรู้จักวิธีที่จะแยกแยะการพึงการกระทำของตนในชีวิตของคุณไหม?

งานที่กำลังหมุนอยู่

ย้อนกลับไปประมาณช่วงปี 1960 ตอนนั้นผมยังเป็นเด็กอยู่ หนึ่งในรายการโทรทัศน์ที่ผมชื่นชอบมาก คือ รายการดิเอ็ดซัลลิแวน

โชว์ซึ่งจะออกอากาศสดในคืนวันอาทิตย์ รายการนี้จะมักจะเชิญนักแสดงที่มีชื่อเสียงหรือไม่ก็นักแสดงหน้าใหม่ที่เป็นดาวรุ่งพุ่งแรงมาออกรายการ รวมไปถึงมักจะมีการแสดงที่แปลกใหม่มานำเสนอเสมอ ๆ ด้วย

หนึ่งในการแสดงที่ได้รับความนิยมมากที่สุดที่สามารถใช้เป็นภาพเปรียบเทียบให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่า การพึ่งการกระทำของตนเองนั้นสามารถปล้นชีวิตคริสเตียนได้อย่างไร คือ การแสดงที่มีชื่อว่า “การหมุนจาน” โดยผู้แสดงโชว์นี้จะ่วนอยู่กับการหมุนจานเซรามิกทรงกลมบางเฉียบ 2 ชิ้นให้หมุนอยู่ตลอดเวลาบนปลายไม้ที่มีความยืดหยุ่นและมีความยาวประมาณ 2 เมตร

นักหมุนจานจะหมุนจานที่อยู่บนปลายไม้อย่างเต็มแรง ไม้แท่งนั้นจะตั้งจนเกือบตรง ส่วนปลายจะโค้งเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เนื่องจากน้ำหนักของจาน จานเหล่านั้นจะหมุนอย่างรวดเร็วอยู่ที่เท้าหรืออยู่เหนือหัวของนักหมุนจาน

หลังจากนั้น นักหมุนจานก็จะทำเช่นเดิม โดยจะหมุนจานบนไม้แท่งที่ 2 และแท่งที่ 3 และทำต่อไปเรื่อย ๆ จนในไม่ช้าบนเวทีก็เต็มไปด้วยจานที่หมุนอยู่บนปลายไม้

เมื่อจานใบที่ 8 หรือใบที่ 10 ถูกหมุน จานใบแรกก็จะเริ่มหมุนช้าลง ๆ และไม้ก็เริ่มโยกไปมาแรงขึ้น นักหมุนจานที่มีทักษะการใช้มือได้อย่างยอดเยี่ยมจนน่าทึ่งก็จะต้องรีบกลับไปหมุน

จานโบแรกนั้นอีกครั้งจานโบนั้นกลับมาหมุนด้วยความเร็วสูงสุดอีกครั้งหนึ่ง และเริ่มต้นทำเช่นเดียวกันกับจานโบที่ 2 และโบต่อ ๆ ไปวนไปเรื่อย ๆ

และในขณะที่จานมากมายกำลังหมุนอยู่รอบตัวนักหมุนจาน ก็มักจะมีการจัดฉากให้มีสิ่งมากมาย เกิดขึ้นบนเวทีและดูราวกับว่าจะเกิดหายนะอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ นักหมุนจานเองก็จะแก่งัดทำเป็นไม่เห็นว่าการกำลังจะตก สิ่งนี้กระตุ้นให้พวกเราหลายพันคนตะโกนบอกเขาผ่านทางโทรทัศน์ของเราโดยไม่รู้ตัว (อย่างน้อยก็หลายพันคนนะผมคิด-ผมแน่ใจว่าไม่ใช่ผมคนเดียวแน่นอนที่ทำเช่นนั้น!)

แต่ในวินาทีสุดท้าย นักหมุนจานจะหมุนจานโบที่กำลังจะตกได้เสมอ แต่เขาต้องวิ่งกลับไปกลับมาเหมือนคนบ้า แต่เขาก็ทำได้ เขาหมุนจานได้ทันเวลาพอดี

นักหมุนจานที่ชื่อสจ๊วต

แม้ว่าจะไม่มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับไม้หมุนและจาน แต่ชีวิตของคนที่พึงการกระทำของตนเองก็ไม่ต่างอะไรไปจากการแสดงของนักหมุนจานเลยแม้แต่น้อย

ให้เราทำความรู้จักกับสจ๊วตกัน สจ๊วตเป็นผู้เชื่อใหม่ เขาเพิ่งกลับใจมาเชื่อพระเจ้าได้ไม่นานนักและยังต้องเรียนรู้อีก

มากมายเกี่ยวกับชีวิตคริสเตียน แต่เขารักพระเยซูคริสต์อย่าง
จริงใจ เข้าวันอาทิตย์วันหนึ่งระหว่างการนมัสการที่คริสตจักร
เพื่อนของเขาที่มีชื่อว่าไมค์ได้สังเกตเห็นว่าสจ๊วตมีปัญหา
เล็กน้อยในการหาพระธรรมโรม หลังจากการนมัสการเสร็จแล้ว
ไมค์จึงถามสจ๊วตว่า เขาได้อ่านพระคัมภีร์เป็นประจำหรือไม่

“อืม...อ่านสิ” สจ๊วตตอบ “คืออ่านแบบผ่าน ๆ นะ ตรงนั้น
นิด ตรงนี้หน่อย อะไรแบบนี้”

ไมค์เลิกคิ้ว “หมายถึงว่า อ่านแบบสும் ๆ เอานะเหรอ” นั่น
ไม่ใช่วิธีที่ดีที่สุดในการอ่านพระคัมภีร์นะ คุณต้องอ่านอย่าง
จริงจัง! ฟังนะ ผมมีตารางการอ่านพระคัมภีร์ที่จะช่วยให้คุณอ่าน
พระคัมภีร์ทั้งเล่มจบภายใน 1 ปี แค่อ่านวันละนิดหน่อยเท่านั้น
เอง ผมจะถ่ายเอกสารให้คุณก็แล้วกัน”

“ว้าว!” สจ๊วตตอบ “คุณหมายความว่า วันนี้ปีหน้าผมก็จะ
อ่านพระคัมภีร์ได้ครบทั้งเล่มเลยเหรอ นั่นเป็นสิ่งที่ยอดเยี่ยมมาก
เลยนะ!”

ไม่กี่วันต่อมาหลังจากนั้น สจ๊วตก็ได้ตั้งไม้สำหรับหนุนจาน
อันหนึ่งขึ้นในการดำเนินชีวิตคริสเตียนของเขา เขาวางแผน
ที่มีชื่อว่าการอ่านพระคัมภีร์ลงบนปลายไม้และหนุนอย่างแรง
เพื่อให้จานใบนี้คงอยู่บนปลายไม้ได้!

เวลาผ่านไปประมาณ 6 เดือน ตอนนั้นชีวิตของสจ๊วตยุ่งมาก ยุ่งมากกว่าที่เคยอยู่ในชีวิตที่ผ่านมาหลังจากที่ไม่ค่อยบอกให้เขาอ่านพระคัมภีร์ ไม่กี่วันต่อมา แอนดรูว์พูดถึงความยอดเยี่ยมของการเข้าร่วมกลุ่มในระหว่างสัปดาห์ เป็นกลุ่มผู้ชายในคริสตจักรที่มาพบปะกันเพื่อช่วยเสริมสร้างซึ่งกันและกัน ในการเทศนา ศิษยาภิบาลของเขาเน้นถึงความสำคัญของการประชุมอธิษฐานของคริสตจักร

จากนั้นสจ๊วตได้เข้าร่วมการประชุมใหญ่เกี่ยวกับการประกาศ อีกทั้งเขาจำเป็นต้องเป็นพยานทุกวัน ต่อมาเขาได้ฟังรายการวิทยุรายการหนึ่งที่พูดถึงการอดอาหารอธิษฐานและอีกรายการหนึ่งเกี่ยวกับการรักษาความบริสุทธิ์

ที่ละเล็กทีละน้อย สจ๊วตก็มีกิจกรรมฝ่ายวิญญาณที่ต้องทำมากขึ้น ๆ เรื่อย ๆ ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นกิจกรรมที่ดี และบางกิจกรรมเป็นกิจกรรมที่สำคัญมากด้วย แต่โดยที่สจ๊วตไม่รู้ตัวเลย เขาได้ปล่อยให้การเปลี่ยนแปลงที่อันตรายเกิดขึ้นในความคิดและจิตใจของเขา คือ เปลี่ยนจากการได้มีประสบการณ์ในพระคุณของพระเจ้าไปเป็นการต้องทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อ แลกให้ได้มาซึ่งพระคุณของพระเจ้า แทนที่เขาจะรู้สึกมั่นใจมากขึ้นเกี่ยวกับความรอดที่พระเจ้าทรงประทานให้กับเขา เขากลับต้องพยายามทำกิจกรรมฝ่ายวิญญาณต่าง ๆ เหล่านั้นให้มากขึ้น

กิจกรรมฝ่ายวิญญาณเหล่านั้นได้กลายเป็นเหมือนจานหมุนที่เขาต้องพยายามวิ่งไปวิ่งมาเพื่อหมุนจานทุกใบไม่ให้มันตกลงมา

ความแตกต่างจะสามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจนในเช้าวันอาทิตย์ หากในอาทิตย์ไหนที่สจ๊วตสามารถทำทุกสิ่งที่เขาตั้งใจทำได้อย่างดี คือ ไม่มีจานใบไหนสักใบที่ตกลงมา ในวันอาทิตย์นั้นสจ๊วตจะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าได้ด้วยความจริงใจและด้วยความกระตือรือร้นเพราะเขารู้สึกดีที่เขาทำทุกสิ่งได้อย่างดี

แต่หากอาทิตย์ไหนที่เขาทำไม่ได้ดีเท่าไร มีจานหลายใบที่ตกลงมา สจ๊วตจะรู้สึกกังวลที่จะเข้าหาพระเจ้า อาทิตย์นั้นเขาจะไม่สามารถนมัสการได้อย่างอิสระ เพราะเขารู้สึกว่าพระเจ้าจะไม่ยอมรับเขา ความมั่นใจของเขาไม่อยู่ในข่าวประเสริฐอีกต่อไป มันอยู่ในการกระทำของเขาเอง

มีอะไรบ้างใหม่ในความผิดพลาดของสจ๊วตที่คล้ายคลึงกับของคุณ? คุณเห็นสัญญาณของการพยายามพึ่งการกระทำของตนเองในชีวิตของคุณไหม? คุณมักจะพบว่าคุณตระหนักถึงความบาปของคุณมากกว่าสิ่งที่พระเยซูทรงทำสำเร็จที่ไม่กางเขนหรือไม่? เมื่อคุณนึกภาพถึงท่าทีของพระเจ้าที่มีต่อคุณ คุณคิดว่าพระเจ้าผิดหวังกับคุณมากกว่าที่จะพอใจในตัวคุณไหม?

คุณขาดความชื่นชมยินดีในแบบที่ถวายเป็นเกียรติแด่พระเจ้าหรือไม่? เมื่อคุณต้องการความมั่นใจคุณมักจะมองดูที่ “งานที่หม่นอยู่” ของคุณใช่ไหม แม้กระทั่งเป็นสิ่งที่บ่งบอกว่าคุณมีสิทธิ์เข้าหาพระเจ้า หากคุณตอบว่าใช่สำหรับคำถามข้อหนึ่งข้อใดในข้อเหล่านี้ คุณอาจจะเริ่มอยู่ภายใต้กฎของการพึ่งการกระทำของตนเองก็ได้

แต่อย่าปล่อยให้สิ่งนี้ทำให้คุณหมดกำลังใจ พระเจ้าประสงค์ที่จะช่วยให้คุณพ้นจากสิ่งไร้ประโยชน์ คือ การพยายามคอยหม่นงานไปแล้วไปเล่า ให้เรามาดูกันว่า การเข้าใจข่าวประเสริฐอย่างถูกต้องนั้นจะช่วยปลดปล่อยคุณให้เป็นอิสระจากการพึ่งการกระทำของตนเองที่ไม่เคยนำมาซึ่งความชื่นชมยินดีที่แท้จริงได้อย่างไร

การนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม: สิ่งที่เกิดขึ้นแล้วเพียงครั้งเดียว

ในกรณีที่คุณยังรู้สึกสงสัยอยู่ การเป็นอิสระจากกับดักแห่งการพึ่งการกระทำของตนเองไม่ได้หมายความว่า คุณจะเลิกอ่านพระคัมภีร์ เลิกอธิษฐาน หรือเลิกแบ่งปันข่าวประเสริฐ เรายังจำเป็นต้องใช้ประโยชน์จากเครื่องมือฝ่ายวิญญาณเหล่านี้ที่พระเจ้าทรงมอบให้เรา หากคุณและผมปรารถนาที่จะเติบโตขึ้น

ในความเชื่อ ปัญหาที่เกิดจากการพึ่งการกระทำของตนเอง คือ
แรงจูงใจและความเข้าใจที่มีต่อคำว่า “ความรอดโดยพระคุณ”

จำได้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้นกับคุณตั้งแต่วันแรกที่คุณได้กลับ
ใจจากความบาปและหันมาวางใจในพระเยซูคริสต์ โรม 3:26
กล่าวว่า ในวินาทีนั้นคุณถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม หรือถูก
ประกาศว่าเป็นผู้ชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า

คำว่า *การนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม* นั้นสำคัญ สิ่งนี้หมายถึง
สถานะของคุณต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้า เมื่อคุณเชื่อในพระเยซู
พระเจ้าผู้ซึ่งเป็นผู้พิพากษาสูงสุดในจักรวาลนี้ได้ตัดสินว่า คุณ
เป็นคนชอบธรรม เพราะพระเจ้าจะทรงบันทึกประวัติที่ดีพร้อม
และปราศจากบาปของพระเยซูลงไปในประวัติของคุณ

นี่คือพระคุณที่น่าอัศจรรย์ที่สุด ตั้งแต่วันแรกที่คุณเชื่อ
ถึงแม้ว่าความบาปทั้งหมดของคุณในอดีตไม่ได้หายไปไหน และ
ไม่มีความดีใด ๆ เลยแม้แต่อย่างเดียวยที่คุณสามารถทำเพื่อ
ลบล้างหรือชดเชยการไม่เชื่อฟังของคุณได้

แต่ถึงกระนั้นพระเจ้ายังทรงให้อภัยบาปทั้งหมดของคุณ
อย่างสมบูรณ์และโดยสิ้นเชิง พระองค์ไม่เพียงแต่ลบประวัติที่
เต็มไปด้วยความบาปของคุณออกไปเท่านั้น แต่พระองค์ยังทรง
ประทานประวัติใหม่อันชอบธรรมของพระบุตรของพระองค์
ให้กับคุณอีกด้วย

การชำระให้บริสุทธิ์: สิ่งที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง

อย่างไรก็ตาม ฤทธาณาภาพของข้าวประเสริฐไม่ได้สิ้นสุดลงตรงที่การนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมเท่านั้น เมื่อพระเจ้าทรงประกาศว่าคนบาปเป็นคนชอบธรรม ในวินาทีเดียวกันนั้นเองพระองค์ได้ทรงเริ่มกระบวนการในการทำให้คนบาปกลายเป็นเหมือนพระบุตรของพระองค์ในทันที ผ่านทางการงานของพระวิญญาณของพระองค์และผ่านทางฤทธิ์เดชแห่งพระวจนะของพระองค์ รวมถึงผ่านทาง การสามัคคีธรรมกับผู้เชื่อคนอื่น พระเจ้าทรงกำจัดความปรารถนาที่อยากจะทำบาปของเราออกไป ทรงเปลี่ยนความคิดและจิตใจของเราเสียใหม่ และทรงเปลี่ยนแปลงชีวิตของเรา สิ่งที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องนี้คือสิ่งที่เราเรียกว่า “การชำระให้บริสุทธิ์”

การชำระให้บริสุทธิ์ คือ กระบวนการที่ช่วยชำระผู้เชื่อให้บริสุทธิ์ เป็นกระบวนการที่จะช่วยเปลี่ยนผู้เชื่อให้กลายเป็นเหมือนพระคริสต์มากขึ้นๆ กระบวนการนี้จะเกิดขึ้นทันทีเมื่อคุณกลับใจใหม่และจะไม่สิ้นสุดจนกว่าคุณจะได้พบพระเยซูต่อหน้า

การชำระให้บริสุทธิ์เป็นเรื่องเกี่ยวกับทางเลือกและความประพฤติของเรา มันเกี่ยวข้องกับการกระทำโดยการได้รับกำลังที่มาจากพระเจ้าเราจะมีคามมุ่งมั่นในการดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์

เราจะต่อสู้กับความบาป เราจะศึกษาพระคัมภีร์และอธิษฐาน
แม้ในยามที่เรารู้สึกไม่อยากทำก็ตาม เราจะหนีออกจากสิ่งที่
ที่ล่อลวงเราให้ออกจากทางของพระเจ้า เราจะบากบั่นมุ่งไป
อย่างไม่ย่อท้อเพื่อให้ได้มาซึ่งความบริสุทธิ์ ยิ่งเราได้รับการชำระ
ให้บริสุทธิ์มากขึ้นเท่าใด ฤทธิ์เดชแห่งข่าวประเสริฐจะยิ่ง
เปลี่ยนแปลงเราให้เป็นเหมือนพระเยซูคริสต์มากขึ้นเท่านั้น

อย่าสับสนระหว่างสองสิ่งนี้

คุณเข้าใจอย่างชัดเจนหรือไม่ว่าการนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมและ
การชำระให้บริสุทธิ์นั้นหมายถึงอะไร?

หาก你不เข้าใจความแตกต่างระหว่างสองสิ่งนี้ คุณกำลัง
ตกอยู่ในอันตรายที่จะตกลงไปในหลุมพรางของการพึงการ
กระทำของตนเอง ผมอยากให้คุณเข้าใจความหมายของทั้งสองคำ
นี้อย่างชัดเจน ไม่ใช่เพื่อที่คุณจะทำให้เพื่อนของคุณประทับใจ
แต่เพราะการเข้าใจความแตกต่างระหว่างการนับว่าเป็นผู้ชอบ
ธรรมและการชำระให้บริสุทธิ์นั้นมีความสำคัญมากต่อการ
ทำลายกับดักแห่งการพึงการกระทำของตนเอง

ชายหญิงที่มีปัญหาเกี่ยวกับการพึงการกระทำด้วยตนเองที่ผม
พบเจอเกือบทุกคนนั้นมักจะมีใจที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับ
ความแตกต่างและความสัมพันธ์ของการนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม

และการชำระให้บริสุทธิ์ เราจำเป็นต้องแยกความแตกต่างระหว่างพระคุณของพระเจ้าที่ทรงโปรดนับเราว่าเป็นผู้ชอบธรรม กับพระคุณของพระเจ้าที่ทรงชำระเราให้บริสุทธิ์ แต่พระคุณทั้งสองรูปแบบนี้ไม่สามารถแยกขาดจากกันได้

ผมทราบดีว่าผมได้กล่าวสิ่งนี้ไปแล้วแต่ผมก็จะขอล้ำซ้ำอีกครั้ง โดยการที่ผมจะอธิบายสองคำนี้ควบคู่กันเพื่อให้คุณเห็นความแตกต่างระหว่างสองคำนี้ได้อย่างชัดเจน

- การนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม คือ การได้รับการประกาศว่า เป็นผู้ชอบธรรม การชำระให้บริสุทธิ์ คือ การกำลังทำให้ เป็นผู้ชอบธรรม ซึ่งหมายถึง การถูกเปลี่ยนแปลงให้เป็นเหมือนพระคริสต์มากขึ้น
- การนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม คือ ตำแหน่งของเราต่อหน้าพระพักตร์ของพระเจ้า การชำระให้บริสุทธิ์ คือ การลงมือทำ เป็นภาคปฏิบัติของเรา เราไม่สามารถทำอะไรก็ได้เลยเพื่อให้เรากลายเป็นผู้ชอบธรรม! การนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมจะเกิดขึ้นครั้งเดียวเมื่อเรากลับใจเชื่ออย่างแท้จริง
- การนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม คือ ความจริงที่จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง เป็นสิ่งที่พระคริสต์ทรงทำ แทนเรา และ

การชำระให้บริสุทธิ์ คือ ความจริงของเราเป็นส่วนตัว เป็นสิ่งที่พระคริสต์ทรงทำ ภายใน เรา

- การนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมจะเกิดขึ้น *ทันที* อย่างสมบูรณ์ เมื่อกลับใจใหม่อย่างแท้จริง คือ เมื่อคุณเชื่อในพระเยซู และสิ่งที่พระองค์ทรงทำสำเร็จแล้วเพื่อคุณบนไม้กางเขน คุณจะไม่มีวันและจะไม่สามารถทำอะไร ๆ เพื่อให้ตนเองชอบธรรมได้มากไปกว่านี้อีกแล้ว การชำระให้บริสุทธิ์ คือ *กระบวนการ* คุณจะถูกชำระให้บริสุทธิ์มากขึ้น ๆ เมื่อคุณเชื่อฟังพระเจ้าอย่างแท้จริง โดยเป็นการเชื่อฟังที่มาจากการสำนึกในพระคุณของพระเจ้าที่มีต่อชีวิตของคุณ

วิลเลียม พลูเมอร์ (William Plumer) สรุปได้อย่างดีโดยเขียนไว้ว่า “การนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมนั้น คือ สิ่งที่พระเจ้าทรงทำเพียง ครั้งเดียว ในชีวิตของเรา สิ่งนี้จะไม่ได้เกิดขึ้นทีละนิดละหน่อย ไม่ได้เป็นกระบวนการที่จะเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องด้วย ทั้งผู้เชื่อที่ละเลยและหย่อนยานในการทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้ากับผู้เชื่อที่มีชีวิตที่เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้าในทุกด้าน ล้วนถูกนับว่าชอบธรรมเท่ากัน การนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมไม่มีระดับสูงหรือต่ำ ในสายพระเนตรของพระเจ้ามีเพียงมนุษย์ที่ถูก

ถือว่าชอบธรรมโดยสมบูรณ์และมนุษย์ที่จะถูกพิพากษาลงโทษเท่านั้น”⁷

ข้อผิดพลาดของการพึ่งการกระทำของตนเอง

คุณเห็นความแตกต่างหรือไม่? ข้อผิดพลาดที่คนที่พึ่งการกระทำของตนเองทำ คือ พวกเขาสับสนระหว่างการมีส่วนร่วมในกระบวนการที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในการชำระให้บริสุทธิ์ กับสิ่งที่พระเยซูทรงทำสำเร็จแล้วบนไม้กางเขน คือ การนับผู้เชื่อว่าเป็นผู้ชอบธรรม

หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ พวกเขาคิดว่าการประพฤติตามสิ่งที่พระเจ้าพอพระทัยและการทำความดีจะช่วยให้พวกเขากลายเป็นคนชอบธรรมได้ แต่ในพระคำของพระเจ้ากลับกล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า “เพราะว่าในสายพระเนตรของพระเจ้า ไม่มีใครถูกชำระให้ชอบธรรมได้โดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติ...” (โรม 3:20) ไม่มีใครสักคนในพวกเราที่จะสามารถทำความดีเพื่อให้พระเจ้าทรงยอมรับและรักเราได้ ไม่มีใครสักคนในพวกเราที่จะเพิ่มเติมอะไรเข้าไปในสิ่งที่พระเยซูทรงทำสำเร็จแล้วบนไม้กางเขนได้ พระเยซูทรงชดใช้ค่าความบาปของเราทั้งหมด พระเยซูทรงทำให้พระพิโรธของพระเจ้าสงบลง

การมีส่วนร่วมในกระบวนการชำระให้บริสุทธิ์จะเกิดขึ้นหลังจากที่พระเจ้าได้ทรงยอมรับและทำให้เราอยู่ในสภาพที่ถูกต้องต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าผ่านความเชื่อในพระเยซูเท่านั้น และแน่นอนว่า เราจะพยายามอย่างสุดความสามารถเพื่อที่จะเชื่อฟังพระวอนะของพระเจ้า เราจะอ่านพระคัมภีร์ เราจะอธิษฐาน เราจะใคร่ครวญพระคำของพระองค์ เราจะท่องจำข้อพระคัมภีร์ เราจะแบ่งปันข่าวประเสริฐ เราจะรับใช้ในคริสตจักร เราจะอดอาหารอธิษฐาน พระเจ้าสั่งเราไว้ในพระคำของพระองค์ที่ให้เราทำหลายสิ่งหลายอย่าง และการเชื่อฟังของเราก็เป็นที่พักพิงพระทัยพระองค์และนำพระพรของพระองค์มาสู่ชีวิตเรา

แต่สิ่งที่ดีทั้งหมดที่กล่าวไปแล้วนี้จะไม่มีวันเพิ่มระดับความชอบธรรมของเราให้สูงขึ้นไปได้อีก เราจะไม่มีวันได้รับ “ความรอดที่มากกว่านี้” และเราจะไม่มีวัน “ถูกพระเจ้ารักมากไปกว่านี้” อีกแล้ว พระคุณอันเหลือล้นของพระเจ้าที่พระองค์ทรงเทลงมาเหนือชีวิตของเรา คือ แรงจูงใจที่กระตุ้นให้เราทำสิ่งต่าง ๆ

วาทะของนักบุญของคุณลุง

ความผิดพลาดของนักหมุนงานที่พึ่งการกระทำของตนเองอย่างจริงจังทำ คือ เขาสลับที่ความหมายของการนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมกับการชำระให้บริสุทธิ์ ซินแคลร์ เฟอ์กูสัน (Sinclair Ferguson)

ได้เขียนไว้ว่า “การล่อลวงและความผิดพลาดที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเรา คือ การพยายามแอบใส่คุณค่าของเราเพิ่มเติมเข้าไปในพระคุณของพระเจ้า”^๘ คนที่พึ่งการกระทำของตนเองจะทำให้สิ่งต่างๆ ที่เขาทำกลายเป็นสิ่งที่เขาจดจ่ออยู่ตลอดเวลาและเป็นต้นกำเนิดของความรู้สึกภาคภูมิใจในความสามารถในการรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าได้ สิ่งนี้ทำให้เขาเดินห่างออกจากสิ่งที่สำคัญมากที่สุด คือ ขาวประเสริฐโดยที่เขาไม่รู้ตัวเลย

ผมรู้ซึ่งถึงการถูกทดลองให้พึ่งการกระทำของตนเองเป็นอย่างดี นั่นจึงเป็นเหตุผลที่เมื่อผมปิดพระคัมภีร์ลงหลังผมใช้เวลาส่วนตัวกับพระเจ้าเสร็จแล้ว ผมจะเตือนตัวเองเสมอว่าไม่ใช่สิ่งที่ผมทำแต่เป็นสิ่งที่พระเยซูทรงทำบนไม้กางเขนเพื่อผมต่างหากที่ทำให้ผมได้รับการอภัยโทษบาปและการยอมรับจากพระเจ้า

“ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอพระองค์ทรงประทานพระคุณและกำลังของพระองค์ให้กับลูกด้วยเมื่อลูกรับใช้พระองค์ในวันนี้” ผมอธิษฐาน “ลูกขอบคุณที่พระพรทั้งหมดของพระองค์ทรงหลังไหลมาในชีวิตของลูกผ่านทางสิ่งที่พระบุตรของพระองค์ทรงทำบนไม้กางเขนเพื่อลูก มีเพียงพระคุณของพระเจ้าเท่านั้นที่ทำให้ลูกกลายเป็นคนชอบธรรมในสายพระเนตรของพระองค์ ความพยายามด้วยตัวของลูกเองที่จะเชื่อฟังพระองค์หรือการ

พยายามชำระตนให้บริสุทธิ์นั้นไม่สามารถทำให้สิ่งที่พระเยซูทรง
ทำสำเร็จแล้วบนไม้กางเขนสมบูรณ์มากขึ้นไปกว่านั้นได้อีก”

ช่วงเป็นความชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้นเสียนี้กระไรที่
ข้าวประเสริฐได้มอบให้แก่ผม ผมสามารถเข้าไปสู่พระบัลลังก์
ของพระเจ้าได้ด้วยความมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยม ไม่ใช่เพราะผม
ทำดีเพียงพอแล้ว ไม่ใช่เพราะผมรักษาทบบัญญัติหรือกฎเกณฑ์
ต่าง ๆ ได้อย่างครบถ้วน แต่ทั้งหมดเป็นเพราะผมได้สวมความ
ชอบธรรมของพระเยซูคริสต์ไว้นั่นเอง

พระเจ้าทรงปรารถนาให้คุณได้มีความมั่นใจเดียวกันนี้ด้วย
พระองค์ไม่ได้ประทับใจตัวคุณเพราะคุณหมุนจานเหล่านั้น
ได้อย่างยอดเยี่ยม เพราะฉะนั้นจึงทั้งความชอบธรรมของตัวเอง
แต่จงโอ้อวดสิ่งที่พระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของคุณทำ
สำเร็จแล้วบนไม้กางเขน

โยนการกล่าวโทษทิ้งไป

วิธีที่ไม่ทางเซนกำจัด
ความรู้สึกผิดและความละอาย

ผมไม่ค่อยอ่านการ์ตูนในหนังสือพิมพ์สักเท่าไร แต่เมื่อสองสามปีที่แล้วมีคนเอากา์ตูนตอนหนึ่งมาให้ผมอ่านและผมรู้สึกว่าจะต้องเก็บการ์ตูนเรื่องนี้ไว้ การ์ตูนเรื่องนี้ชื่อ *เคธี* เคธีเป็นผู้หญิงโสดอายุประมาณสามสิบ ตอนที่ผมได้อ่านเป็นตอนที่เธอนั่งอยู่ที่บ้านคนเดียวแล้วก็กำลังครุ่นคิดบางสิ่งบางอย่างอยู่

สิ่งที่ฉันควรทำในที่ทำงาน เธอคิด สิ่งที่ฉันอยากจะพูดกับเออร์วิง สิ่งที่ฉันสัญญากับตัวเองว่าจะไม่ทำอีกต่อไปแต่ก็ยังทำอยู่ สิ่งที่ฉันสร้างปัญหาให้กับตัวเองทั้ง ๆ ที่ฉันสามารถหลีกเลี่ยงมันได้ เธอดูเศร้ามาก

สิ่งที่ฉันควรทำเพื่อครอบครัวของฉัน ลูกหมาของฉัน เพื่อนฝูง
ของฉัน เพื่อนร่วมงานของฉัน เพื่อนบ้านของฉัน การเงินของฉัน
บ้านของฉัน เสื้อผ้าของฉัน อาหารการกินของฉันแล้วก็ผู้ยากไร้
อีกหลายล้านคนที่ฉันไม่เคยพบมาก่อน

ในการ์ตูนช่องสุดท้าย เคร็สรุปชีวิตของเธอว่า “ถึงแม้ว่าฉัน
จะไม่ได้เดินทางไปไหน แต่ฉันก็ยังมีกระเป๋าเดินทางหนัก 150
กิโลกรัมติดตัวฉันไปด้วยทุกที่”

ตรวจสอบกระเป๋าสัมภาระของคุณ

มันน่าทึ่งมากที่การ์ตูนกับชีวิตจริงนั้นมีความใกล้เคียงกันอย่าง
น่าเหลือเชื่อ เช่นเดียวกับเคร็ เราทุกคนล้วนสามารถรู้สึกแยกกับ
รายการยาวเหยียดที่ต้องทำแต่ยังไม่เสร็จหรือบางอย่างก็ทำ
ไม่สำเร็จ ถึงแม้ว่าเราจะไม่ได้เดินทางไปไหน แต่เราก็เอากระเป๋า
เดินทางอันหนักอึ้งติดตัวไปด้วยทุกที่

พระคัมภีร์เรียกกระเป๋าเดินทางใบนี้ว่า “การกล่าวโทษ”
ในช่วงขณะหนึ่งหรือเวลาหนึ่ง เราจะรู้สึกที่กำลังแบกสัมภาระ
อยู่ไม่ว่าจะใหญ่หรือเล็กก็ตาม

การกล่าวโทษมักจะปรากฏในรูปแบบต่าง ๆ จนนับไม่ถ้วน
มันหนักอึ้งอยู่ในใจของนักธุรกิจที่ไม่ค่อยได้อยู่บ้านในช่วงที่ลูก ๆ
ของเขาโตขึ้น มันเป็นความโศกเศร้าอย่างแสนสาหัสอย่างไม่มี

วันจบสิ้นที่คอยหลอกหลอนผู้หญิงสักคนหนึ่งที่เคยทำแท้งไปเมื่อสิบกว่าปีที่แล้ว มันคอยจิกกัดจิตใจดำนึกของคริสเตียนคนหนึ่งที่เคยแอบออกมาเมื่อไม่กี่นาทีก่อนหน้านี้ในระหว่างที่ขับรถ เพราะเจอคนขับที่ขับรถด้วยความประมาท นั่นคือความรู้สึกผิดที่อ้อยอิ่งอยู่ในคริสเตียนที่ละเลยการอธิษฐาน นั่นคือคำพูดที่ออกมาไม่ได้และการผิดสัญญา

พวกเราบางคนแบกสิ่งเหล่านี้มานานแสนนาน นานมากเสียจนเราคิดว่ามันเป็นเรื่องปกติที่ชีวิตจะเต็มไปด้วยความรู้สึกเช่นนี้ และความจริงก็คือหากปราศจากไม้กางเขนแล้ว การกล่าวโทษ คือ เรื่องปกติ หากปราศจากพระเยซูเราทุกคนสมควรได้รับการกล่าวโทษและถูกลงโทษเพราะบาป แต่ในโรม 8:1 พระคัมภีร์บอกเราว่า “ไม่มีการลงโทษคนที่อยู่ในพระเยซูคริสต์”

เราไม่จำเป็นต้องมีชีวิตอยู่ภายใต้การถูกกล่าวโทษไปตลอดชีวิต ในบทนี้ ผมจะแสดงให้เห็นถึงวิธีที่จะโยนการกล่าวโทษอันแสนน่ารังเกียจนี้ออกไปด้วยการน้อมรับการอภัยที่ข่าวประเสริฐมอบให้คุณ

รู้สึกผิดที่แทบจะไม่ได้รู้สึกว่ามี

การถูกกล่าวโทษเป็นสิ่งที่เราทุกคนต้องเผชิญไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง มันมาหาเราในระดับที่แตกต่างกัน และเป็นความคิด

ที่ไม่ถูกต้องหากเราคิดว่า การถูกกล่าวโทษนั้นจะเป็นปัญหาเฉพาะสำหรับผู้ที่ทำบาป “ร้ายแรง” เท่านั้น

เพราะบาปที่เราทำไม่ว่าจะในอดีตหรือปัจจุบัน ไม่ว่าเล็กน้อยหรือร้ายแรงเพียงใดก็ตาม มันจะคอยกล่าวโทษเราเสมอ องค์ประกอบของการกล่าวโทษที่พบได้ทั่วไป คือ ความรู้สึกผิดหรือละอายที่ยังคงอยู่ถึงแม้ว่าคุณได้ขอโทษพระเจ้าและกลับใจใหม่จากบาปนั้น รวมไปถึงคุณอาจจะได้มีโอกาสขอโทษบุคคลที่คุณเคยทำผิดกับเขาแล้วก็ตาม

คุณปล่อยให้การกล่าวโทษยังอยู่ในชีวิตของคุณหรือไม่? ลองถามตัวเองด้วยคำถามต่อไปนี้:

- คุณมีความสัมพันธ์กับพระเจ้าเป็นเหมือนผู้คุม ประพฤติของคุณที่คุณกำลังถูกภาคทัณฑ์ และหวาดกลัวเสมอว่าเมื่อใดก็ตามที่พระเจ้าไม่พอพระทัยคุณ พระเจ้าจะส่งคุณกลับเข้าห้องขังทันทีหรือไม่?
- เมื่อคุณนมัสการพระเจ้า คุณได้รักษา “ระยะห่าง” กับพระเจ้าเสมอว่าพระองค์ทรงเป็นดาราที่มีชื่อเสียงโด่งดังแต่เจ้าอาภรณ์และมักจะสาดอาภรณ์ร้าย ๆ ใส่บรรดาแฟนคลับของตนเสมอหรือไม่?

- เมื่อคุณอ่านพระคัมภีร์ พระคัมภีร์ได้เปิดเผยความรักที่ไม่มีที่สิ้นสุดของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดกับคุณหรือเพียงแค่ทำให้คุณรู้สึกถูกกล่าวโทษมากขึ้น?
- คุณตระหนักถึงความบาปของคุณมากกว่าที่คุณจะตระหนักถึงพระคุณของพระเจ้าที่มอบให้ผ่านไม้กางเขนหรือไม่?

คุณเห็นร่องรอยของการกล่าวโทษในชีวิตของคุณไหม? ไม่ต้องรู้สึกแปลกใจหากคุณเห็น แต่อย่าทนแบกภาระหนักนั้นอีกต่อไป! เพราะด้วยฤทธิ์เดชแห่งข่าวประเสริฐ คุณสามารถเป็นอิสระจากการกล่าวโทษทั้งหมดได้

ไม่ใช่แค่ *เกือบ* เป็นอิสระอย่างแท้จริง แต่เป็นอิสระ *อย่างแท้จริง*

อย่าเชื่อคำโกหกที่บางคนเคยบอกคุณว่า การบ่มเพาะคำกล่าวโทษในความคิดของคุณและการหมกมุ่นอยู่กับความละเอียดที่คุณมี คือ สิ่งที่คุณพอพระทัยพระเจ้า หรือความรู้สึกว่าตนเองยังดีไม่พอ คือ สิ่งที่จะช่วยให้เกิดความบริสุทธิ์หรือการเติบโตฝ่ายวิญญาณ

มันตรงกันข้ามกันเลย! เพราะ *พระเจ้าได้รับพระสิริเมื่อเราเชื่อด้วยสุดใจของเราว่าผู้ที่วางใจในพระคริสต์จะไม่มีวันถูกกล่าวโทษ* การรับของประทานแห่งพระคุณที่พระเจ้าทรงให้เรา

โดยไม่คิดมูลค่าและอยู่ในการให้อภัยนั้นเท่านั้น ที่จะทำให้เราสามารถหนีจากชีวิตเก่าที่เต็มไปด้วยความบาปและดำเนินชีวิตกับพระเจ้าทุกวันด้วยการเชื่อฟังที่มาจากการสำนึกในพระคุณที่พระเจ้าทรงประทานให้ได้

แขกที่ไม่ได้รับเชิญ

พระคัมภีร์บันทึกเรื่องราวของงานเลี้ยงอาหารค่ำที่ไม่ปกติที่พระเยซูทรงได้รับเชิญให้ไปที่บ้านของฟาริสีคนหนึ่งชื่อซีโมน บรรยาการที่ตึงเครียดแต่ทรงพลังนี้ได้ถูกอธิบายไว้ใน ลูกา 7:36-50 เราได้เรียนรู้บทเรียนที่สำคัญเกี่ยวกับการกล่าวโทษ

พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเหตุผลว่าทำไมพระเยซูจึงได้รับเชิญให้เข้าร่วมงานเลี้ยงอาหารค่ำครั้งนี้ เรารู้แต่เพียงว่าเกิดความตึงเครียดเป็นอย่างมากระหว่างพระองค์กับพวกฟาริสี ทุกคนเห็นได้อย่างชัดเจนว่า เจ้าภาพที่เชิญพระเยซูมาได้ปฏิบัติกับพระเยซูอย่างหยาบคายต่อหน้าแขกที่มาร่วมรับประทานอาหารค่ำ ไม่มีการจับเพื่อทักทาย ไม่มีการล้างเท้า และไม่มีการชโลมพระองค์ด้วยน้ำมันหอม

จากนั้นแขกที่ไม่ได้รับเชิญคนหนึ่งก็ปรากฏตัวขึ้น เข้าไปในห้องนั้นที่ทุกคนต่างรู้จักว่าแขกที่ไม่ได้รับเชิญรายนี้เป็นโสเภณีเป็นผู้หญิงที่สังคมดูถูกเหยียดหยาม

สิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นเป็นสิ่งที่คนในงานนั้นต่างคิดไม่ถึง ในขณะที่พระเยซูเอนกายลงที่โต๊ะอาหาร ทรงใช้ศอกข้างหนึ่งยันพระกายไว้และพระบาทของพระองค์เหยียดออกไปข้างหลัง ผู้หญิงคนนั้นมายืนอยู่ที่ข้างหลังพระองค์และเริ่มร้องไห้

ทุกคนเสียบกริบ

เสียงร้องไห้ของเธอเริ่มดังขึ้น ๆ จนได้ยินทั่วทั้งบ้านและดังออกไปถึงถนน น้ำตาที่ไหลออกมาอย่างไม่ขาดสายได้ทำให้พระบาทที่ยังไม่ได้ล้างทำความสะอาดของพระเยซูเปียกชุ่ม เธอคุกเข่าลงและเอาผมของเธอเช็ด จูบพระบาทของพระองค์และเอาน้ำมันหอมชโลมซึ่งเป็นท่าที่แห่งการนมัสการ

คุณสัมผัสบรรยากาศภายในห้องนั้นได้หรือไม่? ไม่มีใครรับประทาน ไม่มีใครเคลื่อนไหว บางทีสิ่งที่น่าแปลกประหลาดใจที่สุดอาจจะอยู่ตรงที่พระเยซูทรงกล่าวว่า พฤติกรรมที่น่าตกใจของหญิงบาปคนนี้ คือ สิ่งที่เหมาะสม

ความบาปมากมายของเรา

ผมเชื่อว่าพระเจ้าได้บันทึกเหตุการณ์อันน่าทึ่งนี้ไว้ในพระคัมภีร์เพื่อจุดประสงค์ที่เฉพาะเจาะจง พระองค์ทรงต้องการให้เราเห็นตัวเองในผู้หญิงคนนั้นและทำตามแบบอย่างของเธอ

ผู้หญิงที่ล้างพระบาทของพระเยซูด้วยน้ำตา คือ คนที่กลับใจจากบาปของตัวเอง นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอได้พบกับพระเยซู

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเธอเคยได้ฟังที่พระองค์สอนหรือไม่แน่นอนว่าเธอเคยฟังและได้พบว่าในคำตรัสของพระเยซูนั้นมีความหวังสำหรับการได้รับการอภัยจากบาปและการชำระให้สะอาด ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่มีใครเต็มใจที่จะให้เธอ

เมื่อเราพบเธอ เธอได้เชื่อในพระเยซูและหันหลังให้กับชีวิตเก่าของเธอแล้ว นี่ไม่ใช่เรื่องราวแห่งความรอด แต่นี่คือภาพที่สวยงามของการนมัสการของคริสเตียนที่เกิดจากความรัก การเคารพบูชา และการขอบพระคุณที่เธอมีต่อพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเธอ เธอตระหนักถึงความบาปและความไม่คู่ควรของเธอ เธอจึงร้องให้ออกมาอย่างสุดซึ้ง

สิ่งที่สำคัญมากที่เราจำเป็นต้องมองให้ออก คือ น้ำตาของผู้หญิงคนนี้ไม่ใช่ น้ำตาแห่งการถูกกล่าวโทษ เธอร้องไห้เพราะความผิดบาปของเธอได้หายไปแล้ว เธอรักมากเพราะเธอได้รับการอภัยมาก นี่คือน้ำตาแห่งความชื่นชมยินดี ความซาบซึ้งใจอย่างเต็มเปี่ยมและการอุทิศถวายชีวิตอย่างที่สุด

เอาสัปดาห์ออกจากกระเป๋า

คริสเตียนที่ปรารถนาจะดำเนินชีวิตโดยไม่ทำางเขนเป็นศูนย์กลางมักจะต้องเผชิญกับความชั่วร้ายของตนเองและความร้ายแรงของบาปส่วนตัวอย่างตรงไปตรงมาและไม่ย่อท้อ มันเป็นเรื่องความจริง แต่ความจริงของการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืน

พระชนม์ของพระเยซูเพื่อการให้อภัยบาปแก่เรานั้นยิ่งใหญ่กว่ามาก

นี่ไม่ได้หมายความว่าเราจะไม่มีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องการกล่าวโทษตัวเองอีก

ทุกวันกระเปาะแห่งการกล่าวโทษจะมารอเราอยู่ที่หน้าประตู มันจะพยายามอ่อนวอนให้เราแบกมันขึ้นหลัง มันจะต่อต้านพระเจ้า เนื้อหนังของเราจะคอยบอกเราว่าการตายบนไม้กางเขนของพระเยซูนั้น ไม่เพียงพอที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัยในชีวิตของเราได้อย่างสมบูรณ์และตลอดไป

ผมขอให้คุณตรวจดูกระเปาะใบนั้นให้ทั่ว! ศัตรูแห่งจิตวิญญาณของเรามักจะมาพร้อมกับคำโกหกของมันเสมอ มันจะพร้อมตลอดเวลาที่จะกระซิบคำโกหกของมันข้าง ๆ หูของเรา ทุกครั้งเมื่อมันมีโอกาสนี้ คำโกหกเหล่านี้เกิดขึ้น อย่างพยายามสู้กับคำกล่าวโทษเหล่านี้ด้วยการให้สัญญาว่าจะอธิษฐานมากขึ้น หรืออดอาหารมากขึ้น หรือท่องจำข้อพระคัมภีร์มากขึ้น แน่นอนว่าการเชื่อฟังที่จะเกิดขึ้นในอนาคตคือสิ่งที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง แต่มันเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ที่จะแก้ปัญหาของเมื่อวานด้วยการทำพຽນนี้ให้ดีขึ้น

คำสัญญาที่จะเชื่อฟังในอนาคตไม่สามารถแก้ปัญหาการถูกกล่าวโทษจากความบาปในอดีตได้

เอาชนะการถูกกล่าวโทษ

การเอาชนะการถูกกล่าวโทษ คือ การสารภาพบาปกับพระเจ้า และเชื่อในพระองค์ ผีปนการใช้ของประทານในความเชื่อที่พระเจ้าทรงประทานให้กับคุณที่ทำให้คุณเชื่อว่าพระเยซูทรงตายเพื่อบาปทั้งหมดที่มารซาตานได้กล่าวโทษคุณ

โทษทัณฑ์ที่พระเยซูทรงรับบนไม้กางเขนนั้นพระองค์ทรงรับแทนคุณ การเป็นขึ้นจากความตายของพระเยซูทรงเป็นเครื่องพิสูจน์แล้วว่าพระเจ้าทรงยอมรับเครื่องบูชาของพระเยซู บาปในอดีตของคุณและบาปที่คุณเพิ่งทำนั้นได้รับการชดใช้ทั้งหมดแล้ว คุณไม่จำเป็นต้องแบกบาปอันแสนหนักอึ้งเหล่านั้นอีกต่อไป

คุณทำเองไม่ได้ นั่นคือเหตุผลที่พระเยซูทรงทำแทนคุณ

การเป็นอิสระจากการถูกกล่าวโทษ ไม่ได้หมายความว่าเราจะลืมหรือปฏิเสธความร้ายแรงและความชั่วร้ายของบาปที่เราได้กระทำไปแล้ว ไม่ว่าจะเป็นความบาปที่เราทำก่อนที่จะเราจะกลับใจมาเชื่อพระเจ้า หรือหลังจากกลับใจมาเชื่อพระเจ้าแล้ว หากเราปรารถนาความชื่นชมยินดีและการซาบซึ้งในพระคุณของพระเจ้าเหมือนอย่างที่คุณผู้นั้นที่อยู่แทบพระบาทของพระเยซู เราต้องเริ่มต้นด้วยการตระหนักและยอมรับว่าความบาปของเรานั้นมากมายและร้ายแรงเพียงไร

เปาโลเรียกตัวเองว่า “ตัวร้ายที่สุดในบรรดาคนบาป” (1 ทิโมธี 1:16 TNCV) แต่ท่านไม่ได้ติดกับการถูกกล่าวโทษจนไม่สามารถทำอะไรได้อีก ในทางตรงกันข้ามท่านกลับยกย่องพระคุณของพระเจ้าโดยตระหนักถึงความบาปมากมายที่ท่านได้ทำลงไป และตระหนักว่าตัวท่านเองนั้นไม่สมควรเลยแม้แต่น้อยที่จะได้รับพระเมตตาจากพระเจ้า

เราทุกคนสามารถพูดได้เต็มปากว่า เราเป็น “ตัวร้ายที่สุดในบรรดาคนบาป” คำนี้ไม่ได้สงวนไว้เฉพาะคนอย่างอดอล์ฟ ฮิตเลอร์ (Adolf Hitler)*, ทิโมธี แมคเว (Timothy McVeigh)* หรือโอซามา บิน ลาเดนส์ (Osama bin Ladens)* เท่านั้น วิลเลียม ลอร์ (William Law) เขียนไว้ว่า “บางทีเราน่าจะกล่าวโทษตัวเองได้ว่า เราเป็นตัวร้ายที่สุดในบรรดาคนบาป เพราะว่าเรารู้จักหัวใจของเราเองดีกว่าหัวใจของคนอื่นว่า หัวใจของเราชั่วร้ายเพียงใด”⁹

เพราะฉะนั้น จงยอมรับว่าตัวคุณเองเป็นคนบาปที่เลวร้ายที่สุดเท่าที่คุณเคยรู้จัก ยอมรับว่าคุณไม่สมควรที่จะได้รับการอภัยเลยแม้แต่น้อยและสมควรที่จะถูกประณาม แต่อย่าหยุดเพียงเท่านี้! ขอให้ก้าวเข้าไปสู่ความชื่นชมยินดีในพระผู้ช่วย ให้รอดผู้ทรงเสด็จมาเพื่อช่วยตัวร้ายที่สุดในบรรดาคนบาปอย่างคุณด้วย ให้วางกระเป๋แห่งการกล่าวโทษลงและคุกเข่าลง

นมัสการแทบพระบาทของพระเยซูผู้ทรงแบกรับบาปของคุณ
ให้น้ำตาที่หลังออกมาเป็นน้ำตาแห่งความตื่นตันอย่างสุดซึ้ง

และสารภาพเหมือนเปาโล คือ “แต่เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึง
ได้รับพระเมตตา เพื่อว่าพระเยซูคริสต์จะได้ทรงสำแดงความ
อดทนอย่างยิ่งต่อข้าพเจ้าซึ่งเป็นตัวเอ่นั่น เพื่อเป็นแบบอย่างแก่
คนทั้งหลาย ที่จะเชื่อในพระองค์ แล้วได้รับชีวิตนิรันดร์” (1 ทิโมธี
1:16)

อดอล์ฟ ฮิตเลอร์ (Adolf Hitler)* ผู้นำนาซีชาวเยอรมันที่เห็นชอบให้
มีการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิวจำนวนมากกว่า 6 ล้านคนในช่วงสงครามโลก
ครั้งที่ 2

ทิโมธี แมคเว (Timothy McVeigh)* เป็นผู้ก่อการร้ายที่ก่อเหตุ
ระเบิดในเมืองโอคลาโฮมาซิตีในปีพ.ศ. 2538 มีผู้เสียชีวิตทั้งสิ้น 168 คน
มีผู้บาดเจ็บมากกว่า 680 ราย

โอซามา บิน ลาเดนส์ (Osama bin Ladens)* เป็นผู้ก่อเหตุ
วินาศกรรม 11 กันยายนที่โด่งดังไปทั่วโลก ซึ่งทำให้มีผู้เสียชีวิต
ในเหตุการณ์นี้ราว 3,000 คน

ห้า

สิ่งที่¹คุณ²รู้³สึก เทียบกับ สิ่ง⁴ที่เป็น⁵ความจริง

ให้ความ⁶เชื่อ⁷ของคุณ⁸อยู่บน
สิ่งที่⁹พระ¹⁰เยซู¹¹ทรง¹²ทำ¹³สำเร็จ¹⁴แล้ว¹⁵บน¹⁶ไม้¹⁷กาง¹⁸เข¹⁹บ

“คุณเคยตระหนักใหม่ว่า” นักเทศน์เดวิด มาร์ติน ลอยด์-โจนส์ (David Martyn Lloyd-Jones) เคยตั้งข้อสังเกตไว้ว่า “แท้ที่จริง แล้วความทุกข์ส่วนใหญ่ในชีวิตของคุณเกิดจากการที่คุณพึ่งตัวเองมากกว่าแทนที่จะพุดกับตัวเอง”¹⁰

ผมเห็นด้วย ขอให้ผมได้อธิบายให้คุณเข้าใจว่าเดวิด มาร์ติน ลอยด์-โจนส์หมายถึงสิ่งใดเมื่อท่านกล่าวถึง “การพึ่งตัวเอง” หากคุณเป็นเหมือนผม มันเป็นไปได้อย่างมากที่คุณจะทำแบบนี้ทุกวัน คุณรู้จักกิจวัตรประจำวันแบบนี้ดี ตัวอย่างเช่น ทุกเช้าเมื่อนาฬิกาปลุกดังขึ้น เสียงนาฬิกาปลุกกำลังเรียกร้องความสนใจ

จากคุณ

และจิตใต้สำนึกของคุณก็จะบอกว่า ปิดมัน ปิดเสียงมัน!
แล้วคุณก็จะกดปุ่ม “เลื่อนปลุก”

แปดนาทีก่อนห้าโมงได้ล่องลอยผ่านไป จากนั้นเสียงปลุก
จะเริ่มขึ้นอีกครั้ง คุณลืมตาและ “การฟัง” ก็เริ่มต้นขึ้น

วันนี้เป็นวัน.....พฤษภาคมนี้ะ ใ๊้ไม่เนะ ฉันมีประชุม ไม่อยาก
ไปเลยให้ตายสิ อยากจะนอนต่อจัง ได้นอนแบบนี้ทั้งวันคงจะดี
คุณควรออกกำลังกายนะ แต่ไอ้ยี้ ปวดหลังนะ ก็เลย
ช่างมันเถอะ

เมื่อคุณกำลังพุงตัวให้ลุกขึ้น เสียงในหัวก็ยังคงพูดต่อไป
เมื่อวาน...เกิดอะไรขึ้นนะ รถของคุณทำเสียงแปลก ๆ
ใ๊้ นั่นเสียงอะไรนะ ไม่เคยได้ยินเสียงแบบนี้มาก่อนเลย
ต้องซ่อมอีกแล้วเหวอเนี่ย ให้มันได้อย่างนี้สิ ชีวิตนี้มีแต่ความ
ปั่นป่วนวุ่นวาย แล้วจะเอาเงินจากที่ไหนมาซ่อมกันละนี่

ในขณะที่เท้าของคุณแตะพื้นห้องน้ำที่เย็บฉีก เสียงในหัว
ของคุณก็ยังพูดต่อไปไม่หยุด

ตอนที่เพื่อนคนนั้นพูดแบบนั้นเขาหมายถึงอะไรกันแน่ เขา
กำลังพูดกระทบกระเทียบฉันอยู่หรือเปล่าเนะ แล้วนี่จะไม่มีใคร
คิดที่จะเก็บยาสีฟันเลยใช้ไหมเนี่ย ใช้เสร็จแล้วก็ทิ้งเรี่ยราดเลย

วันเสาร์อาทิตย์ที่ผ่านมาก็ยุ่งเหลือเกิน แถมวันนี้ยังมีงานอีกกองพะเนินเลย คุณรู้ดีว่าต้องอธิษฐาน แต่คุณไม่มีเวลาอธิษฐานเลย เมื่อวานนี้ก็ไม่ได้อธิษฐาน

บ้านรกราก แต่ยังไม่ได้ทำความสะอาดเลย ไม่น่าดูซีริยจนเด็กเลย ถึงเวลาต้องตัดผมแล้วสินะดูไม่ได้เลยสภาพฉันตอนนี้และในไม่ช้า

คุณก็จะรู้สึกว่ พระเจ้าทรงอยู่ไกลเหลือเกิน

ฉันไม่ไหวแล้ว เหนื่อยเหลือเกิน....

ทั้งหมดนี้ฟังดูคล้าย ๆ สิ่งที่เกิดขึ้นกับคุณใหม่ ในแต่ละวันเราต้องเผชิญกับทางเลือก 2 อย่าง คือ การฟัง ตัวเองและฟังเสียงความรู้สึกที่เปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลาตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นรอบตัว หรือ การคุย กับตัวเอง คือ การย้ำเตือนให้ตัวเราเองจำได้ถึงความจริงที่ไม่เปลี่ยนแปลงว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้ใดและพระเจ้าได้ทรงทำสิ่งใดเพื่อเราแล้วบนไม้กางเขน

นับครั้งไม่ถ้วนที่เราฟังเสียงในหัวของเราโดยที่ไม่รู้ตัว เรามักจะปล่อยให้มุ่มมอ่งที่เรามีต่อพระเจ้าและมุ่มมอ่งที่เรามีต่อชีวิตของเราถูกหล่อหลอมโดยความรู้สึกขึ้น ๆ ลง ๆ ไปตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นรอบ ๆ ชีวิตเต็มไปด้วยสิ่งที่ต้องทำมากมายและหลาย ๆ ครั้งก็เป็นสิ่งที่ยากด้วย มีสิ่งมากมายที่ดึงดูดความสนใจของเรา เรามักจะคิดถึงสิ่งต่าง ๆ ร้อยแปดพันประการ

ก่อนที่จะเราได้จิบกาแฟยามเช้าเสียด้วยซ้ำไป เสียงที่เราฟังมัน นำพาให้เกิดความรู้สึกต่าง ๆ มากมายเหมือนกับกำลังขึ้นรถไฟเหาะตีลังกาอยู่

ยังแปลกใจอยู่ใหม่ว่าทำไมคุณถึงไม่ค่อยมีความสุขบ่อย ๆ นั่นก็เพราะเราฟังเสียงตัวเราเอง เราจำเป็นต้องเริ่มคุยกับตัวเอง แทนแล้วล่ะ

คำแนะนำที่ไม่ดี

สองบทก่อนหน้านี้ คุณได้เรียนรู้ไปแล้วเกี่ยวกับการฟังการกระทำของตนเองและการถูกกล่าวโทษ แต่ก่อนที่จะคุณจะทำอะไรสักอย่างหรือความบาปใด ๆ ได้ คุณจำเป็นต้องรู้ว่า การตระหนักรู้ว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นในความคิดของคุณนั้นเป็นสิ่งที่สำคัญมาก ชีวิตที่มีไม่กางเขนเป็นศูนย์กลางเริ่มต้นจากการคิดให้สอดคล้องกับพระคัมภีร์ คุณอยากจะสร้างชีวิตของคุณขึ้นบนสิ่งที่คุณรู้สึกหรือสิ่งที่เป็นความจริง

ซินแคลร์ เฟอร์กูสัน นักศาสนศาสตร์ชาวสก็อตกล่าวว่า “คริสเตียนบางกลุ่มชอบจดจ่ออยู่ภายในใจตัวเองและประสบการณ์กับความรู้สึกของตัวเองมากเกินไป เรามักจะเก่งเรื่องการมองภายในใจของเราเองมากกว่าการมองออกไปข้างนอก แต่มันจะดีกว่านั้นมากถ้าจะเลิกจดจ่ออยู่ที่ภายในใจ

ตัวเองและหันไปมองที่พระเยซู เราควรใช้กำลังของเราในการชื่นชม ค้นหาความหมายที่แท้จริง อธิบายอย่างถูกต้องและยกย่องพระเยซูคริสต์ให้มากขึ้น”¹¹ สิ่งนี้หมายความว่าเราต้องจดจ่ออยู่กับตัวเองและความรู้สึกของเราเอง

ลองคิดเกี่ยวกับคำถามเหล่านี้ดูว่าในแต่ละวัน คุณทำสิ่งเหล่านี้บ่อยเพียงใด คือ ประเมินว่าตัวคุณเป็นอย่างไรบ้าง โดยใช้ความรู้สึกที่เกิดจากสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นหลัก มากกว่าประเมินสถานการณ์เหล่านั้นโดยใช้ความจริงที่คุณรู้

สิ่งซึ่งซินแคลร์ เพอร์กัสน์ได้กล่าวไว้ว่า “เราคิดโดยใช้ความรู้สึกของเรา”¹² นั้นเป็นความจริง เราปล่อยให้ความรู้สึกเป็นตัวนำทางความคิดของเรา และเราไม่ควรทำเช่นนั้น อารมณ์และความรู้สึกเป็นของขวัญที่ล้ำค่าจากพระเจ้า และความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าควรจะก่อให้เกิดความรักพระเจ้าอย่างแรงกล้า แต่อย่างไรก็ตาม อารมณ์และความรู้สึกของเราไม่ควรกลายเป็นสิทธิอำนาจขั้นสุดท้ายในการตัดสินใจของเรา เพราะการตัดสินใจขั้นสุดท้ายจะต้องเป็นพระคำของพระเจ้าเท่านั้น

พลังแห่งการหันออกไปมองที่พระเยซู

เมื่อไม่นานมานี้ ในระหว่างการเตรียมคำเทศนาที่ผมจะต้องขึ้นเทศน์ในเช้าวันรุ่งขึ้นเกือบจะเสร็จแล้ว ผมบังเอิญทำกาแฟ

แก้วร้อนหกใส่แป้นคีย์บอร์ดและแล็ปท็อปของผมเข้าอย่างจัง คอมพิวเตอร์ของผมส่งเสียง “ซซซซซซ!” แล้วหน้าจอก็ดับลง

เพราะความซุ่มซามของผม ผมทำให้คอมพิวเตอร์พังและทำให้คำเทศนาของผมสลายกลายเป็นไอไปในพริบตา เวลาหลายชั่วโมงที่ผมใช้เตรียมคำเทศนานั้นกลายเป็นอะไรที่เสียเวลาเปล่า ผมตัวแข็งไปครึ่งหนึ่ง แล้วจึงเขม็งไปที่หน้าจอสีดำอย่างไม่เชื่อสาวยตาตัวเอง คีย์บอร์ดกลายเป็นหนองน้ำเล็กๆ ที่เจิ่งนอง มีเพียงแค่ปลายปุ่มคีย์บอร์ดที่โผล่พ้นบึงกาแฟออกมาเหมือนดอกกลีบลีเล็ก ๆ

ตอนนั้นผมควรจะพูดว่า ผมไว้วางใจพระเจ้าในสิ่งที่เกิดขึ้นแต่ไม่เลย ผมกลับทำตรงกันข้าม ผมแสดงความโกรธออกมาทันที “ม่ายยยยยยย!!” จากนั้นผมก็ยกเก้าอี้ขึ้นมาแล้วก็ทุ้มมันลงพื้นอย่างแรง

พระเจ้าทรงสอนผมทันที พระเจ้าได้เปิดเผยให้ผมได้เห็นถึงรูปแบบการบ่นในใจของผมและก็เป็นอีกครั้งหนึ่งที่ผมทำบาป แทนที่จะวางใจในพระองค์ แทนที่จะยอมรับอย่างแท้จริงว่าพระเจ้าทรงครอบครองอยู่เหนือทุกสิ่งและผมเป็นเพียงแค่น้ำรับใช้ของพระองค์ ผมกลับตะโกนเสียงดังลั่นด้วยความโกรธและท้าทายพระเจ้าอย่างไม่เกรงกลัวโดยการตะโกนออกมาว่า “ไม่!” และทุ้มเก้าอี้ลงพื้น

และเกือบทันทีที่เสียงความรู้สึกของผมเริ่มพุดขึ้นมาว่า พระเจ้าอนุญาตให้เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นได้อย่างไรกัน ทำไมสิ่งนี้ถึงเกิดขึ้น? แล้วเห็นไหมว่า-ตอนนี้คุณกำลังทำบาป! คุณเป็นศิษยาภิบาลไม่ใช่หรือ? คุณยังจะพยายามเทศนาให้คนอื่นฟังอยู่อีกหรือ ทั้ง ๆ ที่คุณเพิ่งแสดงความเกรี้ยวกราดออกมา แล้วตอนนี้จะมีหน้าไปขอให้พระเจ้าช่วยคุณเตรียมคำเทศนาได้อีกอย่างไรกัน มันน่ารังเกียจมากเลยนะรู้ไหม ดูสิ่งที่ตัวเองเพิ่งทำลงไปสิ!

ผมรู้สึกขอบคุณพระเจ้าที่พระองค์ทรงช่วยให้ผมหยุดฟังเสียงเหล่านั้นในตอนนั้น ผมรู้ทันทีว่า แทนที่ผมจะฟังแต่เสียงของตัวเอง ผมจำเป็นต้อง พุด กับตัวเอง และเพราะผมรู้ว่าผมต้องการความช่วยเหลือ ผมจึงขึ้นไปชั้นบนและขอให้แคโรลีน ภรรยาของผมช่วย สิ่งแรกที่เธอทำและทำด้วยความอ่อนโยนคือ เธอค่อย ๆ ช่วยให้ผมเห็นความบาปที่ทำให้ผมระเบิดอารมณ์ออกมา หลังจากนั้นเราทบทวนด้วยกันว่า ชาวประเสริฐหมายถึงสิ่งใด

หลังจากนั้นผมก็ลงไปข้างล่างและเริ่มต้นเตรียมคำเทศนาใหม่อีกครั้ง ตอนนั้นผมคุยกับตัวเอง ผมบอกตัวเองว่า “ความโกรธที่เป็นบาปของผมได้รับการชดใช้โดยผู้นั้นแล้ว พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อบาปนี้ของผม พระเยซูผู้ผ่านการทดสอบทุกอย่าง พระองค์ทรงถูกทดลองทุกอย่างแต่ไม่เคยทำบาป พระองค์

ทรงยืนอยู่ในที่ของผมและทรงรับโทษแทนผม พระเจ้าให้อภัยผมแล้วและพระเจ้าจะทรงช่วยเตรียมคำเทศนาให้แก่ผมไม่ใช่เพราะผมปราศจากบาป แต่เพราะว่าพระองค์ทรงเมตตา!”

โดยพระคุณของพระเจ้า ผมสามารถหลุดออกจากสิ่งที่ผมรู้สึกและดำเนินชีวิตในความดีงามของสิ่งที่เป็ความจริงและไม่มีวันเปลี่ยนแปลงได้ – พระเจ้าทรงส่งผ่านพระคุณของพระองค์ที่มีต่อผมทางไม้กางเขน และขอบคุณพระเจ้าที่การเทศนาของผมผ่านไปได้อย่างดี

คอมพิวเตอร์ของผมยังมีปัญหาอยู่ แต่นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง!

ยกย่องพระเยซูคริสต์

มาร์ติน ลูเทอร์ (Martin Luther) เขียนไว้ว่า “[ความชอบธรรมของพระคริสต์] อยู่ภายนอกกรอบตัวเราและอยู่เหนือเราในทุกด้าน”¹³ นั่นเป็นสาเหตุที่เราต้องเลิกมองภายในและมองออกไปภายนอกโดยมองไปที่สิ่งที่พระคริสต์ทรงทำแทนเรา ดังที่ซินแคลร์ เฟอร์กูสันกล่าวไว้ว่า “เราควรใช้กำลังของเราในการชื่นชม ค้นหาความหมายที่แท้จริง อธิบายอย่างถูกต้องและยกย่องพระเยซูให้มากขึ้น”¹⁴

และเราสามารถทำเช่นนี้ได้ตลอดเวลาโดยไม่ต้องคำนึงว่าเรารู้สึกอย่างไร เพราะข่าวประเสริฐดำรงอยู่อย่างอิสระในเรา จุดประสงค์ของข่าวประเสริฐตามที่น็อกซ์ แชมบลิน (Knox

Chamblin) เขียนไว้ คือ “ประกาศเหตุการณ์ที่ช่วยให้รอด”¹⁵ เหตุการณ์นี้ไม่ได้รับผลกระทบจากอารมณ์และความรู้สึกที่ขึ้น ๆ ลง ๆ ของเรา ข่าวประเสริฐ คือ ภาววิสัย (Objective) หมายถึง สิ่งที่มีพื้นฐานอยู่บนข้อเท็จจริง โดยไม่ขึ้นอยู่กับความรู้สึกหรือความคิดเห็น

อัตวิสัย (Subjective) คือ สิ่งที่มีพื้นฐานอยู่บนความรู้สึกหรือความคิดเห็นของแต่ละบุคคลเป็นหลักและไม่คำนึงว่าข้อเท็จจริงเป็นเช่นไร เป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาเหมือนทรายที่พร้อมจะเคลื่อนตัวอยู่เสมอ ในขณะที่ภาววิสัยนั้นสร้างบนศิลาอันมั่นคงแห่งข่าวประเสริฐ เมื่อเรามองเข้าไปภายในเรากำลังดำเนินชีวิตโดยใช้หลักอัตวิสัยซึ่งเป็นสิ่งชั่วคราว เปลี่ยนแปลงได้เสมอ เชื่อถือไม่ได้ และมักจะเป็นความเท็จ แต่เมื่อเรามองออกไปภายนอก มองไปที่ข่าวประเสริฐ เรากำลังดำเนินชีวิตโดยใช้หลักภาววิสัยซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง เชื่อถือได้อย่างสมบูรณ์และเป็นความจริงอยู่เสมอ

ชีวิตของเราในพระคริสต์มีพื้นฐานอยู่บนความจริงที่ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงและความจริงที่สำคัญที่สุดในบรรดาความจริงอันรุ่งโรจน์ที่ไม่สามารถนับได้ของพระคัมภีร์ ซึ่งความจริงที่สำคัญที่สุดนั้น คือ พระเยซูสิ้นพระชนม์เพื่อบาปของคุณ นี่คือหัวใจของข่าวประเสริฐ

ดังนั้น ประเด็นที่สำคัญของบทนี้เป็นสิ่งที่สามารถเข้าใจได้ง่าย คือ อย่าฟังตัวเอง ให้เริ่มพูดกับตัวเองแทน! เริ่มต้นวันใหม่ และสิ่งต่าง ๆ ตลอดทั้งวัน โดยใช้พลังของคุณในการชื่นชม ค้นหาความหมายที่แท้จริง อธิบายอย่างถูกต้องและยกย่อง พระเยซู”

นี่คือความหมายทั้งหมดของการดำเนินชีวิตที่มีไม้กางเขน เป็นศูนย์กลาง และจะทำให้การเผชิญหน้ากับวันใหม่เต็มไปด้วยเสียงนาฬิกาปลุกที่ยอดเยี่ยมมากยิ่งขึ้น

ให้ชีวิตทุกวัน มีไม้กางเขนเป็นศูนย์กลาง

ให้ความเชื่อของคุณอยู่บน
สิ่งที่พระเยซูทรงทำสำเร็จแล้วบนไม้กางเขน

มนุษย์เราเป็นสิ่งที่ชีวิตที่ดำเนินชีวิตตามความเคยชินและนิสัย
ของเราสะท้อนถึงตัวตนที่แท้จริงของเรา สิ่งต่างๆ ที่เราเลือกทำ
ในแต่ละวันจะเป็นไปตามลำดับความสำคัญและความสนใจ
ของเรา

ลองไปที่ร้านกาแฟร้านเดิมสัก 2-3 วันติดกัน แล้วคุณจะ
เข้าใจว่าสิ่งที่ผมพูดหมายถึงอะไร ทุกวันจะมีผู้คนเดิม ๆ ที่ทำ
กิจวัตรเดิม ๆ ซ้ำแล้วซ้ำเล่า คาเฟ่ในกาแฟมีสวนสำคัญ
ในแต่ละวัน เพราะสำหรับหลาย ๆ คน พวกเขาคิดว่ากาแฟได้จับ
กาแฟในตอนเช้าคือการเริ่มต้นวันใหม่อย่างถูกต้องอย่างที่มีน

ควรจะเป็น

คุณอาจจะไม่ดื่มกาแฟ แต่ผมแน่ใจว่าคุณก็จะมีบางสิ่งที่คุณจะทำเป็นกิจวัตรเช่นกัน การอ่านข่าวก็ฟ้าในหนังสือพิมพ์ วอชิงตันโพสต์ กลายเป็นกิจวัตรประจำวันของผม ถ้าเช้าวันไหนผมได้มีเวลานั่งลงและอ่านข่าวจากนักข่าวที่ผมชอบและได้รู้คะแนนและสถิติล่าสุด ผมจะถือว่านี่คือการเริ่มต้นวันที่ดี

และถ้าวันไหนได้ทานช็อกโกแลตด้วย วันนั้นก็จะกลายเป็นวันที่ดี มาก ๆ เลยทีเดียว!

เราจะหาเวลาให้กับสิ่งที่เราเห็นคุณค่าอย่างแท้จริงเสมอ เราสร้างนิสัยและกิจวัตรประจำวันของเราบนพื้นฐานของสิ่งที่สำคัญสำหรับเราจริง ๆ นี่เป็นสัจธรรมสำคัญที่จะต้องเข้าใจเมื่อเราพยายามสร้างชีวิตของเราขึ้นบนข่าวประเสริฐ คุณอยากมีชีวิตที่มีไม้กางเขนเป็นศูนย์กลางไหม?

ชีวิตที่มีไม้กางเขนเป็นศูนย์กลางถูกสร้างขึ้นจากแต่ละวันที่มีไม้กางเขนเป็นศูนย์กลาง

เทศนาให้ตัวเองฟัง

การย้ำเตือนตัวเองถึงข่าวประเสริฐให้เป็นนิสัยเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในแต่ละวันที่เราจะทำได้ หากข่าวประเสริฐเป็นข่าวที่สำคัญที่สุดในโลก และหากความรอดโดยพระคุณคือความจริงที่สำคัญ

ที่สุดในการดำรงอยู่ของเรา เราควรจะพยายามทำทุกวิถีทางให้ความจริงเหล่านี้อยู่ในทุกอณูของชีวิตเราตลอดเวลาและทุกวัน ไม่มีวันหยุด

ในหนังสือ *The Discipline of Grace* ของเจอรี่ บริดเจส เขาได้เรียกสิ่งนี้ว่า “การประกาศข่าวประเสริฐให้กับตัวเอง”¹⁶ อย่ากังวลใจไป – แม้ว่าคุณจะเป็นคนพูดไม่เก่ง คุณก็จะยังสามารถทำได้ เพราะผู้ฟังที่คุณจะพูดด้วยคือใจของคุณเอง และข้อความที่จะพูดก็เรียบง่ายมาก คือ พระคริสต์ทรงตายเพื่อบาปของคุณ

“การประกาศข่าวประเสริฐให้กับตัวเอง” เจอรี่ บริดเจส อธิบายไว้ว่า “หมายถึง การที่คุณเผชิญหน้ากับความบาปของตัวเองอย่างสม่ำเสมอและหนีจากความบาปนั้นโดยหันไปหาพระเยซู ผ่านทางความเชื่อในการหลังพระโลหิตและชีวิตอันชอบธรรมของพระองค์”¹⁷

มันเป็นเรื่องการดึงให้ตนเองหันมาสนใจฟังสิ่งที่คุณพูดกับตัวเอง โดยบอกกับตัวเองว่า “นี่ตัวฉันเอง ฟังให้ดีนะ! สิ่งที่สำคัญที่สุด คือ ตัวฉันเองได้รับการอภัยแล้ว! ตัวฉันเองมีความหวัง! ความหวังของตัวฉันเองอยู่ตรงที่การสละพระองค์เองของพระเยซู เพราะฉะนั้น อย่ามองวันนี้ผ่านทางสิ่งอื่น ขอให้วันนี้ถูกควบคุมโดย ผู้ที่กำหนดความจริง นี้”

ไฟที่ลุกโชนท่ามกลางสายฝนที่โปรยปราย

เมื่อคุณฟังคำเทศนาหรืออ่านหนังสือที่ดีมาก ๆ คุณมักจะตื่นเต้นเสมอเมื่อได้ยินคำว่า สิ่งที่สามารถนำไปใช้ได้จริง คุณจะรักษาไม้กางเขนให้เป็นศูนย์กลางได้อย่างไรท่ามกลางตารางที่ยุ่งมากทั้งจากหน้าที่การงานและการดูแลครอบครัว

จอห์น สโตทท์ นักเขียนและศิษยาภิบาลได้เปรียบเทียบไม้กางเขนกับกองไฟที่ลุกโชติช่วง หากเราต้องการให้เปลวไฟในใจเรายังคงลุกโชนอยู่เสมอ เราต้องกลับมาที่แหล่งกำเนิดของไฟนั้นเสมอ ๆ ด้วยเช่นกัน “ไม้กางเขนคือไฟที่ลุกโชติช่วง เป็นไฟที่จุดให้เปลวไฟแห่งความรักของเราลุกโชนขึ้น” เขาเขียน “แต่เราต้องเข้าใกล้ไฟนั้นให้มากพอที่ประกายไฟนั้นจะตกถูกเรา”¹⁸

คุณจะทำให้เปลวไฟแห่งความมุ่งมั่นปรารถนาในข่าวประเสริฐนั้นลุกโชติช่วงซบซ่านท่ามกลางสายฝนแห่งชีวิตจริงได้อย่างไร ผมขอแบ่งปัน 5 วิธีง่าย ๆ ที่ผมพบว่าช่วยให้ผมเข้าใกล้ “ประกายไฟ” แห่งไม้กางเขนได้ทุกวัน

1. ท่องจำข้อพระคัมภีร์

พระคัมภีร์กล่าวถึงการท่องจำพระคัมภีร์ว่าเป็นการเก็บรักษาพระดำรัสของพระองค์ไว้ในใจของเรา (สดุดี 119:11) ผมชอบภาพนี้มาก พระเจ้าต้องการให้เราเก็บรักษาพระสัญญาของ

พระองค์ไว้ในใจ เพื่อว่าไม่ว่าเราจะอยู่ที่ไหนหรือทำอะไร เราสามารถนึกถึงคำสัญญาเหล่านั้นและเสริมกำลังให้เข้มแข็งด้วยความจริงของพระคำเหล่านั้น

คุณอาจจะคิดว่าคุณต้องจำพระคัมภีร์ไม่เก่ง ไม่เป็นไร ขออย่าย่อมนแพ้ ขอให้พยายาม พระเจ้าไม่ได้จับเวลาหรือคอยหักคะแนนคุณ ถึงแม้ว่าคุณจะใช้เวลานานกว่าคนอื่น แต่ก็คุ้มค่าที่จะพยายาม

และถ้าคุณเป็นคนที่มีมักจะท่องจำพระคัมภีร์อยู่แล้ว ให้ลองฝึกสิ่งที่เพื่อนของผม ไมค์ บูลมอร์ เรียกว่า “การท่องจำข้อพระคัมภีร์เชิงกลยุทธ์” เริ่มต้นด้วยการท่องจำพระกิตติคุณ ทั้งพระสัญญาและพระบัญชาของพระเจ้าล้วนแล้วแต่มีค่าด้วย แต่ข้อเหล่านั้นที่บอกเราถึงพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงสละพระชนม์ชีพใน为我们เหล่านั้นมีความสำคัญมากที่สุด หากคุณกำลังจะเริ่มต้นที่ไหนสักแห่ง ทำไมไม่ลองเริ่มต้นด้วยข้อความที่สำคัญที่สุดในพระคัมภีร์ล่ะ

การเข้าถึงข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ได้อย่างรวดเร็วเร็วนี้มีประโยชน์อย่างมาก ตัวอย่างเช่น หากคุณกำลังเผชิญวันที่ยากลำบาก ให้นึกถึงข้อที่คุณได้ท่องจำไว้แล้ว 2 โครินธ์ 5:21 “พระเจ้าทรงทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาปให้บาป เพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์”

นี่ทำให้เกิดมุมมองใหม่ ๆ หรือไม่? พระเจ้าได้ทรงตรัสเกี่ยวกับปัญหาร้ายแรงที่สุดของเรา นั่นคือ บาปและการพิพากษา มุมมองนี้ได้เปลี่ยนผลกระทบของปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของเรา

หรือถ้าคุณกำลังถูกบาปที่คุณเคยทำกล่าวโทษคุณ ทั้ง ๆ ที่คุณได้กลับใจใหม่และหันหลังให้กับบาปนั้นแล้ว ให้นึกถึง โรม 8:31-34

ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครจะขัดขวางเราได้?
พระองค์ผู้ไม่ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่
ประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทุกคน ถ้าเช่นนั้นพระองค์
จะไม่ประทานสิ่งสารพัดให้เราด้วยกันกับพระบุตรนั้น
หรือ ใครจะฟ้องคนที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้? พระเจ้า
ทรงทำให้พวกเขาเป็นคนชอบธรรมแล้ว ใครจะเป็น
ผู้ลงโทษอีก? พระเยซูคริสต์หรือ? ผู้สิ้นพระชนม์แล้ว
และยิ่งกว่านั้นอีกพระเจ้าทรงให้พระองค์เป็นขึ้นมาจาก
ความตาย พระองค์สถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์
ของพระเจ้า และทรงอธิษฐานขอเพื่อเราด้วย

พระเจ้าประทานข้อเหล่านี้แก่เราเพื่อช่วยให้เราสามารถประกาศข่าวประเสริฐแก่ตนเองได้! ต่อไปนี้เป็นข้อพระคัมภีร์สำคัญเพิ่มเติมที่พูดถึงพระราชกิจแห่งความรอดของพระเจ้าผ่านทางไม้กางเขน คุณอาจคุ้นเคยกับข้อพระคัมภีร์เหล่านี้อยู่แล้ว แต่ผมขอแนะนำให้คุณอ่านข้อเหล่านี้และใคร่ครวญอีกครั้ง

อิสยาห์ 53:3-6

ท่านถูกดูหมิ่นและถูกทอดทิ้ง เป็นคนที่รับความเจ็บปวด และคุ้นเคยกับความทุกข์ยาก และเป็นดังผู้ซึ่งคนทั้งหลายหันหน้าหนี ท่านถูกดูหมิ่น และเราไม่ได้นับถือท่าน แม้ที่ได้เยียวท่านแบกความเจ็บไข้ของพวกเรา และหอบความเจ็บปวดของเราไป กระนั้น พวกเรายังคิดว่าที่ท่านถูกตี คือถูกพระเจ้าทรงโบยตี และข่มใจ แต่ท่านถูกแทงเพราะความทรยศของเรา ท่านบอบช้ำเพราะความบาปผิดของเรา การตีสอนที่ตกบนท่านนั้นทำให้พวกเรามีสวัสดิภาพ และที่ท่านถูกเยียดก็ทำให้เราได้รับการรักษา เราทุกคนหลงทางไปเหมือนแกะ ต่างคนต่างหันไปตามทางของตนเอง และพระยาห์เวห์ทรงวางความผิดบาปของเราทุกคนลงบนตัวท่าน

โสม 3:23-26

เพราะว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า แต่พระเจ้าทรงมีพระคุณให้เขาเป็นผู้ชอบธรรมโดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เขาให้พ้นบาปแล้ว พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป โดยพระโลหิตของพระองค์ ความเชื่อจึงได้ผล ทั้งนี้เพื่อแสดงให้เห็นความชอบธรรมของพระเจ้า ในการที่พระองค์ได้ทรงอดกลั้นพระทัย และทรงยกบาปที่ได้ทำไปแล้วนั้น และเพื่อจะสำแดงในปัจจุบันนี้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม และทรงให้ผู้ที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย

โสม 5:6-II

ขณะที่เรายังอ่อนกำลัง พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อคนอธรรมในเวลาที่เหมาะสม อันที่จริง มีน้อยคนนักจะยอมตายเพื่อคนชอบธรรม แต่บางที่จะมีคนยอมตายเพื่อคนดีก็ได้ แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เรา คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อเรา เพราะฉะนั้นเมื่อเราถูกชำระให้ชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์

ยิ่งกว่านั้นเราจะพ้นจากพระพิโรธของพระเจ้าโดยพระองค์ เพราะว่าถ้าขณะที่เรายังเป็นศัตรูต่อพระเจ้า เราได้กลับคืนดีกับพระองค์ โดยที่พระบุตรของพระองค์สิ้นพระชนม์ ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อกลับคืนดีแล้ว เราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์ ไม่ใช่เพียงเท่านั้น เรายังชื่นชมยินดีในพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงเป็นเหตุให้เรากลับคืนดีกับพระเจ้า

Isu 8:32-39

พระองค์ผู้ไม่ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทุกคน ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ประทานสิ่งสารพัดให้เราด้วยกันกับพระบุตรนั้น หรือ ใครจะฟ้องคนที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้? พระเจ้าทรงทำให้พวกเขาเป็นคนชอบธรรมแล้ว ใครจะเป็นผู้ลงโทษอีก? พระเยซูคริสต์หรือ? ผู้สิ้นพระชนม์แล้ว และยิ่งกว่านั้นอีก พระเจ้าทรงให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย พระองค์สถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และทรงอธิษฐานขอเพื่อเราด้วย แล้วใครจะให้เราขาดจากความรักของพระคริสต์ได้? จะเป็น

ความทุกข์ หรือความยากลำบาก หรือการเคียดแค้น
หรือการกัณดาอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการ
ถูกโพบัย หรือการถูกคมดาบหรือ? ตามที่เขียนไว้ใน
พระคัมภีร์ว่า “เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์จึง
ถูกประหารวันยังค่ำ และนับว่าเป็นแกะสำหรับเอาไป
ฆ่า” แต่ว่าในเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ เรามีชัยเหลือล้น
โดยพระองค์ผู้ทรงรักเราทั้งหลาย เพราะข้าพเจ้าแน่ใจ
ว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือ
เทพเจ้า หรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมี
ในภายหน้า หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก
หรือสิ่งใด ๆ อื่นที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถ
ทำให้เราขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ใน
พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้

1 โครินธ์ 15:3-4

เพราะว่าข้าพเจ้าได้มอบเรื่องสำคัญที่สุดที่ได้รับมา
นั้นแก่พวกท่านคือพระคริสต์วายพระชนม์เพราะบาป
ของเรา ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และทรงถูกฝังไว้
แล้ววันที่สามพระองค์ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นใหม่ ตามที่
เขียนไว้ในพระคัมภีร์

2 โครินธ์ 5:21

พระเจ้าทรงทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาปให้บาป เพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์

กาลาเทีย 2:21

ข้าพเจ้าไม่ได้ทำให้พระคุณของพระเจ้าเป็นโมฆะ เพราะว่าถ้าความชอบธรรมเกิดจากธรรมบัญญัติแล้ว พระคริสต์ก็สิ้นพระชนม์โดยเปล่าประโยชน์

2. อธิษฐานข่าวประเสริฐ

ข่าวประเสริฐควรจะเป็นศูนย์กลางในการอธิษฐานของคุณ ข่าวประเสริฐทำให้เราเข้าใกล้พระเจ้าได้ ข่าวประเสริฐทำให้เรามีความมั่นใจที่จะอธิษฐานอย่างกล้าหาญ – พระเจ้าทรงยอมรับเราแล้วในพระบุตรที่รักของพระองค์

ไม่มีอะไรซับซ้อนเลยในเรื่องนี้ การอธิษฐานข่าวประเสริฐนั้นเริ่มต้นด้วยการขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระพรแห่งชีวิตนิรันดร์ที่ทรงประทานให้กับเราผ่านการสิ้นพระชนม์ของพระบุตรของพระองค์ ตระหนักและยอมรับว่ากิจของพระคริสต์บนไม้กางเขนเป็นสิ่งที่ทำให้คำอธิษฐานของเราเป็นจริงได้

ให้ขอบคุณพระเจ้าเพราะพระเยซูทรงแบกรับพระพิโรธของพระเจ้าที่ทรงมีต่อความบาป คุณจะไม่มีวันแยกจากความรักของพระเจ้า ขอขอบคุณพระเจ้าที่เพราะไม้กางเขน คุณจึงได้คืนดีกับพระองค์และพระเจ้าได้ทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้สถิตอยู่ในคุณ นำทางคุณ ให้คำแนะนำในเรื่องต่าง ๆ กับคุณ และทรงช่วยให้คุณมีกำลังในการยืนหยัดต่อสู้กับความบาปและรับใช้พระองค์ได้ จากนั้นขอให้พระเจ้าอวยพรคุณด้วยพระเมตตาอันอุดมของพระองค์ในสิ่งต่าง ๆ ที่คุณจำเป็นต้องมีเพื่อช่วยให้คุณสามารถเชื่อฟังและถวายเกียรติแด่พระองค์ได้

เรามารู้จักพระเจ้าได้โดยผ่านทางไม้กางเขน เราขึ้นได้อย่างมั่นใจเพราะไม้กางเขน เรามีสิทธิ์ที่จะทูลขอจากพระเจ้าได้อย่างกล้าหาญเพราะไม้กางเขน ข้าพเจ้าประเสริฐควรถูกถักทออยู่ในทุกส่วนของ การสรรเสริญ การอ้อนวอน และการอธิษฐานทูลขอของเรา

3. ร้องเพลงข่าวประเสริฐ

ผมไม่ใช่นักร้อง (ถามเพื่อนของผมดูได้) แต่ผมชอบร้องเพลงเกี่ยวกับไม้กางเขน หัวใจของคริสเตียนควรจะเต็มเปี่ยมทุกวันด้วยบทเพลงที่นำไปสู่กางเขน นี่คือการอธิษฐานหนึ่งที่ช่วยให้เราจดจ่อในสิ่งที่สำคัญที่สุดได้ มีเพลงนมัสการมากมาย แต่สิ่ง

สำคัญคือต้องเลือกเพลงนมัสการที่ช่วยให้เราเข้าสู่ความจริง อันน่าอัศจรรย์ในสิ่งที่พระเจ้าทำเพื่อเรา เพลงนมัสการนั้นถูกแต่งขึ้นมาต่างกัน มีเพลงนมัสการมากมายที่มีศูนย์กลางที่มนุษย์ไม่ใช่ที่ไม้กางเขน เพลงเหล่านั้นจะเน้นสิ่งที่เราต้องการ หรือสิ่งที่เราอยากทำเพื่อพระเจ้า มากกว่าเน้นในสิ่งที่พระเยซูทรงทำสำเร็จแล้วเพื่อเรา

ผมรู้สึกว่าคุณเองได้รับสิทธิพิเศษมากเมื่อผมได้ฟังเพลงนมัสการที่มีไม้กางเขนเป็นศูนย์กลาง เพื่อนของผมบางคนมีของประทานในการแต่งเพลงนมัสการที่มีข่าวประเสริฐเป็นศูนย์กลางและร่วมสมัยได้อย่างน่าทึ่ง (คุณสามารถหาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับเพลงและอัลบั้มเหล่านี้ได้ที่ www.sovereigngraceministries.org.)

เมื่อใดก็ตามที่คุณพบเพลงนมัสการที่มีศูนย์กลางอยู่ที่ข่าวประเสริฐ ก็จงให้การนมัสการที่มีไม้กางเขนเป็นศูนย์กลางนี้กลายเป็นกิจวัตรประจำวันของคุณ หากคุณเป็นคนหนึ่งที่เหมือนผมคือเล่นดนตรีไม่ได้ ขอให้บันทึกเพลงเหล่านั้นไว้ ไม่มีวิธีใดที่จะเริ่มต้นแต่ละวันได้ดีไปกว่าการร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าที่พูดถึงฤทธิ์เดชของไม้กางเขนไว้อย่างชัดเจน

ขอให้ผมได้แบ่งปันบางเพลงที่เป็นเพลงโปรดของผม โปรดอย่าเปิดข้ามไปหรืออ่านแบบผ่าน ๆ ขอให้อ่านซ้ำ ๆ และอ่าน

ออกเสียง สิ่งแรกเลย คือปล่อยให้ถ้อยคำของเพลงสรรเสริญ
พระเจ้าโดย ฮอเรเชียส โบนาร์ (Horatius Bonar) ดังก้องสะท้อน
ในจิตวิญญาณของคุณ:

เป็นฉันเองที่ทำให้พระโลหิตต้องหลั่งออก
เป็นฉันเองที่ตรึงพระองค์บนกางเขน
เป็นฉันเองที่ตรึงพระคริสต์ของพระเจ้า
ท่ามกลางฝูงชนที่ตะโกนเย้ยหยัน
ตัวฉันเองเป็นหนึ่งในนั้น
ท่ามกลางเสียงโห่ร้องที่หยาบคาย
เสียงของฉันเป็นหนึ่งในนั้น
ท่ามกลางคนที่เบียดเสียดรอบกางเขน
เพื่อเยาะเย้ยดูหมิ่นผู้ที่ถูกทรมาน
เสียงของฉันก็ยังเป็นหนึ่งในนั้น
และฟังราวกับว่า เสียงทั้งหมดที่ได้ยินนั้น
เป็นเสียงของฉันคนเดียว ^{19*} แปลอย่างไม่เป็นทางการ - ผู้แปล

คุณรู้สึกถึงความงดงามของถ้อยคำเหล่านี้ที่กระแทกใจคุณ
ไหม? ต่อไปเป็นอีกเพลงหนึ่งของจอห์น นิวตัน (John Newton)

ข้ามีความสุขกับความชั่วร้ายมาแสนนาน
 โดยปราศจากความละอายหรือความเกรงกลัว
 จนกระทั่งมีสิ่งหนึ่งเข้าตา
 ข้าจึงเลิกอาชีพที่โหดชั่ว
 ข้าเห็นผู้หนึ่งถูกแขวนไว้บนกางเขน
 ในความทุกข์ทรมานและเลือดเจือนอง
 ผู้นั้นสบตาข้าด้วยความอ่อนล้า
 ข้ายืนอยู่ใกล้กางเขนของพระองค์
 แน่นนอน จนถึงวันสุดท้ายของลมหายใจ
 ข้าจะลืมภาพนั้นได้อย่างไร
 ดูเหมือนจะกล่าวโทษข้าด้วยการสิ้นพระชนม์ของ
 พระองค์
 แม้ว่าจะไม่ใช่ด้วยพระคำที่ตรัสออกมา
 คำนี้ของข้ารู้สึกลึกซึ้ง
 ทำให้ข้าสิ้นหวัง
 ข้าเห็นบาปของข้าที่ทำให้พระโลหิตต้องหลั่งออก
 เป็นบาปที่ตรึงพระองค์ที่นั่น
 อนิจจา ข้าไม่รู้เลยว่าข้าได้ทำอะไรลงไป
 แต่ตอนนี้น้ำตาของข้าก็ไร้ค่า
 จิตวิญญาณที่หวาดหวั่นของข้าจะซ่อนที่ไหนได้

เพราะข้าสืบทอดพระเจ้าของข้า
พระองค์มองมาที่ข้าอีกครั้งและตรัสว่า
เราได้ยกโทษให้เจ้าแล้ว
โลหิตนี้เราหลั่งออกเพื่อเป็นค่าไถ่ตัวเจ้า
เราตายเพื่อเจ้าจะได้มีชีวิตอยู่
การสิ้นพระชนม์ทำให้ความบาปของข้าสำแดง
ว่ามันดำมืดเพียงไร
นั่นคือความลึกกลับแห่งพระคุณ
ที่ทำให้ข้าแน่ใจว่า ข้าได้รับการอภัยอย่างแน่นอน
ด้วยความเสียใจที่ให้ชีวิตและความชื่นชมยินดีใน
ความเศร้าโศก
จิตวิญญาณของข้าเต็มเต็ม
เป็นข้าเองที่ทำให้พระองค์สิ้นชีวิต
ข้ามีชีวิตอยู่ในพระองค์ที่ข้าสืบทอด²⁰ * แปลอย่างไม่เป็น
ทางการ - ผู้แปล

เพลงนมัสการเช่นนี้และเพลงนมัสการร่วมสมัยอีกหลาย
เพลงเช่นกัน ถ้าเป็นเพลงที่มีไม้กางเขนเป็นศูนย์กลาง ก็จะสามารถช่วยให้ข้าวประเสริฐตั้งก้องกังวาลอยู่ในจิตวิญญาณ
ของคุณได้ตลอดทั้งวัน

4. ทบทวนว่าชาวประเสริฐได้เปลี่ยนแปลงคุณ อย่างไร

มีหลายคนในปัจจุบันที่อยากจะลืมอดีต เพราะความผิดพลาดและความบาปที่พวกเขาได้ทำลงไปนั้นไม่ใช่สิ่งที่คุณเขาอยากจะทำอีกต่อไป แต่สำหรับคริสเตียน หนึ่งในวิธีที่ดีที่สุดวิธีที่เราจะเข้าใจสิ่งที่ถูกสอนของไม้กางเขน คือ การทบทวนกลับไปนึกถึงอดีต อดีตของเราควรจะเตือนเราว่า ความรอดของพระเจ้านั้นช่างน่าอัศจรรย์เพียงใด

อัครทูตเปาโลมุ่งมั่นที่จะจดจำสิ่งที่ท่านเคยเป็น เพราะความทรงจำนั้นทำให้พระคุณของพระเจ้ายิ่งใหญ่ขึ้น “แม้ว่าเมื่อก่อนข้าพเจ้าจะเป็นคนหมิ่นพระเกียรติ ช่มเหิง และทำการรุนแรง แต่ข้าพเจ้าก็ยังได้รับพระเมตตา” (1 ทิโมธี 1:13) ถึงแม้ว่าท่านจะเขียนข้อนี้ประมาณ 30 ปีหลังจากการกลับใจใหม่ของท่าน แต่เปาโลยังคงจำได้อย่างชัดเจนและอย่างเฉพาะเจาะจงถึงบาปมากมายที่ท่านเคยทำก่อนที่จะกลับใจใหม่ นีอกซ์แชมบลินได้เขียนไว้ว่า “สิ่งสำคัญที่เปาโลสามารถรับใช้ได้ อย่างมีประสิทธิภาพในฐานะอัครทูต คือ เปาโลไม่เคยลืมวันเวลาที่เขาเคยเป็นผู้ช่มเหิงคนของพระเจ้า...การตระหนักรู้อย่างต่อเนื่องถึงพระคุณของพระเจ้าได้ย้ำเตือนเปาโลถึงความบาปอันน่ารังเกียจที่เขาเคยทำ และการตระหนักรู้อย่างต่อเนื่อง

ในความบาปเหล่านี้เองที่ทำให้ท่านพึ่งพาพระคุณของพระเจ้า”²¹

นี่คือสิ่งที่สำคัญสำหรับเราด้วยกันทั้งนี้จะไม่ลืมความบาปของเรา เราต้องทำตามแบบอย่างของเปาโล เราทุกคนสามารถพูดได้ว่า “เมื่อก่อนฉันเคยเป็น _____” และเขียนความบาปที่เราเคยทำลงไป เราไม่จำเป็นต้องมีการกระทำที่ชั่วร้ายก่อนถึงจะทำได้ เราไม่จำเป็นต้องเคยเสพยาเสพติดหรือทำผิดศีลธรรม เพราะถึงแม้ว่าเรามีชีวิตธรรมดาและไม่เคยทำผิดบาปร้ายแรง มันก็ยังเป็นความน่าอัศจรรย์ในพระคุณของพระเจ้าที่ช่วยเราให้รอดพ้นจากความบาป คุณไม่ใช่ผู้กำหนดชีวิตของคุณเองให้ได้รับความรอด แต่พระเจ้าทรงเข้ามาพระองค์ได้เปลี่ยนหัวใจของคุณและทรงช่วยคุณให้รอด

ขอให้ใช้เวลาคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ ขอให้ใคร่ครวญสิ่งนี้ทุกวัน ผมขอแนะนำให้คุณเขียนคำพยานสักหนึ่งหรือสองหน้า และอย่าเขียนแค่คำว่า “ฉันได้ขอให้พระเยซูทรงเข้ามาในหัวใจของฉัน” ขอให้สิ่งที่เขียนออกมาเป็นข่าวประเสริฐจริง ๆ และบอกให้ทุกคนรู้ว่าพระโลหิตของพระคริสต์ที่หลั่งออกเพื่อความบาปของโลกใบนี้ได้เป็นจริงในชีวิตของคุณได้อย่างไร ขอให้กล่าวอย่างเจาะจงโดยเฉพาะตรงส่วนที่เป็นความจริงที่ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง คือ พระเจ้าทรงเป็นความบริสุทธิ์และคุณคือผู้ที่สมควรได้รับ

พระพิโรธของพระเจ้า ระบุความบาปที่คุณได้ลงทำไป อธิบายว่าพระเจ้าทรงช่วยและเปลี่ยนแปลงคุณอย่างไรเพื่อพระสิริของพระองค์

สิ่งนี้จะปรับปรุงแก้ไขชีวิตของคุณ อีกทั้งยังให้กำลังใจและช่วยเตรียมคุณให้พร้อมที่จะแบ่งปันคำพยานที่เป็นจริงในชีวิตของคุณและบอกคนที่ได้ฟังถึงความจริงของข่าวประเสริฐด้วย

5. ศึกษาข่าวประเสริฐ

ยิ่งเราหลงใหลในสิ่งที่พระเยซูทรงทำเพื่อเรามากเท่าไร เราก็จะยิ่งเข้าใจสิ่งที่พระเยซูทรงทำเพื่อเรามากขึ้นเท่านั้น

อย่าพอใจกับเพียงแค่การเข้าใจในข่าวประเสริฐที่คุณมีอยู่ในปัจจุบัน ข่าวประเสริฐเป็นความจริงที่ซึมซาบอยู่ทั่วทุกอณูของชีวิตและเปลี่ยนแปลงจักรวาลและโลกใบนี้มีเหลี่ยมมุมมากกว่าเพชรใด ๆ ไม่มีวันที่มนุษย์จะเข้าใจความลึกลับของข่าวประเสริฐได้ทั้งหมด

ดังนั้น ผมจึงอยากแนะนำการศึกษาพระคัมภีร์ที่สามารถนำไปใช้ได้จริงที่จะช่วยให้ข่าวประเสริฐเป็นศูนย์กลางในชีวิตของคุณทุกวันอย่างต่อเนื่องได้

- ตั้งใจใช้เวลาศึกษาและใคร่ครวญพระธรรมโรมและกาลาเทีย นักเขียนจอห์น สโตทท์ได้เขียนนอรรถาธิบาย

พระธรรมสองเล่มนี้ไว้อย่างยอดเยี่ยมซึ่งคุณสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการช่วยคุณศึกษาได้

- อย่างลัวคำศัพท์เทคนิคทางศาสนศาสตร์ขอให้ใช้เวลาศึกษาคำเหล่านี้ เช่น การลบมลทินบาป, การที่พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนแทนเรา, ผู้ลบล้างพระอาชญาเพราะบาป, การนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม, การทรงไถ่, การกลับคืนดีกับพระเจ้า และ ความรอด หากคุณกำลังมองหาตัวช่วย หนังสือชื่อ *The Atonement* ของลีโอนอน มอริส (Leon Morris)²² ได้อธิบายคำเหล่านี้ไว้อย่างละเอียด การเข้าใจสิ่งเหล่านี้จะช่วยให้คุณซาบซึ้งและอัศจรรย์ใจมากขึ้นกับสิ่งที่พระเจ้าทรงทำให้กับคุณ
- นี่คือปณิธานปีใหม่ที่คุ้มค่าที่จะทำ คือ ตั้งเป้าหมายประจำปีที่จะอ่านหนังสือเล่มใหม่เกี่ยวกับไม้กางเขนอย่างน้อยหนึ่งเล่ม และกลับไปอ่านหนังสือที่มีศูนย์กลางอยู่ที่ไม้กางเขนที่เคยอ่านแล้วสักเล่มหนึ่งอีกครั้ง ต่อไปนี้คือรายชื่อหนังสือที่ผมแนะนำไว้เพื่อให้ง่ายกับการเริ่มต้นของคุณ
- *The Cross of Christ* โดย จอห์น สตอทท์ หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่ส่วนตัวผมรู้สึกชื่นชอบมาก จอห์น สตอทท์ได้กล่าวถึงพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่า “การสิ้นพระชนม์ของ

พระองค์คือสิ่งที่เขาเองปรารถนาที่จะจดจำไว้มากกว่าจดจำสิ่งใดๆ ในโลก”²³ และหนังสือเล่มนี้จะไม่ปล่อยให้คุณลืมแน่

- *The Discipline of Grace* โดย เจอรี บริดเจสส์²⁴ นี่เป็นอีกเล่มหนึ่งที่ผมชอบ โดยเฉพาะสามบทแรกของหนังสือเล่มนี้นั้นคุ้มค่าที่จะอ่านมากและสามารถอ่านซ้ำไปซ้ำมาได้ตลอดชีวิต
- *The Power of the Cross of Christ* โดย ชาร์ล สเปอร์เจียน²⁵ วีรบุรุษในประวัติศาสตร์ท่านนี้ช่วยเตือนให้เรา “ยึดไม้กางเขนเอาไว้ให้มันและค้นหาความล้ำลึกจากบาดแผลของพระองค์”²⁶ ไม่มีคู่มือมนุษย์ใดที่ดีไปกว่าการค้นหาความหมายที่ศักดิ์สิทธิ์นี้
- *The Cross & Christian Ministry* โดย ดี เอ คาร์สัน²⁷ นี่เป็นหนังสือที่ศิษยาภิบาลต้องอ่าน ผมรู้สึกเป็นหนังสือเล่มนี้ของดี เอ คาร์สัน เพราะหนังสือเล่มนี้ช่วยให้ผมสามารถรับใช้ในฐานะศิษยาภิบาลได้อย่างมีประสิทธิภาพและผมหวังว่าจะส่งผลเช่นเดียวกันกับคุณ
- คุณต้องเดินทางทุกวันหรือคุณมีเวลาประจำวันที่จะฟังคำสอนจากสื่อต่างๆ ไหม? หากคุณมี คุณสามารถฟังคำเทศนาที่มีไม้กางเขนเป็นศูนย์กลางได้ที่ www.sovereigngraceministries.org

- อ่านพระคัมภีร์ทั้งเล่มด้วยการฟังเสียงไปที่ชาวประเสริฐ พระคัมภีร์ทุกตอนไม่ว่าจะเป็นในพันธสัญญาเดิมหรือพันธสัญญาใหม่ล้วนกล่าวถึงสิ่งที่พระเยซูคริสต์ทรงทำ ในขณะที่คุณใช้เวลาส่วนตัวกับพระเจ้าทุกวัน ขอให้ระลึกว่าข้อใดอยู่ในหมวดหมู่นี้ การอ่านพันธสัญญาเดิมจะมีชีวิตชีวามากขึ้นเมื่อคุณเห็นว่า ข้อพระคัมภีร์ตอนนั้น ๆ ชี้ไปยังพระผู้ช่วยให้รอดที่จะเสด็จมาอย่างไร

คุณไม่สามารถทำสิ่งนี้ได้ด้วยตัวเอง

ผมหวังว่าคำแนะนำเชิงปฏิบัติห้าข้อนี้จะช่วยให้คุณเข้าใจชัดเจนขึ้นว่า การให้ทุกวันมีไม้กางเขนเป็นศูนย์กลางนั้นหมายความว่าอย่างไร แต่เมื่อเราคิดถึงการปฏิบัติเหล่านี้ทั้งหมด สิ่งสำคัญ คือคุณต้องจำไว้เสมอว่า เราไม่สามารถทำสิ่งนี้ได้ด้วยตัวเอง เราต้องการพระวิญญาณของพระเจ้าเพื่อส่องสว่างความจริงแห่งไม้กางเขนในใจของเรา สิ่งนี้จะกลายเป็นความจริงก็ต่อเมื่อหัวใจของเราได้รับการฟื้นฟูและเป็นความจริงในชีวิตคริสเตียนของเราทุกวัน

การกลับใจใหม่อย่างแท้จริงมาจากการที่พระเจ้าทรงเปิดตาฝ่ายวิญญาณของเราทำให้เรามองเห็นความจริงของชาวประเสริฐ ในทำนองเดียวกันการอัศจรรย์เกิดขึ้นทุกครั้งเมื่อคุณมองดูกางเขนของพระคริสต์ด้วยความอัศจรรย์ใหม่ คุณได้รับของประทานที่เหนือธรรมชาติเพื่อเกิดความเข้าใจฝ่ายจิตวิญญาณ

คุณจะเห็นบางสิ่งที่เมื่อก่อนตอนที่ใจของคุณบอดอยู่ คุณไม่สามารถมองเห็นได้ ดร.ดอน คาร์สันเขียนไว้ว่า

การสำแดงพระเจ้าในการตรึงพระบุตรของพระองค์
อย่างเปิดเผยไม่ได้มีวัตถุประสงค์เดียวเท่านั้น แต่จะ
ต้องมีการงานของพระเจ้าโดยพระวิญญาณของ
พระองค์อย่างเจาะจงส่วนตัวในความคิดและจิตใจ
ของแต่ละคนด้วย คือ การขอบพระคุณ เราควร
ขอบคุณพระเจ้าที่ทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์
ให้กับเรามากพอ ๆ กับที่เราขอบคุณพระเจ้าสำหรับ
พระบุตรของพระองค์ เพราะพระวิญญาณทรงช่วยให้
เราสามารถเข้าใจข่าวประเสริฐของพระบุตรของ
พระองค์ได้...หากพระวิญญาณไม่เปิดตาใจของเรา
ให้เข้าใจความคิดของพระเจ้า ความคิดของพระองค์
ก็จะเป็นสิ่งแปลกประหลาดเกินกว่าที่เราจะ
เข้าใจได้²⁸

ทุกครั้งที่เราท่องจำข้อพระคัมภีร์ อธิษฐาน ร้องเพลง
บททวน หรือศึกษาข่าวประเสริฐ เราต้องขอพระวิญญาณบริสุทธิ์
ให้ช่วยเปิดตาใจฝ่ายวิญญาณของเราและนำข่าวประเสริฐ

ให้กลับมามีชีวิตอีกครั้งหนึ่งในชีวิตของเรา พระองค์ทรงไถ่ยืมเราและตอบเราเสมอ แต่เราต้องแสวงหาการทรงช่วยเหลือจากพระองค์อย่างกระตือรือร้นด้วย

ด้วยการเสริมกำลังที่มาจากพระคุณแห่งพระวิญญาณของพระเจ้า ผมจึงเข้าใกล้เปลวไฟแห่งกางเขนได้วันแล้ววันเล่า มาจนถึงทุกวันนี้ โปรดอย่าเข้าใจว่า ผมทำได้อย่างดีไม่มีที่ติ เพราะผมไม่ได้เป็นอย่างนั้นทุกครั้งและมีหลายครั้งที่ผมรู้สึกไม่กระตือรือร้นที่จะทำอย่างที่ผมควรจะทำ แต่ผมสามารถพูดได้อย่างตรงไปตรงมาว่า ความซาบซึ้งและความหลงใหลในข่าวประเสริฐของผมนั้นได้เติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง

คำแนะนำที่ผมได้บอกคุณในบทนี้ เป็นสิ่งที่ช่วยให้ผมเติบโตเพราะหลายต่อหลายครั้งที่สิ่งเหล่านี้ช่วยให้ประกายไฟแห่งไม้กางเขนตกลงในชีวิตของผมครั้งแล้วครั้งเล่า และส่งผลให้ความกระตือรือร้นของผมนั้นลุกโชนมากขึ้น ๆ

หากพระเจ้าทรงทำสิ่งนี้ได้ในชีวิตของผม พระองค์ก็จะทำเช่นเดียวกันในชีวิตของคุณ จงเข้าใกล้เปลวไฟแห่งไม้กางเขนทุกวัน

ค่อย ๆ สร้างชีวิตที่มีไม้กางเขนเป็นศูนย์กลางไปเรื่อย ๆ ทุกวัน

เจ็ด

อย่าก้าวออกจาก ข่าวประเสริฐ

เก็บหนังสือเล่มนี้ได้
แต่ให้สิ่งที่ได้เรียนรู้มันติดตัวอยู่เสมอ

ผมได้ยินข่าวประเสริฐเป็นครั้งแรกตอนที่ผมกำลังสูบกัญชาอยู่
ผู้คนมักถามผมว่า ทำไมผมจึงมั่นใจในพระคุณของพระเจ้า
มากนัก ผมตอบพวกเขาไปว่า เพราะความเข้าใจพระคัมภีร์และ
ประสบการณ์ในการกลับใจเชื่อใหม่ของผมนั่นเองที่ทำให้ผม
มั่นใจในพระคุณของพระเจ้า ผมไม่มีคำตอบอื่นที่ดีกว่าคำตอบนี้
อีกแล้ว

พระเจ้าทรงมาตามหาผม

ผมเป็นคริสเตียนเพราะพระเจ้าทรงสำแดงความเมตตา
ไม่ใช่เพราะผมสมควรที่จะได้รับความรอดหรือเพราะผมต้องการ

ความรอด ผมไม่เคยคิดจะแสวงหาพระเจ้าเลย ใจของผมแข็งเหมือนก้อนหิน

เมื่อปี 1972 ผมกำลังนั่งสูบบุหรี่กับภรรยาอยู่ในห้องนอน บ๊อบ เพื่อนของผมได้เริ่มต้นแบ่งปันเรื่องราวสั้น ๆ เกี่ยวกับพระเยซู สิ้นพระชนม์เพราะบาปของผม ผมเติบโตมาในคริสตจักรคาทอลิกและไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐ

แต่ในคืนนั้นเมื่อผมได้ฟังข่าวประเสริฐ พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์และสร้างหัวใจของผมขึ้นใหม่ ผมจึงเชื่อ ไม่กางเขนมีไว้เพื่อ ผม พระเยซูทรงเป็นผู้ช่วยให้รอดของ ผม ท่ามกลางบาปมากมายของผม คนที่บาปหนาที่สุดในการตกคนบาปได้บังเกิดใหม่อีกครั้ง

นั่นคือเมื่อ 30 ปีที่แล้ว

หลายสิ่งหลายอย่างได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างมากมาย เส้นผมยาวสลวยที่อยู่บนหัวได้หลุดร่วงไป ผมกลายเป็นคนขี้เมื่อ 2 ปีที่แล้ว ผมเพิ่งฉลองวันครบรอบแต่งงานปีที่ 25 และก็เป็นปีที่ 25 เช่นกันที่ผมรับใช้ในฐานะศิษยาภิบาล

ผมได้เรียนรู้มากมายนับตั้งแต่ผมได้คุยกับบ๊อบในวันนั้น ก่อนหน้านั้นผมไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับพระเจ้าหรือพระวจนะของพระองค์ ผมไม่เคยแม้แต่จะเปิดพระคัมภีร์เพื่ออ่านด้วยซ้ำ แต่หลังจากการพูดคุยของผมกับบ๊อบในวันนั้น การอ่านพระคัมภีร์

หรืออ่านหนังสือคริสเตียนอื่น ๆ ก็ไม่เคยพอ ไม่นานหลังจากที่ผมกลับใจเชื่อ ผมไปทำงานที่ร้านหนังสือคริสเตียนเพื่อที่ผมจะได้อ่านหนังสือให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

ความชื่นชอบในการอ่านหนังสือของผมไม่เคยลดน้อยลง วันนี้ฉันห้องทำงานของผมที่คริสตจักรเรียงรายไปด้วยหนังสือตั้งแต่พื้นจรดเพดาน บางครั้งท่ามกลางความรับผิดชอบประจำวันของผม ผมจะมองดูหนังสือเหล่านั้นและรู้สึกประหลาดใจกับความแตกต่างที่หนังสือเหล่านั้นได้สร้างในชีวิตของผม

ชื่อหนังสือฉบับเล่มเป็นเครื่องช่วยเตือนที่เห็นได้ด้วยตาเกี่ยวกับความคิดมากมายและข้อความที่หนังสือเหล่านั้นต้องการจะสื่อ ทั้งหนังสือที่ดีและไม่ค่อยดีเท่าไรแข่งกันดึงดูดความสนใจของผมในตลอดหลายปีที่ผ่านมา ส่วนใหญ่แล้วผมจะเก็บรวบรวมงานเขียนที่เขียนขึ้นเมื่อหลายร้อยปีก่อนโดยนักเขียนที่มีชื่อเสียงอย่าง ชาร์ล สเปอร์เจียน, โจนาธาน เอ็ดเวิร์ด และพิวริตัน แต่ผมก็ยังมีหนังสือที่เพิ่งเขียนขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ด้วย

หนังสือบางเล่มดีกว่าเล่มอื่น ๆ มีหนังสือบางเล่มนำเสนอแนวคิดของคริสเตียนในช่วง 30 ปีที่ผ่านมา ในช่วงนั้นเป็นช่วงที่แนวความคิดการเติบโตฝ่ายวิญญาณและการรับใช้อย่างเกิดผลเป็นสิ่งที่มาแรงมาก แต่ตอนนี้ได้ถูกลืมไปแล้ว

แต่ผมยังเก็บมันไว้ เพราะมันเป็นเครื่องเตือนสติผมได้เป็น

อย่างดีถึงสิ่งที่ไม่ได้มีไม้กางเขนเป็นศูนย์กลาง ที่อาจจะล่อใจ
ให้ผมก้าวออกไปจากข้อความข่าวสารที่สำคัญที่สุดเพียง
ประการเดียว - ข่าวประเสริฐ

ผมมาไกลมากนับตั้งแต่ที่ผมได้ยินข่าวประเสริฐในตอน
ที่ผมยังติดยา ยังเมายาอยู่ ผมได้เดินทางมาอย่างยาวไกลใน
เส้นทางแห่งความเชื่อนี้ แต่โดยพระคุณของพระเจ้า ผมไม่เคย
ห่างออกจากไม้กางเขนของพระเยซูคริสต์ และไม่เคยปรารถนา
ที่จะเป็นเช่นนั้นด้วย

เพียงพอจริง ๆ

เรามาถึงบทสุดท้ายของหนังสือเล่มเล็ก ๆ นี้แล้ว อีกไม่กี่หน้า
คุณก็จะอ่านหนังสือเล่มนี้จบแล้ว และสามารถเอาไปเก็บไว้ที่
ชั้นวางหนังสือได้ และบางที่คุณอาจจะนำหนังสือเล่มนี้กลับมา
พลิก ๆ ดูหรืออ่านซ้ำอีกครั้งในอนาคต หรือก็อาจจะเป็นไปได้
ด้วยที่คุณอาจจะไม่ได้หยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาอีก

ไม่ต้องกังวล ไม่เป็นไรเลยหากหนังสือของผมจะไปอยู่ใน
มุมใดมุมหนึ่งของชั้นวางหนังสือและถูกลืมไปจนฝุ่นเกาะ แต่ผม
หวังว่าข่าวสารที่เสนอในหนังสือเล่มนี้จะติดตัวคุณไปตลอด

คุณอาจจะลืมหนังสือเล่มนี้และผู้เขียนไป แต่ขออย่าลืม
ข่าวสารแห่งไม้กางเขนและปล่อยให้ไม้กางเขนเป็นเรื่องสำคัญ
อันดับสองหรือสามในชีวิตของคุณ ขอให้ยืนยันในข่าวประเสริฐ

และอย่าก้าวออกจากข่าวประเสริฐเด็ดขาด

คุณอาจกำลังถามว่า “ฉันต้องการมากกว่านี้ไม่ได้หรือ” ในแง่หนึ่งคำตอบคือ ไม่จำเป็น ไม่มีสิ่งอื่นใดมีความสำคัญเท่าเทียมกับข่าวประเสริฐอีกแล้ว สิ่งที่เกิดขึ้นบนไม้กางเขน คือ ความหวัง ความมั่นใจและความแน่ใจของคริสเตียน บนสวรรค์จะเป็นการอัศจรรย์ใจในพระราชกิจของพระคริสต์ พระเจ้าผู้มาบังเกิดเป็นมนุษย์ผู้ทนทุกข์แทนเราที่เป็นคนบาป

และในอีกแง่หนึ่ง คำตอบคือจำเป็น คุณจำเป็นต้องมีมากกว่านี้ คุณได้รับความรอดเพื่อเติบโต เพื่อรับใช้ในคริสตจักร ท้องถิ่น เพื่อทำสิ่งที่ดีและเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า แต่คุณจะไม่พบสิ่งอื่นใดที่คุณจำเป็นต้องมีในฐานะผู้ติดตามของพระคริสต์นอกจากไม้กางเขน ข่าวประเสริฐไม่ใช่หนึ่งในวิชามากมายที่คุณต้องศึกษาในฐานะคริสเตียน แต่ข่าวประเสริฐ คือ อาคารเรียนทั้งหลายที่วิชาต่าง ๆ ถูกจัดสอนขึ้น

การศึกษาหัวข้อทั้งหมดอย่างถูกต้องจะช่วยให้คุณในฐานะผู้เชื่อ “อยู่ในกรอบ” ของความรุ่งโรจน์แห่งข่าวประเสริฐ

เจ เนอ็กซ์ แคมเบลินได้เขียนไว้ว่า “พระวิญญาณจะไม่มองไปที่ใดไกลเกินกว่าไม้กางเขน และจะมองที่ไม้กางเขนอย่างลึกซึ้งด้วย”³⁰

ก็ใช่นะแต่ว่า...

สิ่งที่คุณต้องการเรียนรู้หรืออยากเติบโตขึ้นในชีวิตคริสเตียน เช่น พันธสัญญาเดิม ช่วงเวลาสุดท้ายตอนสิ้นโลก หรือคุณอยากเติบโตขึ้นในความบริสุทธิ์หรือการอธิษฐาน หรือทำบาปบาปต่าง ๆ ให้ดีขึ้น เช่น การเป็นสามี การเป็นภรรยา หรือการเป็นพ่อแม่ สิ่งเหล่านี้จะไม่มีวันถูกเข้าใจได้อย่างถูกต้องหากปราศจากพระคุณของพระเจ้าผ่านทาง การสิ้นพระชนม์ของพระเยซู สิ่งทั้งหมดเหล่านี้ควรถูกศึกษาผ่านทางแว่นขยายแห่งข่าวประเสริฐ

ผมขอแบ่งปันบางตัวอย่างที่เฉพาะเจาะจง สำหรับความหมายของการศึกษาสิ่งต่าง ๆ ผ่านทางแว่นขยายแห่งข่าวประเสริฐ

1. พันธสัญญาเดิม

บางคนรู้สึกกลัวพันธสัญญาเดิม พวกเขารู้สึกว่า มันสับสนและเข้าใจยาก ในขณะที่บางคนรู้สึกหลงใหลกับพันธสัญญาเดิมเป็นพิเศษด้วยเหตุผลที่ผิด

มีเพียงเฉพาะคนที่เข้าใจว่าไม้กางเขนเป็นศูนย์กลางของประวัติศาสตร์มนุษย์ทั้งหมดเท่านั้นที่สามารถเข้าใจพันธสัญญาเดิมได้ การอ่านพันธสัญญาเดิมผ่านเลนส์ของข่าวประเสริฐเราจะได้เห็นว่า พระคัมภีร์เป็นหนังสือที่บอกเล่าเรื่องราวเพียง

เรื่องเดียว คือ เรื่องราวของคนบาป พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ และแผนการแห่งความรอดของพระเจ้าผ่านตัวแทนของพระองค์ เพื่อประชากรของพระองค์

ผู้ที่ตั้งใจศึกษาพระธรรมเล่มต่าง ๆ ในพันธสัญญาเดิมอย่างจริงจังจะยืนยันมั่นในข่าวประเสริฐ ทุกอย่างในพันธสัญญาเดิมชี้ไปที่พระเยซูคริสต์และทำให้เราเข้าใจเรื่องกางเขนมากขึ้น (ดู ลูกา 24:27)

เรื่องแห่งการทรงไถ่บาปเริ่มต้นขึ้นในสวนเอเดนในปฐมกาล 3 และยังคงเปิดเผยให้เห็นตลอดพันธสัญญาเดิม จนกว่าจะถึงที่ไม้กางเขนซึ่งเป็นจุดที่สำคัญสูงสุด ตลอดการเดินทาง ผู้บันทึกได้เตรียมเราให้พร้อมสำหรับไม้กางเขน ไม่ว่าจะเป็นภาพสัญลักษณ์ของการถวายเป็นเครื่องบูชา ความเข้มงวดของบทบัญญัติ ความล้มเหลวซ้ำแล้วซ้ำเล่าของมนุษย์ และความสัตย์ซื่ออันแน่วแน่ของพระเจ้า - ทั้งหมดนี้จะช่วยทำให้ความอัศจรรย์ใจของเราที่มีต่อไม้กางเขนนั้นลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น

2. ช่วงเวลาสุดท้ายตอนสิ้นโลก

ในช่วงหลายร้อยปีที่ผ่านมา มีการเขียนถึงยุคสุดท้ายไว้อย่างมากมายรวมถึงการเสด็จกลับมาครั้งสุดท้ายของพระคริสต์ การศึกษาเกี่ยวกับยุคสุดท้ายนี้มีชื่อเรียกว่า อวสานวิทยาหรืออนาคตศาสตร์ (Eschatology) เป็นการศึกษาที่เปิดโอกาสให้

ผู้ศึกษาได้ใช้จินตนาการของมนุษย์อย่างไร้ขอบเขตจำกัด การศึกษาในหัวข้อนี้จึงเป็นที่นิยมอย่างยิ่งสำหรับนักเขียนทั้งหลาย เพราะสามารถนำเสนอไปในแนวทางของทฤษฎีสมคบคิดของคนยุคใหม่ได้

โปรดอย่าเข้าใจผิด สิ่งที่เราเชื่อเกี่ยวกับการจะเสด็จกลับมาอีกครั้งของพระคริสต์นั้นสำคัญ แต่สิ่งที่น่าเศร้าคือการทุ่มเทกำลังกาย กำลังใจและความสนใจมากเกินไปในรายละเอียดปลีกย่อยที่มีความสำคัญน้อยกว่า ส่งผลให้ขาดความสมดุลในการเน้นไปที่การงานแห่งการช่วยให้รอดของไม้กางเขนที่จะควรเป็นจุดศูนย์กลางของการศึกษาทั้งหมด

นอกเหนือจากความเห็นส่วนบุคคลเกี่ยวกับการรับขึ้นไปหรือยุคพันปี เราปฏิเสธไม่ได้ว่า สิ่งที่พระเยซูคริสต์ทรงทำสำเร็จแล้วบนไม้กางเขนคือหัวใจที่สำคัญที่สุดของประเด็นนี้ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคือจุดสูงสุดของชัยชนะบนไม้กางเขนที่พระเยซูทรงมีเหนือความตายและนรกบึงไฟ

พระเยซูไม่ได้ทรงสอนเหล่าสาวกของพระองค์ให้กังวล คอยเฝ้าดูและอธิษฐานว่า พระเยซูจะเสด็จกลับมาที่ใดและเมื่อไร แต่สิ่งที่สำคัญคือ พวกสาวกควรทุ่มเทร่างกายแรงใจทั้งหมดให้กับการขึ้นชมยินดีและการประกาศข่าวประเสริฐเรื่องการสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์

ด้วยเหตุไม้กางเขน ตอนจบจึงได้ถูกเขียนไว้แล้ว! พระเยซูทรงมีชัยชนะ! บรรดาผู้ที่วางใจในพระองค์ก็มีชีวิตนิรันดร์! ซาตานพ่ายแพ้แล้ว! ไม่มีอำนาจใดในโลกหรือความทุกข์ทรมานใดที่เกิดจากการถูกข่มเหง ที่จะสามารถฉวยเอาผู้ที่พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเขาไปจากพระองค์ได้ ไม่มีสิ่งใดสามารถแยกพวกเขาออกจากความรักของพระองค์ได้

3. การอธิษฐาน

การอธิษฐานที่มีประสิทธิภาพคือการอธิษฐานที่เปี่ยมด้วยข่าวประเสริฐ หากคุณต้องการเรียนรู้ที่จะอธิษฐาน คุณต้องทำความเข้าใจกับคำสอนของพระคัมภีร์เกี่ยวกับการอธิษฐานก่อน คุณจะต้องอธิษฐานร่วมกับคริสเตียนที่ดำเนินชีวิตในทางพระเจ้าและเรียนรู้จากตัวอย่างของพวกเขา แต่ขออย่าอีกครั้งหนึ่งอย่าก้าวออกจากข่าวประเสริฐเพื่อจะได้อธิษฐานลึกซึ้งยิ่งขึ้น มันข้ามกันเลย คุณจะไม่มีวันอธิษฐานได้อย่างลึกซึ้งหากไม่ได้ตั้งมั่นอยู่บนข่าวประเสริฐ คำอธิษฐานที่เกิดผลทั้งหมดมีรากฐานอยู่บนไม้กางเขน

ลองคิดดู ข่าวประเสริฐเป็นจุดเริ่มต้นของการอธิษฐาน หากปราศจากพระโลหิตของพระคริสต์ คุณจะไม่สามารถเข้าใกล้พระเจ้าได้ มีเพียงขอบธรรมของพระเยซูเท่านั้นที่จะทำให้เรา

ได้รับเชิญให้เข้าสู่ที่ประทับของพระเจ้าได้

ไม่มีเวทมนต์หรือบทสวดใด ๆ ที่เราจะท่องเพื่อจะเคลือบพระหัตถ์ของพระเจ้า เราวิงวอนต่อพระองค์ได้ตามพระบุคคลและพระราชกิจของพระบุตรของพระองค์ เจอร์รี บริดเจสเขียนว่า “เมื่อเราอธิษฐานขอพรจากพระเจ้า พระองค์ไม่ได้ตรวจบันทึกความประพฤติของเราก่อนเพื่อดูว่าเราสมควรได้รับพระพรหรือไม่ แต่พระองค์จะทรงดูว่าเราได้วางใจในความชอบธรรมของพระบุตรของพระองค์ที่เป็นความหวังเดียวที่เราจะได้รับพระพรของพระเจ้า”³¹

นักศึกษาแห่งโรงเรียนการอธิษฐาน จะไม่มีวันจบการศึกษา จากโรงเรียนแห่งข่าวประเสริฐ

4. ความบริสุทธิ์

คุณปรารถนาที่จะให้ชีวิตของคุณเติบโตขึ้นในความบริสุทธิ์ใหม่? คุณอาจจะมีบาปบางอย่างที่คุณยังต่อสู้อยู่ แต่อย่างไรก็ตาม นี่คือการทดลองที่จะต้องเผชิญ

ความหึงแค้นและธรรมชาติแห่งการพึ่งพาตัวเองจะบอกคุณว่า “ใช่ หนังสือที่เกี่ยวกับข่าวประเสริฐเล่มนี้ดีมาก แต่ถึงเวลาแล้วที่จะต้องเอาพระคุณทั้งหมดวางแยกไว้ต่างหากก่อน แล้วก็

ลงมือทำงานได้แล้ว ถึงเวลาที่จะต้องเปลี่ยนแปลง ถึงเวลาที่จะต้องทำตัวเองให้บริสุทธิ์แล้ว!"

การฟังการกระทำของตนเองเป็นแรงขับเคลื่อนที่จะไม่มีวันได้ผล คุณอาจจะดูเหมือนว่าคุณบริสุทธิ์ขึ้น แต่มันจะคงอยู่ได้ไม่นาน มีเพียงพระคุณของพระเจ้าเท่านั้นที่จะช่วยเปลี่ยนแปลงและชำระเราให้บริสุทธิ์ได้อย่างยั่งยืน โดยทางไม้กางเขนเราไม่เพียงแต่มีชัยชนะเหนือความบาปเท่านั้น แต่เรายังมีชัยชนะเหนือฤทธิ์อำนาจของมันด้วย โดยทางไม้กางเขนเราจึงสามารถต่อสู้และมีชัยชนะเหนือรูปแบบและการกระทำต่าง ๆ ที่เป็นบาปได้ ไม้กางเขนเป็นแรงจูงใจผลักดันให้เราบริสุทธิ์เพราะพระบิดาของเราบนฟ้าสวรรค์นั้นบริสุทธิ์ ข้าพระเสริฐประทานกำลังให้เราที่จะแสวงหาการชำระให้บริสุทธิ์อย่างต่อเนื่อง

5. ความสัมพันธ์

แล้วสิ่งที่สามารถนำไปปฏิบัติใช้ได้จริงล่ะ? จากความมั่นใจที่ว่า มันจะมีช่วงเวลาหนึ่งที่เราจะก้าวออกจากข่าวประเสริฐมาหน่อยหนึ่งได้ เพื่อที่เราจะสามารถจดจ่อกับสิ่งต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันและความสัมพันธ์ของเรากับผู้อื่น

นี่เป็นสิ่งที่ฟังดูแล้วน่าเชื่อ แต่มันไม่เป็นความจริงเลย ไม่ว่าความสัมพันธ์ของคุณกับผู้อื่นจะเป็นอย่างไร ไม่ว่าคุณจะเป็นโสดหรือแต่งงานแล้ว จะเป็นสามีหรือภรรยา เป็นพ่อ เป็นแม่

หรือเป็นปู่ย่าตายาย ความสัตย์ซื่อและประสิทธิภาพของคุณในการมีปฏิสัมพันธ์กับทุกคนจะเชื่อมโยงโดยตรงกับความเข้าใจของคุณเกี่ยวกับเรื่องไม้กางเขน

เนื่องจากความบาป ความขัดแย้งในความสัมพันธ์จึงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ คุณอาจจะทำบาปต่อคนอื่น คนอื่นอาจจะทำบาปต่อคุณ คุณจะต้องอดทนต่อผู้อื่น คุณจำเป็นต้องให้อภัย

ความสัมพันธ์ของคุณกับผู้อื่นต้องขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ของคุณกับพระเจ้าผ่านไม้กางเขน เอเฟซัส 4:32 กล่าวว่า “แต่จงมีใจกรุณา ใจสงสาร และใจให้อภัยแก่กันและกัน เหมือนอย่างที่พระเจ้าทรงให้อภัยพวกท่านในพระคริสต์”

เมื่อผมเริ่มรู้สึกขมขื่นหรือไม่ให้อภัยผู้อื่น ผมมักจะคิดว่าบาปที่คนอื่นกระทำกับผมนั้นร้ายแรงกว่าบาปของผมที่กระทำต่อพระเจ้า แต่ไม้กางเขนเปลี่ยนมุมมองของผม ไม้กางเขนได้ทำให้ผมตระหนักดีว่าไม่มีบาปใด ๆ ทั้งสิ้นที่คนอื่นทำต่อผมจะร้ายแรงเท่าบาปจำนวนนับครั้งไม่ถ้วนที่ผมกระทำต่อพระเจ้า เมื่อไรก็ตามที่เราเข้าใจว่า พระเจ้าทรงยกโทษให้เรามากเท่าใด เมื่อนั้นการยกโทษให้คนอื่นจะไม่ใช่วิธีที่ยากเลย

พระเจ้าทรงอดทนกับผม เพราะฉะนั้น ผมจึงสามารถอดทนกับผู้อื่นได้ พระเจ้าทรงยกโทษให้ผมแล้ว เพราะฉะนั้น ผมจึงสามารถยกโทษให้ผู้อื่นได้ พระคุณของพระเจ้าได้เปลี่ยนแปลง

หัวใจของผม ผมจึงสามารถวางใจพระเจ้าได้ว่า พระองค์จะทรงเปลี่ยนคนอื่น ๆ ได้เช่นกัน

ยังมีอะไรอีกมากมายที่สามารถพูดได้ นี่เป็นเพียงบทนำสั้น ๆ เกี่ยวกับผลการเปลี่ยนแปลงที่ไม้กางเขนมีต่อทุกคนและทุกด้าน ในความสัมพันธ์ของเรา ความจริงนี้เรียบง่ายแต่ทรงพลัง

หากคุณเป็นคนโสด ขอให้ดำเนินชีวิตทุกวันแบบที่มีไม้กางเขนเป็นศูนย์กลาง หากคุณแต่งงานแล้ว สร้างชีวิตคู่ที่มีไม้กางเขนเป็นศูนย์กลาง หากคุณมีลูกแล้ว ขอให้ฝึกใช้วิธีการเลี้ยงลูกแบบที่มีไม้กางเขนเป็นศูนย์กลาง “สิ่งที้นำไปใช้ได้จริง” เหล่านี้หลั่งไหลมาจาก “สิ่งที่เป็นศูนย์กลาง”

เมื่อคุณมีความทุกข์

ในห้าตัวอย่างข้างต้น ผมได้นำเสนอตัวอย่างการมองชีวิตผ่านทางแว่นขยายแห่งข่าวประเสริฐไปเพียงแค่เล็กน้อยเท่านั้น ไม่มีการศึกษาใดที่ละเอียดถี่ถ้วนและครอบคลุม แต่ถึงกระนั้นก็สามารถให้ตัวอย่างเบื้องต้น เกี่ยวกับการประมวลผลและทำความเข้าใจทุกหัวข้อผ่านแว่นขยายแห่งข่าวประเสริฐได้

สิ่งที่ผมหวังว่าคุณจะเห็นก็คือ ชีวิตที่มีไม้กางเขนเป็นศูนย์กลางไม่ได้เป็นทางเลือกหนึ่งในหลายๆ ทางเลือกที่พระเจ้าเสนอให้กับคุณ แต่เป็นชีวิตแบบเดียว เท่านั้น ที่คริสเตียนทุกคนได้รับการทรงเรียกให้กระทำตาม

และนี่คืออีกแง่มุมหนึ่งของชีวิตที่เราจำเป็นต้องพิจารณา ด้วย คือ ความทุกข์ ในขณะที่เปาโลนั่งเขียนจดหมายถึงทิโมธี จากคุกใต้ดินอันหนาวเย็นอยู่นั้น ท่านได้พูดถึงความทุกข์ทรมานของท่าน เพราะท่านรู้ดีกว่าสักวันหนึ่งทิโมธีจะต้องทนทุกข์เช่นนี้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เช่นกัน

เราทั้งหลายก็เช่นกัน

คุณอาจจะกำลังเผชิญกับการทดลองและความทุกข์ทรมานอยู่ในตอนนี้ หากไม่ใช่ในตอนนี้ ไม่ช้าก็เร็ว ความทุกข์จะมาถึงคุณอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ในหนังสือเล่มหนึ่งของ ดี เอ คาร์สัน ที่โดดเด่นมาก คือ *How long, O Lord*, (องค์พระผู้เป็นเจ้า อิกนานสักเท่าไร - ผู้แปล) ซึ่งเป็นการพูดถึงการทนทุกข์ทรมานและความชั่วร้ายเอาไว้ว่า “ความจริงที่สำคัญคือ เมื่อเรามีชีวิตอยู่นานเพียงพอ เราจะทนทุกข์ทรมาน”³²

บางครั้งความทุกข์ทรมานของเราจะหมายถึงการต้องอดทนเป็นอย่างยิ่งเพื่อให้ผ่านช่วงเวลาที่ยาวนานที่เราไม่ชอบไปให้ได้ บางครั้งความทุกข์ของเราอาจจะเกิดขึ้นอย่างฉับพลันและรุนแรง ไม่ว่าจะเป็นในสถานการณ์ใด ๆ ข่าวประเสริฐจะเป็นความหวังสูงสุดและช่วยปลอบโยนจิตใจของเรา

พวกเราหลายคนไม่ได้เตรียมพร้อมรับมือกับความทุกข์ตามหลักศาสนศาสตร์ เพราะฉะนั้น เมื่อเราเกิดความทุกข์แทนที่เราจะไว้วางใจในพระเจ้า เรากลับบ่นว่าพระเจ้า เราโทษ

พระองค์ เราเรียกร้องให้พระเจ้ามาอธิบายให้เราฟังถึงสิ่งที่มันกำลังเกิดขึ้น หรือไม่ก็แสวงหาเป็นเข้าใจอย่างถ่องแท้ พระคัมภีร์สอนว่าพระเจ้าทรงมีพระประสงค์สำหรับความทุกข์ แต่มันมักจะมีความลึกลับซ่อนอยู่ด้วยเสมอ

ผมไม่อาจเข้าใจความหมายหรือจุดประสงค์ของความทุกข์ได้ทั้งหมด แต่ผมพบการปลอบโยนอย่างแท้จริง จากการมองดูความทุกข์ขององค์ผู้บริสุทธิ์และชอบธรรมเพียงผู้เดียว คือ พระผู้ช่วยให้รอดของเรา อีกครั้งหนึ่งที่ ดี เอ คาร์สัน เขียนไว้ว่า:

ในคืนที่มีดมิตที่สุดของจิตวิญญาณ คริสเตียนมีบางสิ่งให้ยึดไว้ซึ่งเป็นสิ่งที่โยบไม่เคยรู้ – พวกเราารู้ว่าพระคริสต์ทรงถูกตรึงที่กางเขน คริสเตียนได้เรียนรู้ว่า บางครั้งถึงแม้ว่าเราอาจจะไม่รู้สึกว่าพระเจ้าทรงรักเรา แต่เราก็จะไม่มีวันหนีจากความจริงและความรักที่เกิดขึ้นบนไม้กางเขนได้ “พระองค์ผู้ไม่ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทุกคน ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ประทานสิ่งสารพัดให้เราด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ” (โรม 8:32)....เมื่อเราทนทุกข์ บางครั้งอาจจะมีสิ่งที่เราไม่เข้าใจ ถ้ามองว่าเป็นความเชื่อด้วยหรือ? ใช่ ถ้าเราจะ

จดจ่ออยู่ที่ไม้กางเขนและพระเจ้าแห่งไม้กางเขนนั้น
มากกว่าจดจ่ออยู่ที่ความทุกข์ที่เกิดขึ้น”³³

ในชีวิตจริง สิ่งต่าง ๆ จะไม่ได้เป็นไปอย่างที่เราต้องการ
เสมอไป การปลอบโยนในความทุกข์ยากจะไม่สามารถเกิดขึ้น
ได้จากการจดจ่ออยู่ในความทุกข์นั้นตลอดเวลา เพราะความ
ทุกข์มักจะมียอดประกอบแห่งความลึกซึ้งที่ยากจะเข้าถึง
ความหวัง การปลอบโยน และความบากบั่นในชีวิตคริสเตียน
มาจากการใคร่ครวญถึงสิ่งที่เกิดขึ้นบนไม้กางเขนและพระเจ้า
แห่งไม้กางเขนนั้น

ดีกว่าที่ผมสมควรจะได้รับ

หากคุณบังเอิญเจอผมแล้วถามผมว่า ผมเป็นอย่างไรบ้าง สบาย
ดีไหม คุณอาจจะแปลกใจกับคำตอบของผม เพราะผมจะไม่
ตอบแบบพอเป็นมารยาทหรือพอเป็นพิธีว่า “สบายดีครับ
ขอบคุณครับ”

ผมมักจะตอบกลับไปว่า “ก็ดีกว่าที่ผมสมควรจะได้รับ
นะครับ”

คำตอบนี้ทำให้หลายคนประหลาดใจ หลายครั้งคนที่ไม่ใช่
คริสเตียนเมื่อได้ยินผมตอบแบบนี้ พวกเขาจะพยายามอ้าง

เหตุผลว่า ผมมีความทุกข์นั้นก็เพราะผมเป็นคนที่มีความนับถือตนเองไม่มากพอ

แต่ไม่ใช่อย่างนั้น – ผมเพียงเข้าใจว่า ผมเป็นใครและจริง ๆ แล้วผมสมควรไปอยู่ที่ไหน ผมสมควรได้รับพระพิโรธของพระเจ้า ถ้าพูดให้ตรงกว่านี้คือ ผมสมควรที่จะอยู่ในนรก แต่ด้วยเหตุที่ผมเป็นลูกของพระเจ้า ผมจึงได้รับการให้อภัยและความรักจากพระองค์ ดังนั้น ผมจึงได้ไปสวรรค์

สิ่งที่เกิดขึ้นกับผมทั้งหมดจึงดีกว่าที่ผมสมควรจะได้รับ!

มุมมองนี้ทำให้ผมมีความชื่นชมยินดีแม้ในวันที่สิ่งต่าง ๆ ไม่เป็นไปตามที่วางแผนไว้ เราทุกคนต่างต้องเผชิญกับความผิดหวังและสถานการณ์ที่ยากลำบาก พวกเราบางคนประสบกับความเจ็บปวดและความสูญเสียอย่างใหญ่หลวง แต่ไม่ว่าสถานการณ์จะเป็นอย่างไร การเข้าใจในข่าวประเสริฐจะทำให้เราอัศจรรย์ใจในความรักของพระเจ้า

เมื่อวานนี้เท่านั้น

ผมไม่รู้ว่าจะรุ่งนี้จะเป็นอย่างไร แต่สิ่งที่ผมรู้คือ เพราะไม่กางเขนสิ่งที่เกิดขึ้นกับผมทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นอะไร ทั้งหมดล้วนเป็นสิ่งที่ดีกว่าที่ผมสมควรจะได้รับ! นั่นเป็นเหตุผลว่า ทำไมตลอดชีวิตที่เหลือของผม ผมปรารถนาเพียงแค่เข้าไปให้ลึกมากยิ่งขึ้นในความล้าลึกอันน่านมหัสจรรย์แห่งความรักที่พระเจ้ามีต่อผม

ข่าวประเสริฐไม่ได้มีไว้สำหรับผู้ไม่เชื่อเท่านั้น แต่สำหรับคริสเตียนด้วย เจอร์รี บริดเจส เขียนไว้ว่า “ประสบการณ์ทุกวันของคริสเตียนเรา ควรเป็นวันแห่งความสัมพันธ์ของเรา กับพระเจ้าบนพื้นฐานของพระคุณของพระองค์เพียงอย่างเดียว เราไม่เพียงได้รับความรอดโดยพระคุณเท่านั้น แต่เรายังดำเนินชีวิตทุกวันโดยพระคุณด้วย”³⁴

นี่คือเหตุผลที่ว่าทำไมข่าวประเสริฐจึงเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดอย่างแท้จริง นี่คือนิยามที่ว่าทำไมข่าวประเสริฐจึงควรเป็นศูนย์กลางของชีวิตของเราเสมอ

ถึงแม้ว่าหนังสือเล่มนี้จบลงแล้ว แต่โปรดอย่าวางความจริงอันล้ำค่าไว้บนชั้นหนังสือ ขอให้ความจริงที่ช่วยคุณให้รอดจากความบาปและความตายได้กลายเป็นความจริงที่คุณรักมากที่สุดในชีวิตของคุณ ดังที่ มาร์ติน ลูเทอร์ได้เคยกล่าวไว้ว่า “ข้าพเจ้ารู้สึกประหนึ่งว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เมื่อวานนี้เท่านั้น” ขอให้ความจริงแห่งการที่พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคุณอยู่ใกล้หัวใจคุณ

ขอให้ยืนมั่นอยู่บนความจริงนี้

พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อบาปของคุณ ขอให้คุณดำเนินชีวิตทุกวันด้วยพระคุณของพระองค์เท่านั้น ขอให้คุณรู้จักความชื่นชมยินดีและสันติสุขของชีวิตที่มีไม้กางเขนเป็นศูนย์กลาง

បន្ទាប់មក

1. D. A. Carson, *The Cross and Christian Ministry: An Exposition of Passage from 1 Corinthians* (Grand Rapids, Mich.: Baker Books, 1993), 38.
2. Jerry Bridge, *The Discipline of Grace* (Colorado Springs, Col.: NavPress, 1994), 46.
3. John R. W. Stott, *Guard the Gospel* (Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press, 1973), 22.
4. This bit of wisdom appears in many places; recently, it was quoted by U.S. Secretary of Education William J. Bennett, in an address to the National Press Club, Washington, D. C., 17 March 1985.
5. Carson, *The Cross and Christian Ministry*, 26.
6. Thomas R. Schreiner, *The Law and Its Fulfilment: A Pauline Theology of Law* (Grand Rapids, Mich.: Baker Books, 1993), 15.

7. William S. Plumer, *The Grace of Christ* (Keyser: Odem Publications, 1853) 195.

8. Sinclair B. Ferguson, *Know Your Christian Life* (Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press, 1981), 73.

9. William Law, as quoted in Gary Thomas, *Seeking the Face of God* (Nashville, Tenn.: Thomas Nelson Publishers, 1994), 135.

10. David Martyn Lloyd-Jones, *Spiritual Depression: Its Causes and Cure* (Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Company, 1965, reprinted 2001), 20.

11. Sinclair B. Ferguson, from a class in Systematic Theology, Reformed Theological Seminary, January 2001.

12. Sinclair B. Ferguson, *Deserted by Gods?* (Grand Rapids, Mich.: Baker Books, 1993), 24.

13. Martin Luther, edited by Jaroslav Jan Pelikna, Hilton C. Oswarld and Helmut T. Lehmann, *Luther's Works*, vol. 24: *Sermons on the Gospel of St. John* (St. Louis, Mo.: Concordia Publishing House, 1999, c1961), chapters 14-

14. Sinclair B. Ferguson, from a class in Systematic Theology, Reformed Theological Seminary, January 2001.

15. J. Knox Chamblin, Paul and the Self: Apostolic Teaching for Personal Wholeness (Grand Rapids, Mich.: Baker Books, 1993), 26.

16. Bridges, Discipline of Grace, 45.

17. Ibid., 58.

18. From What Christ Thinks of the Church, revised and illustrated edition, Milton Keynes (Word UK; Wheaton, Ill.: Harold Shaw, 1990). First published 1958 (UK) and 1959 (US).

19. From “I See the Crowd in Pilate’s Hall” by Horatius Bonar, 1856.

20. John Newton, “In Evil Long I Took Delight,” Olney Hymns, Book 2: One Occasional Subjects (London, Eng.: W. Oliver, 1779).

21. Chamblin, Paul and the Self, n.p.

22. Leon Morris, The Atonement: Its Meaning and Significance (Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press 1983).

23. John R. W. Stott, The Cross of Christ (Downers

Grove, Ill.: InterVarsity Press 1986), 68.

24. Bridges, The Discipline of Grace, 45.

25. Charles Spurgeon, The Power of the Cross of Christ, compiled and edited by Lance Wubbles (Lynwood, Wash.: Emerald Books, 1995).

26. Charles Spurgeon, Morning and Evening (Peabody, Mass.: Hendrickson Publishers, 1991), 8.

27. Carson, The Cross and Christian Ministry.

28. Ibid., 52.

29. David Prior, Message of 1 Corinthians: Life in the Local Church (Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press 1985), 51.

30. Chamblin, Paul and the Self, 117.

31. Bridges, The Discipline of Grace, 19.

32. D. A. Carson, How long, O Lord? (Grand Rapids, Mich.: Baker Books, 1990)

33. Ibid., 191.

34. Bridges, The Discipline of Grace, 18.

เกศบรรณสาร

พันธกิจ

เกศบรรณสารเป็นโครงการภายใต้มูลนิธิมหิกษุคุณของแบ็บติสต์ในประเทศไทย จัดตั้งขึ้นเพื่ออบรมคริสตจักรไทยเกี่ยวกับวรรณกรรมพระคัมภีร์เชิงปฏิรูปเพื่อถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้า เราปรารถนาที่จะเป็นผู้นำในการสร้างสรรค์หนังสือวรรณกรรมและแหล่งข้อมูลของหนังสือต่างๆ เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระคริสต์และส่งเสริมหลักการของพระคัมภีร์

วิสัยทัศน์

เราปรารถนาชาวไทยรายบุคคลเพื่อเติบโตขึ้นในความเชื่อและรู้สึกมีความมั่นใจในการเสวนากับคนอื่นๆ ในเรื่องพระเยซูคริสต์เราปรารถนาที่จะหนุนใจคนทั่วไปที่กำลังศึกษาหรืออยากศึกษาคริสตศาสนาเป็นครั้งแรกให้สามารถเจาะลึกลงไปข้างในได้ และเราอยากช่วยเหลือผู้คนภายนอกคริสตจักรที่กำลังตั้งคำถามเกี่ยวกับความเชื่อของพวกเขาและเห็นความเชื่อมโยงเกี่ยวกับคริสตศาสนาเรามุ่งมั่นที่จะแบ่งปันแนวความคิดแบบคริสเตียนที่เป็นนวัตกรรมใหม่เพื่อให้ผู้คนจากทุกภูมิหลังสามารถมีความเข้าใจเกี่ยวกับความเชื่อของคริสเตียนได้

ติดต่อ สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่:

www.GraceBannasan.com

 facebook.com/gracebannasan

 @gracebannasan

 instagram/gracebannasan

อะไรคือศูนย์กลางของชีวิตคุณ

บางครั้งความจริงที่สำคัญที่สุดมักจะเป็นสิ่งที่ถูกลืมได้ง่ายที่สุด ถึงเวลาแล้วที่จะกลับไปสู่จุดเริ่มต้นของชีวิตคริสเตียนซึ่งได้แก่ ไม้กางเขนของพระคริสต์ นั่นเอง คุณจำเป็นต้องให้สิ่งที่พระเยซูทรงทำสำเร็จแล้วบนไม้กางเขนเพื่อคุณเป็นแรงจูงใจหลักในการทำสิ่งต่าง ๆ ในชีวิต รวมถึงความเชื่อของคุณด้วย เพราะนี่คือ สิ่งที่สำคัญที่สุด

ซี เจ มาเฮนนี่ได้กล่าวไว้ว่า “อย่าให้สิ่งอื่นสำคัญกว่า อย่าก้าวออกจากข่าวประเสริฐ” ซี เจ จะช่วยให้คุณรู้ว่า คุณจะดำเนินชีวิตโดยมีไม้กางเขนเป็นศูนย์กลาง ทุกวัน ได้อย่างไร และวิธีหลีกเลี่ยงจากหลุมพรางอันตราย 3 ประการ ได้แก่ การพึ่งการกระทำของตนเอง การกล่าวโทษตนเอง และการให้ความรู้สึกนำหน้าความจริงของพระเจ้า

ลัมผัสฤทธิ์เดชของข่าวประเสริฐและดูว่าการให้ไม้กางเขนเป็นศูนย์กลางจะเปลี่ยนแปลงชีวิตของคุณในวันนี้ได้อย่างไร!

“หนังสือสำหรับคริสเตียนทุกคน ผมมีความยินดีเป็นอย่างยิ่งที่จะแนะนำหนังสือเล่มนี้”

เจอร์รี บริดเจส (Jerry Bridges) ผู้เขียน *The Pursuit of Holiness*

“ครั้งแล้วครั้งเล่าที่ชีวิตและงานเขียนของซี เจ มาเฮนนี่ ได้เรียกให้ผมกลับไปທີ່ศูนย์กลางของไม้กางเขน ผมรักพระคริสต์มากขึ้นเพราะหนังสือเล่มนี้”

จอห์น ไิวเวิร์ส (John Piper) ผู้เขียน *The Dangerous duty of Delight*

“ซี เจ มาเฮนนี่ รักและอุทิศตนเพื่อพระเยซูและประชากรของพระองค์ เขาดำเนินชีวิตโดยมีกางเขนเป็นศูนย์กลาง”

รัสเซล อัลคอร์น (Randy Alcorn) ผู้เขียน *The Treasure Principle*

ซี เจ มาเฮนนี่ (C.J. MAHANEY) เป็นศิษยาภิบาลอาวุโส ณ คริสตจักร Sovereign Grace Church of Louisville (เมืองหลุยส์วิลล์ รัฐเคนตักกี) และเป็นนักเขียนด้วย ซี เจ ได้เขียนหนังสือหลายเล่ม รวมถึงหนังสือ *Living the Cross Centered Life* ซี เจ และแคโรลินผู้เป็นภรรยา มีบุตรชาย 1 คน และบุตรสาว 3 คน โดยบุตรสาวทั้งสาม ได้สมรสแล้วและมีหลาน ๆ อีกหลายคน

eBook